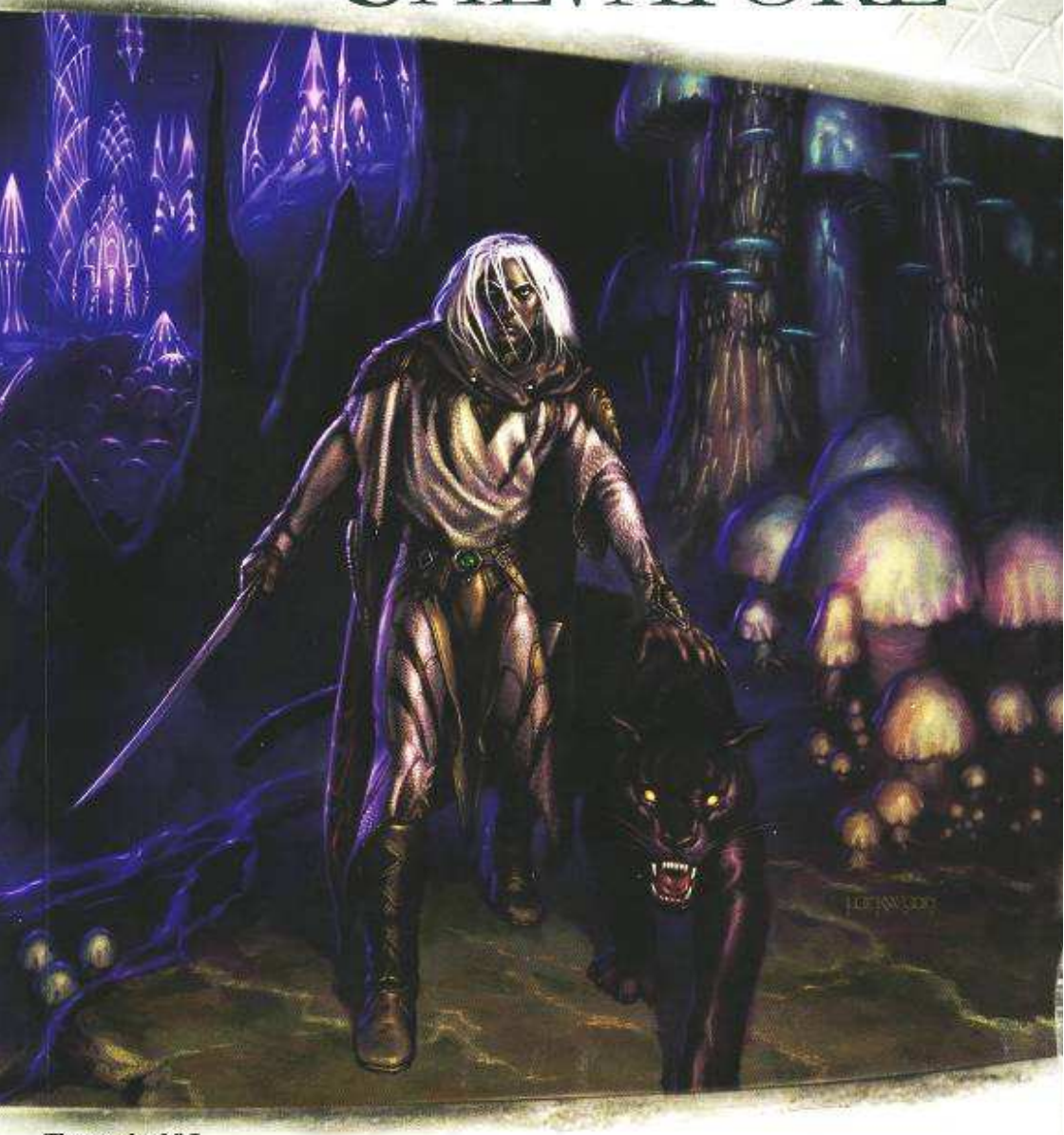
Legenda o Drizztovi I

R. A. Salvatore

Forgotten Realms

Temný elf I

Domovina

Postavení je paradoxem světa mého lidu, poutem moci v hladu po moci. Získává se zradou a vybízí ke zradě těch, kdo ji získali. Nejmocnější postavy v Menzoberranzanu se celý život ohlížejí přes rameno a chrání si záda. Ale smrt obvykle přichází zepředu.

Drizzt Do'Urden

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-86354-97-2
9 788086 354972

R. A. Salvatore
v nakladatelství **FANTOM *Print***

Magický krystal
Stříbrné prameny
Rubínový klenot
Domovina
Exile *
Sojourn *

* Připravujeme, české názvy budou upřesněny

FORGOTTEN REALMS

LEGENDA
O **DRIZZTOVI**

I

R. A. SALVATORE

Temný elf I

DOMOVINA

FANTOM Print
2007

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:O: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd.
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 1990 TSR, Inc
Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní **FANTOM *Print***
Cover art Todd Lockwood
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-86354-97-2

www.fantomprint.cz

DRAMATIS PERSONAE

Alton DeVir
kouzelník rodu DeVir

Belwar Svárlivec
svirfnebli, který v bitvě s drowy přišel kvůli Dininovi o ruce

Berg'inyon Baenre
Drizztův spolužák v Akademii

Briza Do'Urden
nejstarší dcera Matrony matky Zlovůle Do'Urden

Dinin Do'Urden
rozený Druhý syn, nyní První syn rodu Do'Urden

Drizzt Do'Urden
Třetí syn Matrony matky Zlovůle rodu Daermon N'a'shezbaernon

Guenhwyvar
černý panter, kterého Drizzt vyvolá z onyxové sošky

Hatch'nett
mistr Tradice a Drizztův učitel v Akademii

Kelnozz
Drizztův spolužák v Akademii

Lloth
královna pekelných pavučin a hlavní bohyně temných elfů

Masoj Hun’ett
student Čarodějce

Matrona Baenre
Matrona matka rodu Baenre a nejmocnější osoba v celém Menzoberranzanu

Matrona Ginafae DeVir
Matrona matka rodu DeVir v Menzoberranzanu

Matrona SiNafay Hun’ett
Matrona matka rodu Hun’ett v Menzoberranzanu

Matrona Zlovůle Do’Urden
Matrona matka rodu Do’Urden v Menzoberranzanu

Maya Do’Urden
nejmladší dcera Matrony matky Zlovůle Do’Urden

Nalfein Do’Urden
rozený První syn rodu Do’Urden

Rizzen
patron rodu Do’Urden

Vierna Do’Urden
druhá dcera Matrony Zlovůle

Zaknafein Do’Urden
bojový mistr domu Do’Urden, otec Drizzta a Vierny

Nejlepšímu příteli, mému bratrovi Garymu.

PŘEDEHRA

Žádná hvězda se nikdy nedotkne této země básníkovým světlem jiskřících tajemství ani ji slunce neprozáří paprsky tepla a života. Temné říše jsou tajným světem pod hustě obydleným povrchem Zapomenutých říší, nebe zde tvoří strop z neživého kamene a stěny odhalí pošetilým zbloudilcům z povrchu jen neutrální šeď smrti. Není to jejich svět, není to svět světla. Většina z těch, kdo sem bez pozvání vstoupí, se už nevrátí.

A ti, kdo uprchnou zpět do bezpečí světa na povrchu, už nikdy nebudou stejní, protože jejich oči spatřily stíny a tmu a nevyhnutelnou zkázu Temných říší.

Temnými říšemi se táhnou tmavé chodby, točí se a kroutí a spojují velké a malé jeskyně s vysokými a nízkými stropy. Skalnaté výstupky, špičaté jako zuby spícího draka, visí v tiché hrozbě shůry, nebo vyrůstají ze země, aby vetřelcům zatarasily cestu.

Panuje zde ticho, pronikavé a strašlivé, tíživé ticho, které prozrazuje, že nablízku loví dravec. Příliš často je jediným zvukem vzdálené kapání vody, které ujišťuje poutníka o tom, že neohluchl. Voda buší do kamene jako srdce bestie a protéká tichými skalami do hlubokých, ledových tůní. Nikdo netuší, co se ukrývá pod klidnými onyxovými hladinami těchto jezírek. Jen představivost dokáže odhalit, jaká tajemství očekávají statečné, jaké hrůzy pošetilé tvory – dokud zdánlivý klid něco neporuší. To jsou Temné říše.

# # #

Ale i zde se dá najít život, města stejně velká jako mnohá na povrchu. Poutník na ně může narazit za kteroukoli z mnoha zatáček. Svým ruchem se naprosto odlišují od prázdnoty chodeb, ale nejsou útočišti. Bylo by pošetilé něco takového vůbec předpokládat. Jsou domovem nejpodlejších národů v Říších: především duergarů, kuo-toa a drowů.

V jedné takové jeskyni, dvě míle široké a tisíc stop vysoké, se nachází Menzoberranzan, pomník nadpřirozené a – nakonec vždy – smrtící krásy národa drowích elfů. Menzoberranzan není na drowská měřítka velký; žije zde jen asi dvacet tisíc temných elfů. Kde se v minulosti nacházela pouze prázdná jeskyně s hrubými stalaktity a stalagmity, nyní stojí umělecká díla, řady a řady kamenných paláců, tepajících tichou magickou září. Město oplývá dokonalými tvary, protože žádný kámen si neponechal původní podobu. Ale zdání pořádku a kontroly je jen krutá maska, klam, jenž ukrývá chaos a zvrhlost, které vládnou srdcím temných elfů. Stejně jako jejich města jsou i oni krásní, štíhlí, téměř křehcí a zdobí je ostré, svůdné rysy.

Ale drowové tomuto bezvládnému světu vládnou, jsou nejvíce smrtící ze všech a všechny ostatní národy je obezřetně sledují. Tváří v tvář meči temného elfa bledne i samotná krása. Drowové vždy přežijí, a to i v Temných říších, v údolí smrti – v zemi bezejmenných nočních můr.

ČÁST PRVNÍ

POSTAVENÍ

Postavení: V žádném drowím světě neexistuje důležitější slovo. Je jejich – naším – náboženstvím a neodbytně tahá za drátky našich hladovějících srdcí. Ctižádost potlačí zdravý rozum a přiměje vás odhodit soucit, a to vše ve jménu Pavoučí královny Lloth.

V drowí společnosti se moc získává prostou vraždou. Pavoučí královna je bohyně chaosu a spolu s nejvyššími kněžkami, skutečnými vládkyněmi drowího světa, nepohlíží na ctižádostivé jedince, kteří se ohánějí otrávenými dýkami, nevlídně.

Samozřejmě zde existují jistá pravidla, honosí se jimi každá společnost. Veřejná vražda nebo vyhlášení války přiměje společnost předstírat, že je spravedlivá, a tresty vykonané ve jménu drowí spravedlnosti jsou nemilosrdné. Ale bodnout nepřítele do zad v bitvě nebo v tichých stínech boční uličky je docela přijatelné – a dokonce i chvályhodné. Nikoho to nezajímá.

Prostřednictvím postavení a ctižádosti rozdmýchává Lloth chaos a udržuje své drowí „děti“ v izolaci. Děti? Jsou to spíše pěšáci, panáčci Pavoučí královny, loutky na neviditelných, ale nezničitelných vláknech její sítě. Všichni šplhají vzhůru po stupíncích Llothiny hierarchie, všichni loví pro její potěšení a umírají rukou jejích lovců.

Postavení je paradoxem světa mého lidu, poutem moci v hladu po moci. Získává se zradou a vybízí ke zradě těch, kdo ji získali. Nejmocnější postavy v Menzoberranzanu se celý život ohlíží přes rameno a chrání si záda. Ale smrt obvykle přichází zepředu.

Drizzt Do’Urden

1

MENZOBERRANZAN

Kolem obyvatele povrchu by proklouzl ve vzdálenosti jedné stopy a zůstal by neodhalen. Ještěr, v jehož sedle seděl, našlapoval na polštářky tlap tak zlehka, že nebyl vůbec slyšet, a pružná, dokonale ušitá řetízková zbroj, kterou na sebe jezdec i ještěr navlékli, se při pohybu ohýbala a vrásnila, jako by jim oděv přirostl ke kůži.

Dininův ještěr klusal rychle a lehce, přenášel se přes rozlámanou podlahu, šplhal vzhůru po stěnách, a dokonce přeběhl i po stropě dlouhého tunelu. Podzemní ještěři byli oblíbení právě pro lepkavé, měkké tlapy se třemi prsty, které jim dovolovaly šplhat po kameni stejně snadno jako pavouk. Na tvrdé, kamenité zemi prozářeného světa na povrchu nezanechávali žádné stopy, ale v Temných říších používala skoro všechna stvoření infračervené vidění, které jim umožňovalo vidět i v naprosté tmě. Když mířili předvídatelným směrem po podlaze chodby, zanechávali po sobě tepelné stopy, které bylo snadné sledovat.

Dinin se pevně držel sedla. Ještěr se plazil po stropě, pak skočil, otočil se ve vzduchu a přistál na zemi o kus dál u stěny. Dinin nechtěl, aby ho někdo vystopoval.

Nerněl s sebou žádné světlo, které by ho vedlo, ale také žádné nepotřeboval.

Byl temný elf, drow s ebenovou kůží a bratranec lidu z lesů, který tančil na povrchu pod hvězdami. V Dininových dokonale vyvinutých očích, které proměňovaly drobné tepelné odchylky v pestrou škálu barevných obrazů, nebyly Temné říše skutečně temné.

Kamenné stěny a podlaha, které zahřívala nějaká puklina nebo horký pramen, hýřily v jeho očích barvami. Tělesné teplo živých bytostí bylo nejvýraznější, takže temný elf viděl nepřátele ve všech podrobnostech, které by obyvatelé povrchu spatřili v ostrém denním světle.

Dinin obvykle neopouštěl město sám. Temné říše byly na osamělé výlety příliš nebezpečné, a to i pro drowího elfa. Ale dnes to bylo jiné. Dinin se musel ujistit, že si ho nevšimly žádné nepřátelské drowí oči.

Měkká modrá zář za vytesaným průchodem drowovi prozradila, že se blíží ke vstupu do města, proto zpomalil ještěrův krok. Tento tunel používal jen málokdo. Vedl do Tier Breche, do severní části Menzoberranzanu, která patřila Akademii, a nikdo z mistrů tudy nemohl projít, aniž by vzbudil podezření.

Dinin znervózněl pokaždé, když se ke vchodu přiblížil. Ze stovky tunelů, které vybíhaly z hlavní jeskyně Menzoberranzanu, byl tento nejlépe střežený. Za průchodem dřepěly v nehybném obranném postoji dvě sochy obrovitých pavouků. Kdyby se kolem nich proplížil nepřítel, pavouci by se probudili k životu, zaútočili a Akademií by se rozezněl poplach.

Dinin sesedl a nechal ještěra pohodlně přilepeného na zdi ve výšce hrudi. Sáhl si pod límec magického ochranného pláště piwafwi a odhalil váček, který měl pověšený na krku. Vytáhl z něj insignii rodu Do'Urden, pavouka, který v každé z osmi nohou držel nějakou zbraň a byl ozdobený písmeny „DN", Daermon N'a'shezbaernon, pradávným a formálním jménem rodu Do'Urden.

„Počkáš tady na mě," zašeptal Dinin ještěrovi a zamával mu insignií před očima. Odznaky všech rodů včetně rodu Do'Urden byly opředeny magií, která členům rodu mimo jiné poskytovala absolutní nadvládu nad domácími mazlíčky. Ještěr spolehlivě uposlechne a zůstane na místě, jako by zapustil kořeny do kamene, i kdyby jen několik stop od něj usnula krysa, jeho oblíbený pamlsek.

Dinin se zhluboka nadechl a opatrně vstoupil do průchodu. Viděl, jak na něj pavouci z patnáctistopé výšky upřeně hledí. Byl drow z města, ne nepřítel, takže mohl projít bez obav jakýmkoli tunelem, ale Akademie byla nepředvídatelné místo. Dinin slyšel, že

pavouci často a zlomyslně odmítají vpustit každého, kdo nebyl pozván.

Ale Dinin si připomněl, že ho strach a obavy nesmí zdržet. Musel splnit úkol, který byl pro válečné plány rodu nanejvýš důležitý. Odvrátil se od pavouků, zadíval se upřeně před sebe a prošel mezi nimi do Tier Breche.

Ustoupil do strany a zastavil se, aby se ujistil, že se poblíž nikdo neukrývá, a také aby obdivoval nádherný výhled na Menzoberranzan. Nikdo, drow ani žádný jiný tvor, nikdy nevstoupil na toto místo, aniž by užasl nad krásou drowího města. Tier Breche se rozkládalo na nejvyšším místě dvoumílové jeskyně a poskytovalo panoramatický rozhled po Menzoberranzanu. Akademie se nacházela v malém koutku jeskyně, který obsáhl jen tři budovy, jež drowí školu tvořily: Arach-Tinilith, školu Lloth ve tvaru pavouka, Čarodějec, ladně točitou a mnoha věžičkami ozdobenou kouzelnickou věž, a Bojovou Magthere, poněkud prostě vypadající budovu ve tvaru pyramidy, kde se muži učili bojovat.

Za Tier Breche, za zdobenými stalagmitovými sloupy, které označovaly vstup do Akademie, jeskyně prudce klesla a roztahovala se do šířky a dálky, kam už Dininovy bystré oči nedohlédly. Citlivé oči drowa viděly Menzoberranzan třemi způsoby. Celou jeskyní vířily tepelné stopy různých puklin a horkých pramenů. Fialová a rudá, jasně žlutá a měkce modrá se křížily a promíchávaly, šplhaly po stěnách a stalagmitech nebo se táhly v ostrých čarách na pozadí tmavě šedého kamene. V omezenější míře než tyto všudypřítomné a přirozené odstíny barev se v infračervené škále vyskytovala místa mocné magie, jako byli pavouci, mezi nimiž Dinin prošel a kteří přímo zářili energií. A nakonec tady byla samotná světla města, kouzelné ohně a zářící sochy na domech. Drowové byli hrdí na krásu svých výtvorů, a především zdobené sloupy nebo dokonale vytesaní chrliči byli skoro vždy magicky osvětlení.

Dokonce i z dálky rozeznal Dinin sídlo rodu Baenre, Prvního rodu Menzoberranzanu. Tvořilo je dvacet stalagmitových sloupů a třicet obrovitých stalaktitů. Rod Baenre existoval už pět tisíc let, od založení Menzoberranzanu, a za tu dobu práce na zdokonalení sídla nikdy neustaly. Skoro každý palec obrovské stavby zářil kouzelným

ohněm, vnější věže byly osvětleny modře, obrovský centrální dóm pak fialově.

V oknech některých sídel hořely svíce, které nepocházely z Temných říší. Dinin věděl, že ohně zapalují jen kněžky nebo kouzelníci jako nutné zlo, nezbytné pro čtení svitků a pergamenů.

Toto byl Menzoberranzan, město drowů. Žilo zde dvacet tisíc temných elfů, dvacet tisíc vojáků armády zla.

Dininovy tenké rty se roztáhly ve lstivém úsměvu, když si uvědomil, že někteří z nich dnes v noci padnou.

Dinin se zadíval na Narbondel, obrovský centrální sloup, který v Menzoberranzanu odpočítával hodiny. Narbondel byl jediný způsob, jak mohli drowové měřit čas ve světě, který neznal denní ani roční doby. Na konci každého dne vdechl městem určený Arcimág do kamenného sloupu magický oheň, který se v něm udržel po celý jeden cyklus – jeden den na povrchu – a pomalu prostupoval Narbondel svým teplem, až nakonec v infračervném spektru celý rudě zářil. Sloup byl nyní tmavý, čarovný oheň vyprchal a kámen zchladl. Dinin věděl, že kouzelník v tuto chvíli stojí u paty sloupu, připravený spustit celý cyklus opět od začátku.

Byla půlnoc, určená hodina.

Dinin se vydal pryč od pavouků a od tunelu, plížil se podél stěny Tier Breche a vyhledával „stíny“ tepelných stop, které by ukryly jeho vlastní tělesnou teplotu. Konečně dorazil k Čarodějci, ke škole kouzelníků, a vklouzl do úzkého průchodu mezi točitou patou věže a vnější stěnou Tier Breche.

„Student, nebo mistr?“ ozvalo se očekávané zašeptání.

„Jen mistr může vyjít ze sídla Tier Breche v době černé smrti Narbondelu,“ odvětil Dinin.

Zpoza budovy vystoupila pečlivě zahalená postava a zastavila se před Dininem. Cizinec zůstal stát v obvyklé póze mistrů drowí Akademie, s pažemi ohnutými v lokti a rukama pevně sepnutýma před hrudí.

Jeho postoj bylo to jediné, co na něm Dininovi připadalo normální. „Zdravím tě, Beztvářný,“ pronesl pohybem ruky v tiché znakové řeči drowů, která byla stejně bohatá jako mluvený jazyk.

Ačkoli se Dinin tvářil klidně, ruce se mu chvěly, protože ho pohled na kouzelníka dokázal znervóznit víc než cokoli jiného.

„Druhý synu rodu Do'Urden," odvětil kouzelník znakovou řečí. „Přinesl jsi moji odměnu?"

„Budeš odměněn," ujistil ho Dinin kousavě a opět se vzchopil, protože v něm začínal bublat vztek. „Odvažuješ se pochybovat o slově Zlovůle Do'Urden, Matrony Daermon N'a'shezbaernon, Desátého rodu Menzoberranzanu?"

Beztvářný ucouvl, protože pochopil, že udělal chybu. „Omlouvám se, Druhý synu rodu Do'Urden," odvětil a klesl podřízeně na koleno. Od chvíle, kdy se ke spiknutí připojil, se bál, že ho netrpělivost bude stát život. Stal se obětí jednoho ze svých magických pokusů, který mu rozpustil rysy tváře, takže mu místo obličeje zůstala jen prázdná žhavá skvrna bílého a zeleného slizu. Matrona Zlovůle Do'Urden, která prý dokázala míchat lektvary a masti lépe než kdokoli jiný ve městě, mu nabídla zlomek naděje, který si nemohl nechat ujít.

Do Dininova zatvrzelého srdce nepronikl žádný soucit, ale rod Do'Urden kouzelníka potřeboval. „Dostaneš svoji mast," slíbil Dinin klidně, „až Alton DeVir zemře."

„Samozřejmě," souhlasil kouzelník. „Dnes v noci?"

Dinin si založil paže na hrudi a zamyslel se. Matrona Zlovůle přikázala, aby Alton DeVir zemřel, až bitva mezi rody vypukne. Ale to Dininovi připadalo příliš čisté, příliš snadné. Beztvářnému neušla jiskra, která náhle projasnila rudě zářící oči mladého Do'Urdena.

„Počkej, dokud světlo Narbondelu nedosáhne zenitu," odvětil Dinin vzrušeně rukama a na tváři se mu usadil pokroucený úsměv.

„Má se ubohý chlapec dozvědět o osudu svého rodu, než zemře?" zeptal se kouzelník, protože už uhádl Dininův zvrhlý záměr.

„Až padne smrtící rána," odvětil Dinin. „Ať Alton DeVir zemře bez naděje."

# # #

Dinin se vrátil k ještěrovi a pospíšil si prázdnými chodbami na křižovatku cest, která mu umožní vrátit se do města jiným vchodem.

Vstoupil do Menzoberranzanu řemeslnickou čtvrtí na východním konci jeskyně, kde si nikdo nevšiml, že opustil hranice města, a kde z rovné kamenné země vyrůstalo jen několik nevýrazných stalagmitových sloupů. Dinin pobídl ještěra po břehu malého Donihradského jezera s mechem porostlým ostrovem, na kterém drowové chovali docela velké stádo kravám podobných tvorů zvaných rothe. Když si stovka skřetů a orků všimla, že kolem rychle projíždí drowí voják, vzhlédla od pasení a rybaření. Věděli však, že jsou pouhými otroky, proto Dininovi nepohlédli do očí.

Dinin by jim stejně nevěnoval žádnou pozornost. Příliš ho ovládala naléhavost okamžiku. Když se ocitl v křivolakých uličkách mezi zářícími drowími paláci, přiměl ještěra kopnutím k ještě větší rychlosti. Mířil k jižní části města a k háji obrovských hub, které označovaly čtvrť, v níž žily nejvýznamnější rody Menzoberranzanu.

Zabočil za roh tak rychle, že málem porazil čtyři gobry. Obrovští, skřetům podobní tvorové se na okamžik zastavili, zadívali se na drowa, pak mu spěšně ustoupili z cesty.

Dinin věděl, že v něm gobři poznali příslušníka rodu Do'Urden. Byl šlechtic, syn nejvyšší kněžky, což znamenalo, že se honosí příjmením Do'Urden, které označuje jeho rod. Z dvaceti tisíců elfů v Menzoberranzanu tvořila jen asi tisícovka šlechtu, děti šedesáti sedmi uznávaných rodin města. Ostatní byli obyčejní vojáci.

Gobři nebyli hloupí. Rozeznali šlechtice od poddaného, a i když drowí elfové nevystavovali rodové insignie na odiv, Dininovy dlouhé, jasně bílé a špičatě sestřižené vlasy a výrazný rudofialový vzor na černém piwafwi jim jasně prozradily, kdo je.

Na Dinina doléhala naléhavost úkolu, ale nemohl urážku gobrů jen tak přejít. Jak rychle by uskočili z cesty, kdyby se před nimi objevil člen rodu Baenre nebo jiného z osmi vládnoucích rodů?

„Brzy se naučíte ctít rod Do'Urden!" zašeptal si pro sebe temný elf, otočil ještěra a vběhl s ním do skupinky. Gobři se dali na útěk a prchli do boční uličky plné kamení a trosek.

Dinin s uspokojením použil vrozenou moc svého lidu a přičaroval prchajícím tvorům do cesty temnou kouli, kterou neproniklo infračervené ani normální vidění. Asi nebylo moudré přitahovat tolik pozornosti, ale když o chvíli později uslyšel, jak

gobři s rámusem, prskáním a klením zakopávají slepě o kamení, pomyslel si, že mu to za to riziko stálo.

Utišil svůj vztek, proto znovu vyrazil a opatrněji volil cestu tepelnými stíny. Jako člen desátého rodu mohl v obrovské jeskyni jít, kam se mu zachtělo a aniž by se někdo vyptával, ale Matrona Zlovůle rozkázala, že se nikdo z rodu Do'Urden nesmí k houbovému háji ani přiblížit.

Matroně Zlovůli, Dininově matce, nebylo radno protiřečit, ale byl to koneckonců jen rozkaz a v Menzoberranzanu platilo pravidlo, které mělo přednost před vším ostatním: Nenechte se chytit.

Na jižním konci houbového háje našel zbrklý elf přesně to, co hledal – shluk pěti obrovských, dutých sloupů, které sahaly od podlahy až ke stropu a tvořily síť komnat, která byla propojena kovovými a kamennými římsami a mosty. Ze stovek výklenků se jako mlčenliví hlídači mračily stovky rudě zářících chrličů, kteří představovali standartu rodu. Bylo to sídlo rodu DeVir, Čtvrtého rodu Menzoberranzanu.

Celé místo obklopovala hradba z hub. Každá pátá byla vřeštík, vnímající houba pojmenovaná podle ostrého poplašného vřeštění, které vydávala pokaždé, když se k ní přiblížila nějaká živá bytost. Díky této vlastnosti byla oblíbená jako strážce. Dinin se zastavil v bezpečné vzdálenosti, aby některého z vřeštíků neprobudil a protože také věděl, že pevnost chrání ještě další, více smrtící čáry. O ty se postará Matrona Zlovůle.

Na celou čtvrť padlo napjaté ticho. Všichni v Menzoberranzanu věděli, že Matrona Ginafae z rodu DeVir ztratila přízeň Lloth, Pavoučí královny a bohyně všech drowů a také zdroje moci každého rodu. Drowové o takových věcech nikdy nemluvili, ale všichni očekávali, že některá z níže postavených rodin ochromený rod DeVir napadne.

Matrona Ginafae a její rod se o nelibosti Pavoučí královny dozvěděly jako poslední – Lloth se vždy chovala podle – a Dininovi stačil jediný pohled na sídlo, aby pochopil, že ke zkáze odsouzená rodina neměla dost času na to, aby vztyčila potřebnou obranu. Rod DeVir se pyšnil skoro čtyřmi stovkami válečníků, přičemž mnoho z

nich tvořily ženy, ale ti, které teď Dinin viděl stát na hlídce na římsách, vypadali nervózně a nejistě.

Dininův úsměv se ještě rozšířil, když pomyslel na vlastní rod, který den ode dne pod úskočným vedením Matrony Zlovůle sílil. Jeho tři sestry měly postavení nejvyšších kněžek na dosah, bratr byl schopný kouzelník a strýc Zaknafein, nejlepší bojový mistr v celém Menzoberranzanu, pilně cvičil tři stovky vojáků, takže rod Do'Urden představoval sílu, se kterou bylo nutno počítat. A Matrona Zlovůle měla na rozdíl od Ginafae veškerou přízeň Pavoučí královny.

„Daermon N'a'shezbaernon," zamumlal si pro sebe Dinin a použil starodávné formální pojmenování rodu Do'Urden. „Devátý rod Menzoberranzanu!" Líbilo se mu, jak to zní.

# # #

Napůl cesty přes město se za stříbrně zářícím balkónem a obloukovými dveřmi, které se nacházely dvacet stop nad zemí v západní stěně jeskyně, sešli vůdcové rodu Do'Urden, aby naposledy probrali plány na nadcházející noc. Na vyvýšeném stupínku v zadní části malé předsíně seděla ctihodná Matrona Zlovůle a břicho měla nafouklé těhotenstvím, které se rychle blížilo ke svému konci. Po jejím boku stály na čestných místech tři dcery: Maya, Vierna a nejstarší Briza, nedávno vysvěcená na nejvyšší kněžku Lloth. Maya a Vierna vypadaly jako mladší verze matky, byly štíhlé a klamavě drobné, ačkoli vládly velkou silou. Ale Briza se zbytku rodiny v ničem nepodobala. Byla vysoká – na měřítka drowů obrovská a v ramenou i v bocích zaoblená. Ti, kdo Brizu dobře znali, věděli, že za její vzhled může povaha; menší tělo by nedokázalo všechen vztek a krutost nejnovější nejvyšší kněžky rodu Do'Urden obsáhnout.

„Dinin by se měl brzy vrátit," poznamenal Rizzen, současný patron rodu, „a povědět nám, jestli už nastal pravý čas pro útok."

„Vyrazíme, než Narbondel vydá ranní záři!" vyštěkla Briza silným, jako břitva ostrým hlasem. Pokřiveně se na matku usmála a očekávala pochvalu za to, že ukázala muži, kde je jeho místo.

„Dítě se narodí dnes v noci,“ vysvětlila Matrona Zlovůle ustaranému manželovi. „Půjdeme, ať už Dinin přinese jakékoli zprávy.“

„Bude to kluk,“ zasténala Briza a neskrývala zklamání, „třetí živý syn rodu Do’Urden.“

„Který bude obětován Lloth,“ ozval se Zaknafein, bývalý patron rodu, jenž nyní zastával důležité postavení bojového mistra. Zdálo se, že zkušeného drowího bojovníka myšlenka na oběť potěšila stejně jako Nalfeina, nejstaršího syna rodu, který stál Zakovi po boku. Nalfein byl První syn a kromě Dinina už žádného dalšího soupeře v řadách rodu Do’Urden nepotřeboval.

„Jak vyžaduje tradice,“ zavrčela Briza a její rudé oči vzplály. „Pomůže nám zvítězit!“

Rizzen se neklidně zavrtěl. „Matrono Zlovůle,“ odvážil se promluvit, „víte, jak obtížný může být porod. Bolest by vás mohla rozptýlit…“

„Odvažuješ se pochybovat o Matroně matce?“ odsekla Briza ostře a natáhla se po biči s hadími hlavami na koncích, který se jí svíjel u opasku. Matrona Zlovůle ji zastavila napřaženou rukou.

„Ty se starej o boj,“ řekla Matrona Rizzenovi. „Důležité záležitosti bitvy přenech ženám.“

Rizzen se opět zavrtěl a sklopil oči.

# # #

Dinin dorazil k magicky tepanému plotu, který spojoval pevnost v západní stěně města se dvěma malými stalagmitovými věžemi sídla Do’Urden a tvořil tak nádvoří. Plot byl vyrobený z adamantinu, z nejtvrdšího kovu na světě, a zdobily ho rytiny stovek pavouků ohánějících se zbraněmi, které byly opředené magickými glyfy a ochranami. Mnohé drowí rody záviděly sídlu Do’Urden jeho mocnou bránu, ale tak krátce poté, co Dinin spatřil úžasná sídla v houbovém háji, cítil jen zklamání, když spočinul zrakem na svém domově. Nádvoří bylo obyčejné a poněkud holé, stejně jako část stěny. Jedinou výjimkou byl balkón z mitrilu a adamantinu, který se táhl kolem celého prvního patra a obloukových dveří, vyhrazených jen

pro vznešenou část rodu. Každý sloupek balkónu zdobily tisíce rytin, které splývaly v jedno umělecké dílo.

Sídlo Do'Urden netvořily na rozdíl od většiny domů v Menzoberranzanu volné shluky stalaktitů a stalagmitů. Velká část sídla zůstávala ukryta v jeskyni, a ačkoli se tak dala lépe ochránit, Dinin si stejně přál, aby palác jeho rodiny vypadal vznešeněji.

Rozrušený voják si pospíšil a otevřel Druhému synovi rychle bránu. Dinin kolem něj beze slova pozdravu projel a vstoupil na nádvoří. Celou dobu přitom vnímal, že na něj hledí více než stovka zvědavých očí. Vojáci i otroci věděli, že Dininův úkol té noci měl něco společného s očekávanou bitvou.

Ke stříbřitému balkónu v prvním patře sídla nevedlo žádné schodiště. Bylo to bezpečnostní opatření, které sloužilo k tomu, aby se vůdci rodu oddělili od poddaných a otroků. Drowí šlechtici nepotřebovali schody, protože dalším projevem jejich vrozených magických schopností byla levitace. Dinin na ni sotva pomyslel a už se vznášel ve vzduchu a přistál na balkóně.

Proběhl obloukovým průchodem a dál hlavní chodbou domu, osvětlenou měkkou magickou září, která umožňovala vidět v normálním světelném spektru, ale přitom nerušila infravidění. Cílem Druhého syna byly zdobené mosazné dveře na konci chodby. Zastavil se před nimi a vrátil se zpět k infračervenému vidění. Na rozdíl od chodby nebyla komnata za dveřmi nijak osvětlena. Byla to přijímací komnata nejvyšší kněžky, předsíň velké kaple rodu Do'Urden. V drowích duchovních místnostech nemělo podle temných tradic Pavoučí královny světlo co dělat.

Když Dinin cítil, že je připravený, otevřel dveře, bez zaváhání se protlačil mezi dvěma šokovanými strážkyněmi a odvážně se zastavil před matkou. Všechny tři dcery přimhouřily nad drzým, domýšlivým bratrem oči. Dovolil si vstoupit bez vyzvání! pomyslely si, jak věděl. Kéž by mohly dnes v noci obětovat jeho!

Dinin sice rád zkoušel, kam až může ve svém nízkém postavení muže zajít, ale přesto nemohl výhružné postoje Vierny, Mayi a Brizy zcela ignorovat. Jako ženy byly statnější a silnější než Dinin a celý život se cvičily v užívání drowích kněžských sil a v boji se zbraněmi. Dinin sledoval, jak se magičtí pomocníci kněžek, hrozivé biče s

hadími hlavami na konci, které visely sestrám u opasku, začínají nedočkavě svíjet v očekávání jeho trestu. Rukojeti byly z adamantinu a docela obyčejné, ale dlouhé provazy bičů s hlavami na koncích tvořili živí plazi. Obzvláště Brizin bič, odporná šestihlavá zbraň, jí tančil u boku, kroutil se a svazoval do uzlů kolem opasku, na kterém visel. Briza vždy trestala jako první.

Zdálo se však, že Matroně Zlovůli se Dininova drzost líbí. Druhý syn podle jejího názoru přesně věděl, kde je jeho místo, a beze strachu a bez otázek plnil rozkazy.

Klidný výraz matčiny tváře, který se tolik lišil od doběla rozžhavených obličejů sester, Dinina uklidnil. „Všechno je připraveno," řekl. „Rod DeVir se krčí za plotem – všichni až na Altona, který se pošetile věnuje studiu v Čarodějci."

„Setkal jsi se s Beztvářným?" zeptala se Matrona Zlovůle.

„Akademie byla dnes v noci tichá," odvětil Dinin. „Naše schůzka proběhla bez problémů."

„Souhlasil s dohodou?"

„Náležitě se s Altonem DeVir vypořádá," zasmál se Dinin. Pak si vzpomněl na malou změnu v plánu Matrony Zlovůle, na to, jak pozdržel Altonovu popravu, aby uspokojil vlastní krutost. A to přimělo Dinina uvědomit si další věc: Nejvyšší kněžky Lloth uměly zneklidňujícím způsobem číst myšlenky.

„Alton dnes v noci zemře," dodal Dinin rychle, aby ostatním zabránil pátrat v jeho mysli po podrobnostech.

„Výtečně," zavrčela Briza. Dininovi se hned dýchalo lehčeji.

„Splyneme," rozkázala Matrona Zlovůle.

Čtyři drowí muži poklekli před Matronou a jejími dcerami: Rizzen před Zlovůlí, Zaknafein před Brizou, Nalfein před Mayou a Dinin před Viernou. Kněžky začaly jednohlasně prozpěvovat, položily ruku jemně na čelo svého voláka a naladily se na jeho vášně.

„Znáte své úkoly," řekla Matrona Zlovůle, když obřad skončil, a zašklebila se, protože ji sevřel další stah. „Pusťme se do práce."

# # #

Ani ne o hodinu později stáli Zaknafein s Brizou na balkóně před vstupem do sídla Do'Urden. Na dně jeskyně pod nimi pobíhala sem a tam druhá a třetí jednotka rodové armády, Rizzenova a Nalfeinova, a vojáci si připínali ohřáté kožené popruhy a kovové záplaty – maskování proti drowímu zraku, který vidí tepelné stopy. Dininova jednotka, která tvořila spolu se stovkou skřetích otroků první útočnou vlnu, už dávno vyrazila.

„Po dnešní noci o nás všichni uslyší," řekla Briza. „Nikoho by nenapadlo, že se Desátý rod postaví někomu tak mocnému, jako je rod DeVir. Až se začne šeptat o nočním krveprolití, dokonce i Baenre bude muset vzít Daermon N'a'shezbaernon na vědomí!" Vyklonila se z balkónu a sledovala, jak se jednotky seřazují a tiše vyrážejí různými směry, které je klikatými ulicemi zavedou do houbového háje a k pětisloupovému paláci rodu DeVir.

Zaknafein se zahleděl na záda nejstarší dcery Matrony Zlovůle a bojoval s touhou zabodnout jí dýku do páteře. Ale jako pokaždé přinutil zdravý rozum Zaka ovládnout se.

„Máš všechno potřebné?" zeptala se Briza a prokázala tak Zakovi mnohem víc úcty, než když jí Matrona Zlovůle seděla ochranitelsky po boku. Zak byl jen muž, poddaný, kterému dovolili nosit rodové jméno, protože někdy sloužil Matroně Zlovůli manželským způsobem a kdysi býval patronem rodu. Ale Briza se ho přesto bála a nechtěla ho rozzlobit.

Zak, bojový mistr rodu Do'Urden, byl vysoký, svalnatý muž, silnější než většina ostatních, a ti, kdo ho viděli bojovat, ho považovali za jednoho z nejlepších válečníků v Menzoberranzanu. A kromě toho byli Briza a její matka, obě nejvyšší kněžky Pavoučí královny, spolu se Zaknafeinem a jeho nepřekonatelným bojovým uměním trumfy rodu Do'Urden.

Zak zvedl černý plášť, otevřel malý měšec u opasku a odhalil malinké keramické kuličky.

Briza se zle zazubila a promnula si štíhlé ruce. „To Matronu Ginafae nepotěší," zašeptala.

Zak úsměv opětoval a zadíval se za odcházejícími vojáky. Nic ho netěšilo víc než zabíjet drowí elfy, a především Llothiny kněžky.

„Připrav se,“ řekla Briza po několika minutách.

Zak si setřásl husté vlasy z obličeje, znehybněl a zavřel pevně oči. Briza pomalu vytáhla hůlku a začala zpívat zaklínadlo, které ji mělo zaktivovat. Poklepala Zakovi na jedno rameno, pak na druhé a nakonec mu podržela hůlku nad hlavou.

Zak cítil, jak ho zasypávají ledové krystalky, pronikají mu oblečením a zbrojí, a dokonce i kůží, až celý zchladl do jednotné teploty a barvy. Zak nenáviděl magický chlad – tak nějak si představoval smrt – ale věděl, že ho díky krystalkům žádný z tvorů Temných říší s očima citlivýma na teplo neuvidí, že pro ně bude stejně šedivý jako kámen, nevýrazný a nezachytitelný.

Zak otevřel oči, zachvěl se a protáhl si prsty, aby se ujistil, že jsou stále tak citlivé, jak pro práci potřeboval. Podíval se na Brizu, která už začala odříkávat další zaříkadlo, tentokrát vzývací. A protože bylo poněkud delší, opřel se o zeď a znovu přemýšlel nad příjemným, i když nebezpečným úkolem, který ho čekal. Od Matrony Zlovůle bylo nesmírně pozorné, že mu přenechala všechny kněžky rodu DeVir!

„Hotovo,“ oznámila Briza po několika minutách. Zak se zadíval stejným směrem jako ona, a to vzhůru do tmy u stropu obrovské jeskyně.

Zak spatřil Brizino dílo jako první, blížící se závan vzduchu, nažloutlý a teplejší než zbytek jeskyně. Živý proud vzduchu.

Tvor povolaný ze sféry živlů se zatočil a zůstal viset u okraje balkónu, kde poslušně čekal na rozkazy své paní.

Zak nezaváhal. Skočil do živlova středu a nechal se jím nést.

Briza sluhovi naposledy pokynula na pozdrav a poslala ho pryč. „Dobrý boj,“ zavolala za Zakem, ačkoli už ho ve vzduchu nad sebou neviděla.

Zak se nad ironií jejích slov zasmál, zatímco se pod ním kroutilo město Menzoberranzan. Toužila po smrti kněžek rodu DeVir stejně jako Zak, ale z úplně jiného důvodu. Kdyby z toho neměl potíže, klidně by pozabíjel i všechny kněžky rodu Do’Urden.

Zaknafein tasil jeden z adamantinových mečů, magií vyrobenou drowí zbraň, jejíž ostrost zajišťovala smrtící zaříkadla. „Opravdu to bude dobrý boj,“ zašeptal. Kdyby jen Briza věděla, jak dobrý.

2

PÁD RODU DEVIR

Dinin si s uspokojením všiml, že gobři a další národy, které žily v Menzoberranzanu, a to včetně drowů, mu nyní rychle uskakují z cesty. Druhý syn rodu Do'Urden tentokrát nejel ulicemi sám. V sevřených řadách za ním pochodovalo skoro šedesát vojáků. A za nimi, také v liniích, ačkoli s mnohem menším nadšením, kráčela stovka ozbrojených otroků nižších národů – skřetů, orků a gobrů.

Přihlížející neměli pochyb o tom, co se děje – drowí rod pochodoval do války. To se sice v Menzoberranzanu nedělo každý den, ale zase to nebylo nic překvapujícího. Alespoň jednou za desetiletí se jeden z rodů rozhodl, že by mohl vylepšit své postavení v městské hierarchii tím, že zničí jiný rod. Byla to riskantní záležitost, protože bylo nutné se tiše a rychle zbavit všech šlechticů rodu, který padl „za oběť". Kdyby přežil třeba jediný, mohl by vznést obvinění a útočící rod by byl vymazán nemilosrdným systémem menzoberranzanské „spravedlnosti".

Ale když byl nájezd proveden naprosto dokonale, nikdo nebyl potrestán. Celé město, dokonce i vládnoucí rada osmi nejvyšších Matron, potají útočníkům zatleskala a pochválila jejich odvahu a inteligenci a nikdo už o tom dál nemluvil.

Dinin se vydal k cíli oklikou, protože nechtěl, aby od domu Do'Urden vedla k domu DeVir přímá stopa. O půl hodiny později se už podruhé té noci připlížil k jižnímu konci houbového háje, ke shluku stalagmitů, který tvořil sídlo DeVir. Vojáci za ním se nadšeně

rozprostřeli, připravili si zbraně a pečlivě si prohlédl stavbu před sebou.

Otrokům to trvalo déle. Mnozí z nich se rozhlíželi kolem a hledali, kudy uniknout, protože věděli, že v nadcházející bitvě najdou smrt. Ale temných elfů se báli víc než smrti, proto se nikdo nepokusil utéct. Všechny východy z Menzoberranzanu chránila zákeřná drowí magie, takže kam by šli? Všichni na vlastní oči viděli, jak krutě temní elfové trestají otroky, které znovu polapí. Na Dininův rozkaz zaujali postavení podél houbového plotu.

Dinin sáhl do velkého vaku a vytáhl zahřátý plát kovu, který v infračerveném spektru jasně zářil. Dvakrát jím zableskl za zády a dal tak znamení blížícím se jednotkám Nalfeina a Rizzena. Pak ho s obvyklou domýšlivostí vyhodil do vzduchu, chytil a schoval zpátky do vaku, který potlačoval tepelné vyzařování. Na zablýsknutí vložila Dininova jednotka do malinkých kuší očarované šípy a zamířila na určené cíle.

Každá pátá houba byla vřeštík a každý šíp obsahoval magické kouzlo, které dokázalo utišit i draka.

„…dva…tři," počítal Dinin a dával pokyny rukou, protože jednotku obklopovala sféra magického ticha, ve které nebylo vůbec nic slyšet. Představil si cvaknutí, se kterým jeho drobná zbraň vypustila šíp, jenž se zabodl do nejbližšího vřeštíku. A tak to pokračovalo podél celého obvodu sídla DeVir, až celou první linii obrany systematicky utišily tři tucty očarovaných šípů.

# # #

Matrona Zlovůle, její dcery a další čtyři kněžky zatím vytvořily Llothin nesvatý kruh osmi. Obklopily modlu zvrhlé bohyně, kterou představoval pavouk z drahého kamene s drowí tváří, a povolaly Lloth, aby jim v boji pomohla.

Zlovůle seděla v čele v křesle, které bylo nakloněné a připravené k porodu. Po boku jí stály Vierna s Brizou, která ji držela za ruku.

Vybraná skupina jednohlasně zpívala a shromažďovala energie do jediného útočného zaříkadla. O chvíli později obdržela Vierna, která byla mentálně spojená s Dininem, zprávu o tom, že první

útočná jednotka je na místě. Kruh osmi rodu Do'Urden začal do sídla svého soka vysílat první pronikavé vlny duchovní energie.

# # #

Matrona Ginafae, její dvě dcery a pět hlavních kněžek pěších jednotek rodu DeVir se krčily v zatemněné předsíni hlavní kaple sídla. Scházely se zde v posvátných modlitbách každou noc od chvíle, kdy Matrona Ginafae zjistila, že ztratila přízeň Lloth. Ginafae věděla, že její rod bude nesmírně zranitelný, dokud nenajde způsob, jak si Pavoučí královnu znovu naklonit. V Menzoberranzanu bylo šedesát šest dalších rodů, z nichž plných dvacet se mohlo odvážit na rod DeVir zaútočit, když se ocitl v tak zjevné nevýhodě. Kněžky byly vystrašené, protože tušily, že se tu noc něco stane.

Ginafae to ucítila jako první, ledový poryv zmatku, který ji přiměl zakoktat se při pronášení modlitby za odpuštění. Když Matrona takto neobvykle pochybila, zbývající kněžky rodu DeVir na ni nervózně pohlédly. Čekaly na potvrzení.

„Útočí," vydechla Ginafae a v hlavě jí už teď pod sílícím útokem mocných kněžek rodu Do'Urden pulsovala bolest.

# # #

Dininovo druhé znamení uvedlo v pohyb jednotky otroků. Ještě stále si jich nikdo nevšiml, a tak se tiše rozběhli k houbovému plotu a prosekali si cestu širokými čepelemi. Druhý syn rodu Do'Urden s potěšením sledoval, jak snadno pronikají na nádvoří rodu DeVir. „Stráže nejsou zrovna dobře připraveny," zašeptal uštěpačně s pohledem upřeným na rudě zářící chrliče vysoko na zdech. Dříve sochy považoval za strašlivé hlídače. Teď jen bezmocně přihlížely.

Dinin poznal, že ve vojácích okolo sílí očekávání. Skoro nedokázali ovládnout drowí bojechtivost. Tu a tam se objevil smrtící záblesk, jak některý z otroků zakopl o ochranný glyf, ale Druhý syn i ostatní drowové se tomu divadlu jen smáli. Nižší národy tu byly proto, aby se obětovaly pro rod Do'Urden. Jediný důvod, proč s

sebou skřety přivedli, byl, aby uvolnili smrtící pasti a obrany kolem domu DeVir a otevřeli tak cestu pro drowí elfy, pro skutečné vojáky.

Plot byl rozražen a utajení už bylo zbytečné. Vojáci rodu DeVir se na nádvoří čelně srazili s útočícími otroky. Dinin sotva zvedl ruku, aby dal povel k útoku, když šedesát nedočkavých drowích válečníků vyskočilo a vyrazilo. Tváře jim zvrhle zářily a zbraně se hrozivě míhaly.

Všichni se však najednou zastavili, protože si dobře pamatovali, že je čeká ještě jeden úkol. Každý drow, šlechtic nebo poddaný, měl jisté magické dovednosti. Vyčarovat kouli temnoty, jako to udělal Dinin s gobry na ulici tu noc, byl snadný úkol i pro ty nejubožejší z temných elfů. A to teď také udělali. Šedesát vojáků rodu Do'Urden zatemnilo černými koulemi okolí sídla DeVir nad houbovým plotem.

Protože i když provedl rod Do'Urden celý útok opatrně a v utajení, moc dobře věděl, že nájezd sleduje mnoho očí. Svědci nebyli žádný velký problém, protože se neodváží nebo nebudou mít zájem útočící rod identifikovat. Ale tradice a pravidla vyžadovaly, aby se alespoň pokusili provést útok tajně. Taková už byla etiketa drowího válečnictví. Během jediného mrknutí rudě zářícího oka se dům DeVir stal pro zbytek města pouhou černou skvrnou v krajině Menzoberranzanu.

Rizzen dorazil k nejmladšímu synovi. „Dobrá práce," pochválil ho znakovou řečí. „Nalfein už vzadu pronikl dovnitř."

„Bude to snadné vítězství," odvětil nadutý Dinin stejným způsobem. „Pokud nezasáhnou Matrona Ginafae a její kněžky."

„Věř Matroně Zlovůli," řekl Rizzen. Poplácal syna po rameni a následoval jednotky prolomeným plotem.

# # #

Vysoko nad sídlem DeVir odpočíval Zaknafein pohodlně ve větrných pažích Brizina vzdušného sluhy a sledoval drama pod sebou. Zak z výšky viděl do kruhu temnoty a slyšel řinčení uvnitř magického ticha. Dininovy jednotky, první drowí vojáci uvnitř, narazily na odpor u každých dveří a byli krutě odráženi.

Nalfein a jeho jednotka, která byla v rodu Do'Urden nejvíce zběhlá v kouzlení, pronikli plotem do zadní části sídla. Nádvořím létaly a duněly blesky a magické koule žíraviny a ničily obrany sídla DeVir spolu s otroky rodu Do'Urden.

Na předním nádvoří veleli Rizzen s Dininem nejlepším bojovníkům Do'Urdenů. Když bitva vypukla naplno, Zak poznal, že Lloth jejich rodu požehnala, protože bojovali rychleji a hbitěji než nepřítel a jejich útok byl smrtonosnější. Během několika minut se boj přesunul do nitra pěti sloupů.

Zak se protáhl, aby se zbavil chladné ztuhlosti v pažích, a přiměl vzdušného sluhu k činu. Vrhl se na vzdušném lůžku dolů a seskočil několik posledních stop na terasu nejvyšších komnat centrálního sloupu. Ihned se mu postavili dva strážci, muž a žena.

Zmateně však zaváhali, protože nepřítele v šedi kolem nedokázali najít – trvalo jim to příliš dlouho.

Nikdy o Zaknafeinovi Do'Urden neslyšeli. Netušili, že je dostihla smrt.

Zak švihl bičem, zasáhl ženu a zařízl jí provaz do hrdla a druhou rukou zatím mistrně bodal a odrážel mužovy rány, čímž ho vyvedl z rovnováhy. Oba je vyřídil jediným bleskurychlým pohybem, kdy škubnutím zápěstí svrhl ženu z terasy, pak se zprudka obrátil, nakopl muže do obličeje a rovněž ho shodil na dno jeskyně.

Zak pronikl dovnitř, kde se mu postavil další strážce… a padl mu mrtvý k nohám.

Zak se plížil podél zaoblené stěny stalaktitové věže a jeho zchlazené tělo dokonale splývalo s kamenem. Vojáci rodu DeVir běhali kolem něj a snažili se zformovat obranu proti vetřelcům, kteří už dobyli spodní patra každé budovy, a dva sloupy dokonce obsadili úplně.

Zak se o ně nezajímal. Vytěsnil z mysli řinčení adamantinových zbraní, hlasité rozkazy a jekot umírajících a místo toho se soustředil na jediný zvuk, který ho vedl k cíli: jednohlasný, zběsilý zpěv.

Našel prázdnou chodbu, jejíž stěny zdobily řezby pavouků a která vedla do středu sloupu. Stejně jako v domu Do'Urden končila i tato chodba obrovskými dveřmi, které zdobili pavouci. „To musí být ono," zamumlal si pro sebe Zak a nasadil si kápi na hlavu.

Z úkrytu po straně vyběhl obrovský pavouk.

Zak se vrhl na břicho, vklouzl pod tvora, překulil se a vrazil meč hluboko do netvorova baňatého těla. Bojového mistra potřísnily lepkavé tekutiny, pavouk se otřásl a rychle zemřel.

„Ano," zašeptal Zak a utřel si z tváře pavoučí krev, „jsem na správném místě." Odtáhl mrtvou nestvůru zpátky do úkrytu, vklouzl za ní a doufal, že si krátkého boje nikdo nevšiml.

Podle řinčení zbraní Zak poznal, že útočníci už skoro pronikli do tohoto patra. Ale zdálo se, že rod DeVir konečně zformoval obranu a drží se.

„Teď, Zlovůle," zašeptal Zak a doufal, že Briza, která se na něj při splynutí naladila, vycítí jeho úzkost. „Ať nepřijdeme pozdě!"

# # #

V posvátném předpokoji rodu Do'Urden pokračovaly Zlovůle a její podřízené v brutálním mentálním útoku na kněžky rodu DeVir. Jejich modlitby byly hlasitější než modlitby protivníků, proto Lloth obdařila rod Do'Urden při mentálním útoku silnějšími kouzly. Snadno se jim podařilo zatlačit nepřítele do obrany. Brizin mentální nátlak rozdrtil jednu z nižších kněžek kruhu DeVir a ta teď ležela mrtvá jen několik palců od nohou Matrony Ginafae.

Ale útok se náhle zpomalil a zdálo se, že boj nyní probíhá na stejné úrovni. Matrona Zlovůle zápasila s nadcházejícím porodem a nedokázala se soustředit a bez jejího hlasu čáry nesvatého kruhu zeslábly.

Mocná Briza stála matce po boku a tiskla jí ruku tak silně, až jí zastavila krevní oběh a ruka vychladla a stala se v očích přihlížejících jediným studeným místem na těle rodičky. Briza sledovala stahy, pozorovala bílou čupřinu rodícího se dítěte a vypočítávala okamžik porodu. Chtěly využít bolest porodu a použít ji v útočném zaklínadle, což byla technika známá jen z legend, a Briza věděla, že načasování bude kritickým faktorem.

Šeptala matce do ucha slova smrtícího zaklínání.

Matrona Zlovůle je opakovala, dech se jí zrychloval a ona přitom přeměňovala zuřivou agónii v útočnou sílu.

„Dinnen douward ma brechen tol,“ vzývala Briza.

„Dinnen douward… ma… brechen tol!“ zavrčela Zlovůle, která byla tak odhodlaná se i přes bolest soustředit, že si prokousla úzký ret.

Hlavička dítěte se objevila znovu a tentokrát už nezmizela.

Briza se třásla a sotva si dokázala vzpomenout na slova zaklínadla. Zašeptala Matroně do ucha poslední slovo a skoro se děsila následků.

Zlovůle sebrala dech a odvahu. Cítila brnění zaříkání stejně pronikavě jako bolest porodu. Dcery, které stály kolem modly a nevěřícně na ni hleděly, ji viděly jako rozmazanou rudou skvrnu žhavé zuřivosti a pot, který jí stékal po tváři, zářil stejně jasně jako vařící voda.

„Abec,“ pronesla Matrona a tlak v ní narůstal. „Abec.“ Cítila horkou bolest, jak se jí roztrhla kůže a hlavička dítěte vyklouzla, a prostoupila ji náhlá extáze porodu. „Abec di’n’a’BREG DOUWARD!“ zaječela Zlovůle a vyrazila ze sebe veškerou agónii v konečném výbuchu magické moci, která srazila k zemi dokonce i kněžky jejího vlastní rodu.

# # #

Zaklínadlo letělo na výkřiku Matrony Zlovůle, prorazilo si cestu do kaple rodu DeVir, roztříštilo Llothinu modlu, zkroutilo kovové dveře komnaty a odmrštilo Matronu Ginafae i ostatní kněžky na podlahu.

Když kolem Zaka prolétly dveře kaple, potřásl nevěřícně hlavou. „To byl kopanec, Zlovůle.“ Zasmál se a vklouzl do kaple. Infraviděním se rychle rozhlédl a spočítal v temné místnosti živé kněžky. Všech sedm mělo rozedrané hávy a škrábalo se na nohy. Zak znovu potřásl nad skutečnou mocí Matrony Zlovůle hlavou a stáhl si kápi do tváře.

Švihnutí biče bylo jediným vysvětlením, které nabídl, když o podlahu u svých nohou rozbil malou keramickou kouli. Kulička se roztříštila a vypustila zrnko, které Briza právě pro takovou příležitost zaklela. Vybuchlo prudkým denním světlem.

Na oči, které byly navyklé na černočernou tmu a tepelné vyzařování, zapůsobila tak ostrá záře jako oslepující záblesk agónie. Bolestivý křik kněžek jen Zakovi pomáhal při systematické pouti komnatou a pokaždé, když ucítil, jak se jeho meč zakousl do drowího masa, široce se pod kápí zazubil.

Z opačné strany místnosti k němu dolehla první slova zaříkání a Zak si uvědomil, že jedna z kněžek se z útoku vzpamatovala natolik, aby byla nebezpečná. Ale bojový mistr nepotřeboval k útoku oči a švihnutím biče vytrhl Matroně Ginafae jazyk přímo z úst.

# # #

Briza položila novorozeně na pavoučí modlu a zvedla obřadní dýku. Na okamžik se zastavila, aby obdivovala její krutou krásu. Jílec byl vytvarován do podoby pavouka s osmi nohama, které byly stočené dolů, sloužily jako čepele a drobné ostny jim měly dodat náznak chlupatosti. Briza zvedla nástroj dítěti nad hlavu. „Pojmenuj dítě," vyzvala matku. „Pavoučí královna oběť nepřijme, dokud dítě nebude mít jméno!"

Matrona Zlovůle otočila hlavu na stranu a snažila se pochopit, o čem to dcera mluví. Vložila do zaříkadla a do porodu vše a teď sotva vnímala.

„Pojmenuj dítě!" rozkázala Briza nedočkavě, protože toužila nakrmit hladovou bohyni.

# # #

„Blíží se konec," řekl Dinin bratrovi, když se setkali v přízemí jednoho z menších sloupů sídla DeVir. „Rizzen už obsadil skoro všechna patra a myslím, že Zaknafein už taky odvedl svůj temný úkol."

„Čtyřicet vojáků rodu DeVir už přešlo na naši stranu," odvětil Nalfein.

„Vidí konec," zasmál se Dinin. „Je jim jedno, kterému rodu slouží, protože v očích poddaných nestojí žádný rod za to, aby pro něj zemřeli. Náš úkol bude brzy splněn."

„Šlo to tak rychle, že si nikdo ničeho ani nevšiml,“ řekl Nalfein. „Do’Urden, Daermon N’a’shezbaernon, je teď Devátým rodem Menzoberranzanu a do pekel s rodem DeVir!“

„Pozor!“ vykřikl Dinin náhle a vytřeštil oči předstíranou hrůzou na něco za bratrovým ramenem.

Nalfein ihned zareagoval, rychle se otočil, aby čelil nebezpečí, ale místo toho se ke skutečnému nebezpečí obrátil zády. Nalfein si uvědomil bratrovu zradu ve chvíli, kdy mu Dinin vrazil meč do páteře. Dinin si opřel bradu o bratrovo rameno, přitiskl si tvář k jeho a díval se, jak Nalfeinovi mizí rudá jiskra z očí.

„Tak rychle, že si nikdo ničeho ani nevšiml,“ posmíval se Dinin, zopakoval bratrova slova a nechal bezvládné tělo klesnout na zem. „Dinin je teď Prvním synem rodu Do’Urden a do pekel s Nalfeinem.“

# # #

„Drizzt,“ vydechla Matrona Zlovůle. „Bude se jmenovat Drizzt!“

Briza sevřela nůž pevněji v rukách a začala s obřadem. „Královno pavouků, vezmi si toto dítě,“ řekla. „Drizzte Do’Urdene, dáváme tě jako odměnu za užasne vítěz…“

„Počkej!“ zvolala Maya z opačné strany komnaty. Pouto s bratrem Nalfeinem náhle zmizelo. Mohlo to znamenat jen jedno. „Nalfein je mrtvý,“ oznámila. Dítě už není třetím žijícím synem.“

Vierna na sestru zvědavě pohlédla. V tu samou chvíli, kdy Maya ucítila Nalfeinovu smrt, zachytila Vierna, jež byla spojena s Dininem, silný nával emocí. Nadšení? Vierna si přitiskla štíhlý prst na našpulené rty a přemýšlela, jestli Dinin bratra opravdu zabil.

Briza stále mířila pavoučím nožem dítěti na hruď, protože ho toužila darovat Lloth.

„Slíbily jsme Pavoučí královně třetího žijícího syna,“ varovala Maya. „A to se stalo.“

„Ale neobětovaly jsme ho,“ hádala se Briza.

Vierna pokrčila rameny, protože nevěděla, co říct. „Pokud Lloth Nalfeina přijala, pak jako by se stalo. Kdybychom obětovaly dalšího, mohly bychom Pavoučí královnu rozzlobit.“

„Ale když jí nedarujeme, co jsme slíbily, mohlo by to být ještě horší!“ naléhala Briza.

„Pak to skonči,“ řekla Maya.

Briza sevřel dýku a znovu začala s rituálem.

„Zadrž,“ rozkázala Matrona Zlovůle a zvedla se v křesle. „Lloth je spokojená. Zvítězili jsme. Uvítejte bratra, nejnovějšího člena rodu Do’Urden.“

„Je to jen muž,“ prohlásila Briza znechuceně a odstoupila od modly a od dítěte.

„Příště se budeme víc snažit,“ zasmála se Matrona Zlovůle a přemýšlela, jestli nějaké příště bude. Blížila se konci pátého století života a drowí elfové, ani ti mladí, nepatřili zrovna k nejplodnějším. Briza se Zlovůli narodila ještě v mládí, bylo jí tehdy sotva sto let, ale během čtyř staletí pak porodila jen pět dětí. Dokonce i toto dítě, Drizzt, pro ni bylo překvapením, protože si nemyslela, že ještě dokáže počít.

„Dost zbytečných úvah,“ zašeptala si pro sebe Zlovůle vyčerpaně. „Ještě bude dost času…“ Klesla do křesla a upadla do neklidných, ale zvrhle příjemných snů o moci.

# # #

Zaknafein procházel centrálním sloupem sídla DeVir, plášť držel v ruce a bič i meč se mu pohodlně houpaly u opasku. Tu a tam se ještě ozvalo zařinčení mečů, ale opět rychle utichlo. Rod Do’Urden zvítězil, desátý rod porazil čtvrtý a teď už nezbylo než se zbavit důkazů a svědků. Skupinka nižších kněžek procházela kolem, ošetřovala zraněné členy rodu Do’Urden a oživovala těla mrtvých, aby mohla odejít z místa činu. V sídle Do’Urden pak budou mrtvoly, které bude ještě možné opravit, využity na práci.

Zak se odvrátil a zachvěl se. Kněžky přecházely z komnaty do komnaty a zástup zombií patřících rodu Do’Urden se za nimi rozrůstal.

Ačkoli připadal Zaknafeinovi průvod nechutný, ten, který kráčel za ním, byl ještě mnohem horší. Dvě kněžky Do’Urden prolézaly s jednotkou vojáků celé sídlo a ukazovaly na místa, kde se ukrývali

přeživší členové rodu DeVir. Jedna se zastavila v chodbě sotva několik kroků od Zaka a v očích měla nepřítomný pohled, jak se soustředila na zaklínadlo. Prsty držela natažené před sebou a pomalu jimi pohybovala jako kouzelným proutkem, který vyhledává drowí maso.

„Tam!“ prohlásila a ukázala na panel u paty stěny. Vojáci se na něj vrhli jako vyhladovělí vlci a vyrvali tajné dveře z pantů. V úkrytu se krčily děti rodu DeVir. Byli to šlechtici, ne poddaní, takže je nemohli nechat žít.

Zak zrychlil krok, aby se dostal co nejdál, ale přesto jasně slyšel bezmocný dětský křik, když hladoví vojáci Do’Urdenů dokončili práci. Zak si uvědomil, že utíká. Oběhl zatáčku v chodbě a málem porazil Dinina s Rizzenem.

„Nalfein je mrtvý,“ oznámil Rizzen, aniž by hnul brvou.

Zak se ihned podezřívavě otočil k mladšímu ze synů rodu.

„Zabil jsem vojáka DeVir, který tu vraždu spáchal,“ ujistil ho Dinin a ani se nesnažil zamaskovat drzý úsměv.

Zak žil už skoro čtyři století a moc dobře znal zvyky svého ctižádostivého národa. Princové bojovali v zadních řadách a mezi nimi a nepřítelem stály celé jednotky Do’Urdenů. V době, kdy narazili na nějakého drowa, který nepatřil k jejich rodu, už většina přeživších vojáků DeVir přešla na jejich stranu. Zak pochyboval o tom, že by některý z bratrů vůbec tasil meč proti někomu z rodu DeVir.

„Vojáci si šeptají o masakru v kapli,“ řekl Rizzen bojovému mistrovi. „Opět jsi odvedl výtečnou práci – přesně jak jsme si zvykli očekávat.“

Zak střelil po patronovi znechuceným pohledem a šel dál, ven ze sídla a do temného menzoberranzanského úsvitu za hranicemi magické temnoty a ticha. Rizzen byl v dlouhé řadě partnerů Matrony Zlovůle tím současným, a ničím víc. Až s ním Zlovůle skoncuje, buď mu sebere jméno Do’Urden a všechna s tím související práva a on se vrátí zpátky mezi obyčejné vojáky, nebo se ho zbaví. Zak mu nebyl povinován žádnou úctou.

Zak opustil sídlo za plotem z hub a našel si nejvyšší možné místo, kde klesl na zem. Užasle sledoval, jak o chvíli později vyrazil

na cestu k domovu průvod armády Do'Urdenů, patron a syn, vojáci a kněžky a pomalu kráčející zástup dvou tuctů zombií. Při útoku ztratili a nechali na místě skoro všechny otroky, ale průvod, který opouštěl trosky domu DeVir, byl mnohem delší než ten, který sem předtím v noci přišel. Ztracené otroky nahradili zajatými otroky poraženého rodu a asi padesát vojáků DeVir se v typickém projevu drowí loajality přidalo dobrovolně na stranu útočníků. Kněžky Do'Urdenů přeběhlíky vyslechnou – magicky vyslechnou – aby se ujistily o jejich upřímnosti.

Zak věděl, že všichni zkouškou projdou. Drowí elfy zajímalo jen přežití, ne zásady. Vojáci dostanou novou totožnost a několik měsíců se budou zdržovat v soukromí sídla Do'Urden, dokud se pád rodu DeVir nestane starou a zapomenulou historií.

Zak je nenásledoval hned. Místo toho se prosmýkl mezi houbami a našel kryté údolíčko, kde se posadil na mechový koberec a zvedl oči k věčné temnotě jeskynního stropu – a k věčné temnotě vlastního bytí.

Bylo by moudřejší, kdyby zůstal zticha. Koneckonců byl vetřelec v nejmocnější čtvrti obrovského města. Napadlo ho, že ho možná někdo poslouchá, možná stejní temní elfové, kteří sledovali pád rodu DeVir a z celého srdce se z toho radovali. Ale tváří v tvář takovému chování a masakru, k jakému tu noc došlo, nedokázal Zak skrýt emoce. Jeho nářek vyzněl jako prosba k nějakému bohovi, kterého nikdy nepoznal.

„V jakém světě to žiju? Jaká temnota prostoupila moji duši?" zašeptal vztekle myšlenku, která ho celý život pronásledovala. „Ve světle má moje kůže černou barvu, ve tmě září bíle horkem vzteku, který nedokážu potlačit.

Kéž bych měl odvahu odejít, opustit toto místo nebo život, nebo se otevřeně postavit špatnosti, která tvoří základy života mého národa. Vyhledat bytí, které neodporuje tomu, v co věřím a co je, jak z celého srdce doufám, pravda.

Jmenuji se Zaknafein Do'Urden, ale přesto nejsem drow, ani volbou, ani emy. Ať klidně zjistí, kdo jsem. Ať zavalí zuřivostí má stará ramena, která jsou obtěžkaná beznadějí Menzoberranzanu."

Bojový mistr ignoroval možné následky, vstal a zakřičel: „Menzoberranzane, co jsi za peklo?“

Tiché město mu však neodpovědělo, a tak si Zak po chvíli protáhl svaly, aby z nich vyhnal pozůstatky Brizina magického chladu. Poplácal bič u opasku a pocítil jistou útěchu – vyrval jím jazyk Matrony matky.

3

OČI DÍTĚTE

Masoj byl mladý učedník, což v životě budoucího mága znamenalo, že byl prozatím jen obyčejný uklízeč. Opřel se o smeták a sledoval, jak Alton DeVir vešel dveřmi do nejvyšší komnaty věže. Skoro studenta litoval, protože musel předstoupit před Beztvářného.

Ale Masoje zároveň zachvátilo vzrušení, protože věděl, že střet Altona s mistrem bez tváře bude stát za to. Znovu se pustil do zametání a využil smeták jako výmluvu, aby se mohl přiblížit ke dveřím komnaty.

# # #

„Požádal jste, abych přišel, mistře Beztvářný," řekl Alton DeVir, zastínil si oči a zamžoural do oslnivé záře tří svíček, které v místnosti hořely. Alton se zastavil těsně za prahem šeré komnaty a neklidně zašoupal nohama.

Beztvářný stál se svěšenými rameny na opačné straně místnosti a k mladému DeVirovi byl otočen zády. Mistr si řekl, že bude lepší provést celou věc rychle a čistě. Ale zároveň věděl, že zaklínadlo, které připravoval, zabije Altona dřív, než se student dozví o osudu své rodiny, a Beztvářný tak zcela nesplní pokyny Dinina Do'Urdena. V sázce bylo příliš mnoho. Raději celou záležitostí rychle ukončí.

„Vy…" začal Alton, ale moudře zmlkl a snažil se pochopit, co se děje. Nebylo obvyklé, aby mistr Akademie povolal studenta do svých soukromých komnat ještě před začátkem ranního vyučování.

Když Alton pozvání obdržel, lekl se, že neobstál v nějaké zkoušce. To mohlo být v Čarodějci smrtící chybou. Altonovo studium už bylo skoro u konce, ale odpor jediného mistra mohl všechno zhatit.

Při studiu u Beztvářného si vedl docela dobře, dokonce si myslel, že si ho učitel oblíbil. Mohl ho sem pozvat jen proto, aby mu ze zdvořilosti poblahopřál k ukončení studia? Alton si navzdory všem nadějím uvědomil, že je to nepravděpodobné. Mistři drowí Akademie studentům často neblahopřáli.

V tu chvíli Alton zaslechl tichý zpěv a všiml si, že učitel pronáší zaklínadlo. Nějaký hlas v něm vykřikl, že něco není v pořádku, něco na celé situaci neodpovídalo přísným pravidlům Akademie. Alton se rozkročil, napnul svaly a rozhodl se řídit tím, co vtloukali do hlavy všem studentům Akademie, pravidlem, které udržovalo drowí elfy ve společnosti zasvěcené chaosu při životě: Buď připraven.

# # #

Dveře se rozlétly a místností se rozprskly kamenné odštěpky. Výbuch odmrštil Masoje na stěnu, ale stejně se mu zdálo, že celé to divadlo stojí za nepohodlí i za novou modřinu na rameni. Alton DeVir vyběhl z komnaty, ze zad a z levé paže se mu kouřilo a do tváře se mu vryl ten nejkrásnější výraz hrůzy a bolesti, jaký kdy Masoj spatřil.

Alton zavrávoral, přistál na podlaze a odvalil se stranou v zoufalé snaze dostat se co nejdále od mistra s vražednými úmysly. Podařilo se mu oběhnout zatáčku v klesající chodbě a vrazit do první komnaty, zrovna když se Beztvářný objevil ve vyražených dveřích.

Mistr se zastavil, zaklel nad tím, že minul, a zauvažoval, jak dveře nejlépe nahradit. „Ukliď to!“ obořil se na Masoje, který se opět netečně opíral o násadu smetáku a bradu měl položenou na rukách.

Masoj poslušně sklopil hlavu a pustil se do zametání kamenných odštěpků, ale když ho Beztvářný minul, vzhlédl a opatrně se vydal za učitelem.

Alton nemohl uniknout a takové divadlo si Masoj nechtěl nechat ujít.

# # #

Třetí komnata, soukromá knihovna Beztvářného, byla ze všech čtyř místností ve věži nejlépe osvětlená. Na každé stěně zde hořely tucty svící.

„Zatracené světlo!“ vyštěkl Alton a potácel se vířící, rozmazanou skvrnou ke dveřím, které vedly do vstupní haly Beztvářného, do nejnižší místnosti učitelových komnat. Kdyby se mu podařilo sejít do přízemí a dostat se ven na nádvoří Akademie, mohl by zvítězit.

Altonovým světem byla tma Menzoberranzanu, ale Beztvářný strávil ve světle svíček Čarodějce tolik desetiletí, že už jeho oči nedokázaly rozeznat tepelné stopy.

Vstupní hala byla přecpaná židlemi a truhlicemi, ale hořela zde jen jediná svíčka, takže Alton viděl natolik dobře, aby se mohl vyhnout překážkám nebo je přeskočit. Pospíšil si ke dveřím a popadl těžkou závoru. Zvedl ji lehce, ale když se pokusil dveře otevřít, ani se nepohnuly a výbuch jiskřivé modré energie ho odhodil na podlahu.

„Zatraceně,“ vyštěkl Alton. Dveře byly zamčené magií. Znal zaříkadlo, které takto zavřené dveře otvíralo, ale pochyboval, že je jeho magie dostatečně silná, aby přebila mistrova kouzla. Spěchal a tolik se bál, že se mu slova zaklínadla v mysli docela popletla.

„Neutíkej, DeVire,“ volal Beztvářný ze sousední komnaty. „Jen si prodlužuješ svá muka!“

„Proklínám vás,“ zamumlal Alton. Nechal hloupé zaklínadlo být, protože by ho stejně nedokázal vyslovit včas. Rozhlédl se po místnosti a pátral po nějaké jiné možnosti.

V otvoru mezi dvěma skříněmi uprostřed jedné ze stěn našel něco neobvyklého. Alton ustoupil o několik stop, aby lépe viděl, ale ocitl se tak v dosahu zrádného světla svíčky, takže jeho oči reagovaly na teplo i světlo zároveň.

Rozeznal jen to, že tato část zdi vydává v tepelném spektru jednotnou zář, která se mírně liší od zbytku stěn. Další dveře? Alton mohl jen doufat, že má pravdu. Pospíšil si do středu místnosti, zastavil se přímo naproti předmětu a přinutil se přejít z infračerveného vidění do světa světla.

To, co mladý DeVir spatřil, když se jeho oči přizpůsobily, ho současně překvapilo i zmátlo. Neviděl žádné dveře ani otvor, jen odraz sebe sama a části místnosti, ve které stál. Za celých padesát pět let života Alton nikdy nic podobného nespatřil, ale slyšel, jak si mistři Čarodějce o podobných artefaktech povídají. Bylo to zrcadlo.

Pohyb v horních dveřích místnosti Altonovi připomněl, že Beztvářný je mu v patách. Nemohl dál váhat a zvažovat možnosti. Sklonil hlavu a rozběhl se k zrcadlu.

Možná to byly teleportační dveře do jiné čtvrti, možná prostý vchod do pokoje. Alton si během několika zoufalých vteřin dokonce představil, že to může být brána do neznámé sféry bytí!

Jak se k té úžasné věci blížil, cítil vzrušené mravenčení – a pak už jen náraz, tříštění skla a nepoddajnou kamennou zeď. A možná to bylo jen obyčejné zrcadlo.

# # #

„Podívej se na jeho oči," zašeptala Vierna Mayi, když prohlížely nejnovější přírůstek rodu Do'Urden.

Oči dítěte byly skutečně pozoruhodné. Chlapec opustil matčino lůno teprve před hodinou, ale už se zvědavě rozhlížel. Jeho oči sice podle očekávání zářily, protože byly citlivé na teplo, jejich rudá barva však byla přibarvena modrou, takže vypadaly fialové.

„Je slepý?" zajímala se Maya. „Možná ho přece jen dostane Pavoučí královna."

Briza na ně dychtivě pohlédla. Temní elfové nenechávali děti, které vykazovaly jakékoli fyzické nedostatky, naživu.

„Není slepý," odvětila Vierna, pohnula rukou nad dítětem a střelila vzteklým pohledem po nedočkavých sestrách. „Sleduje moje prsty."

Maya poznala, že Vierna má pravdu. Naklonila se blíž k dítěti a prohlédla si jeho tvář a zvláštní oči. „Co vidíš, Drizzte Do'Urdene?" zeptala se tiše, ale ne proto, že by chtěla být k dítěti něžná, nýbrž aby nevyrušila matku, která odpočívala v křesle u hlavy pavoučí modly.

„Vidíš něco, co my ostatní ne?"

# # #

Pod Altonem skřípalo sklo, a když přesunul svoji váhu, aby se vyškrábal na nohy, zabodávalo se mu hlouběji do ran. Copak na tom záleží? pomyslel si.

„Moje zrcadlo!“ zasténal Beztvářný. Alton vzhlédl a uviděl, jak se nad ním rozzuřený mistr tyčí.

Připadal Altonovi tak velký! Tak obrovský a mocný, že zastínil světlo svíčky a pohroužil malý výklenek mezi skříněmi, v němž Alton ležel, do tmy. V očích bezmocné oběti vypadal desetkrát větší než ve skutečnosti.

Alton náhle ucítil, jak se na něj snáší lepkavá hmota, pavouci síť, která ulpěla na skříních, na stěně i na Altonovi. Mladý DeVir se pokusil vyskočit a odkulit stranou, ale kouzla Beztvářného ho uvěznila pevně na místě. Připadal si jako moucha lapená ve vláknech pavoučího domova.

„Napřed dveře,“ zavrčel Beztvářný, „a teď zrcadlo! Víš, co všechno jsem musel udělat, abych tak vzácný předmět získal?“

Alton pohnul hlavou ze strany na stranu, ne v odpovědi, nýbrž ve snaze osvobodit z lepkavé hmoty alespoň tvář.

„Proč jsi nezůstal stát a nenechal se prostě zabít?“ zařval Beztvářný znechuceně.

„Proč?“ zašišlal Alton a plivnutím si odstranil pavučinu z tenkých rtů. „Proč to děláte?“

„Protože jsi mi rozbil zrcadlo!“ odsekl Beztvářný.

Samozřejmě to nedávalo smysl – zrcadlo rozbil až po prvním útoku – ale Altona napadlo, že mistrovi to asi žádný smysl dávat nemusí. Alton věděl, že jeho situace je beznadějná, ale pokračoval a snažil se protivníkovi jeho záměr rozmluvit.

„Znáte můj rod, rod DeVir,“ prohlásil pohoršeně, „čtvrtý rod města. Tohle Matronu Ginafae nepotěší. Nejvyšší kněžka se o takových věcech vždycky dozví!“

„Rod DeVir?“ Beztvářný se zasmál. Možná rozkaz Dinina Do’Urdena přece jen splní. Alton mu rozbil zrcadlo!

„Čtvrtý rod!“ vyštěkl Alton.

„Pošetilý mladíku,“ zachechtal se Beztvářný. „Rod DeVir už neexistuje – ani čtvrtý, ani pátý, ani žádný jiný.“

Alton se schoulil, i když se ho síť snažila držet vzpřímeně. Co to mistr říká za nesmysly?

„Všichni jsou mrtví,“ posmíval se Beztvářný. „Matrona Ginafae se dnes konečně setkala s Lloth osobně.“ Altonův výraz plný hrůzy znetvořeného mistra potěšil. „Všichni jsou mrtví,“ zavrčel znovu. „Všichni až na ubohého Altona, jenž přežil, aby se dozvěděl o neštěstí, které jeho rod potkalo. Ale to teď napravíme!“ Beztvářný zvedl ruce a chystal se pronést zaklínadlo.

„Kdo?“ vykřikl Alton.

Beztvářný se zarazil. Zdálo se, že nechápe.

„Který rod to udělal?“ vysvětlil na smrt odsouzený student. „Nebo snad pád rodu DeVir přivodily intriky více rodů?“

„Ach, měl bych ti to říct,“ odvětil Beztvářný, jenž si situaci zjevně užíval. „Asi máš právo se to dozvědět, než se připojíš k příbuzným v říši smrti.“ Otvor v místě, kde dříve míval ústa, se roztáhl do úsměvu.

„Ale rozbil jsi mi zrcadlo!“ zavrčel mistr. „Zemřeš nevědomý, hloupý chlapče! Zjisti si to sám!“

Beztvářný se náhle zprudka prohnul v zádech, otřásl se v křeči a začal klít v jazyce, který vyděšený student neznal. Jaké zaklínadlo si pro něj znetvořený mistr připravil, jaké odporné čáry, že jejich slova pronášel v tajemném jazyce, který ani studovaný Alton nepoznával, a jejich význam byl tak strašlivý, že mistra přivedl až na hranici sebeovládání? Beztvářný padl obličejem na podlahu. Byl mrtvý.

Alton šokovaně sklouzl pohledem z mistrovy kápí zahalené hlavy na jeho záda – ze kterých trčelo opeření šípu. Alton sledoval, jak se otrávená střela po pádu těla stále třese, pak obrátil pohled do středu místnosti, kde stál klidně mladý uklízeč.

„Dobrá zbraň, Beztvářný!“ Masoj se rozzářil a obrátil velkou vyřezávanou kuš v rukou. Zvrhle se na Altona zazubil a vsunul do kuše další šíp.

# # #

Matrona Zlovůle se namáhavě zvedla z křesla a přiměla se postavit na nohy. „Z cesty!“ obořila se na dcery.

Maya s Viernou ucouvly od pavoučí modly a od dítěte. „Podívejte se na jeho oči, Matrono matko,“ odvážila se Vierna poznamenat. „Jsou neobvyklé.“

Matrona Zlovůle se zadívala na dítě. Všechno se zdálo být na místě, což bylo dobře, protože Nalfein, První syn rodu Do’Urden, byl mrtvý a tento chlapec, Drizzt, bude muset cenného syna nahradit.

„Jeho oči,“ zopakovala Vierna.

Matrona po ní střelila jedovatým pohledem, ale sklonila se, aby se podívala, o čem to mluví.

„Fialové?“ řekla Zlovůle překvapeně. O něčem takovém nikdy neslyšela.

„Není slepý,“ ozvala se rychle Maya, když uviděla, jak se matce po tváři rozlil pohrdavý výraz.

„Přineste svíčku,“ rozkázala Matrona Zlovůle. „Podíváme se, jak jeho oči vypadají ve světle.“

Maya s Viernou se ihned vydaly k posvátné skříni, ale Briza jim zastoupila cestu. „Jen nejvyšší kněžka se může dotknout svatých předmětů,“ připomněla tónem, který v sobě nesl tíhu hrozby. Povýšeně se otočila, sáhla do skříně a vytáhla napůl vyhořelou rudou svíčku. Kněžky si zastínily oči a Matrona Zlovůle moudře zakryla dítěti tvář rukou. Briza zapálila posvátnou svíčku, jež hořela malinkým plamínkem, ale drowům se přesto zdálo, že vydává oslnivou zář.

„Přines ji sem,“ řekla Matrona Zlovůle, když se její oči přizpůsobily. Briza přisunula svíčku k Drizztovi a Zlovůle pomalu odsunula ruku.

„Nepláče,“ poznamenala Briza a žasla nad tím, že dítě dokáže mlčky přijmout tak bolestivé světlo.

„Zase fialové,“ zašeptala Matrona a dceřinu plácání nevěnovala žádnou pozornost. „V obou světech má dítě fialové oči.“

Vierna zalapala po dechu a znovu pohlédla na malinkého bratra s neobvyklýma levandulovýma očima.

„Je to tvůj bratr,“ připomněla Matrona Zlovůle, protože považovala Viernino vydechnutí za náznak věcí budoucích. „Až vyroste a zadívá se na tebe, nikdy nezapomeň, že je tvůj bratr.“

Vierna se odvrátila a téměř vyhrkla odpověď, které by později litovala. Způsob, jakým Zlovůle využívala všechny mužské vojáky rodu Do'Urden – a mnoho dalších mužů, které svůdná Matrona uloupila ostatním rodům – proslul v celém Menzoberranzanu. Jak se odvažovala kázat o tom, jak se chovat? Vierna se kousla do rtu a doufala, že jí ani Briza, ani Zlovůle v tu chvíli nečtou myšlenky.

Myslet si takové věci o nejvyšší kněžce, ať už byly pravdivé, nebo ne, dokázalo v Menzoberranzanu přivodit bolestivou smrt.

Matka přimhouřila oči a Viernu napadlo, že ji prohlédla. „Dostaneš ho na starost," řekla jí Matrona Zlovůle.

„Maya je mladší," odvážila se Vierna protestovat. „Když se budu věnovat studiu, mohu se stát nejvyšší kněžkou už za pár let."

„Nebo nikdy," připomněla Matrona přísně. „Vezmi dítě do kaple. Nauč ho řeči a všemu ostatnímu, co bude potřebovat, aby správně sloužil jako pážecí princ rodu Do'Urden."

„Postarám se o něj," nabídla Briza a ruka jí podvědomě sklouzla k biči s hadími hlavami. „Ráda učím muže, kde je jejich místo."

Zlovůle se na ni zamračila. „Jsi nejvyšší kněžka. Máš důležitější povinnosti než je výchova mužského potomka." Znovu se obrátila k Vierně a řekla: „Dítě je tvé. Nezklam mě! Drizztova výuka posílí tvé chápání našich zvyků. ‚Mateřství' ti pomůže stát se nejvyšší kněžkou." Dovolila Vierně zvážit úkol z lepšího úhlu, pak se jí do hlasu opět vloudil výhružný tón. „Pomůže ti, nebo tě zničí!"

Vierna si povzdychla, ale v duchu mlčela. Povinnost, kterou jí Matrona Zlovůle vložila na bedra, jí zabere většinu času nejméně dalších deset let. Vierně se nelíbilo, že by měla s fialovookým dítětem strávit deset dlouhých let. Ale obrátit proti sobě vztek Matrony Zlovůle Do'Urden jí připadalo ještě horší.

# # #

Alton si odfoukl ze rtů další kus pavučiny. „Jsi jenom chlapec, učedník," vykoktal. „Proč bys…?"

„…ho zabíjel?" dokončil za něj Masoj. „Ne abych tě zachránil, jestli tě napadlo tohle." Plivl na tělo Beztvářného. „Podívej se na mě. Jsem princ šestého rodu a uklízím po odporném…"

„Hun’ett,“ přerušil ho Alton. „Šestým rodem je Hun’ett.“ Mladší drow našpulil rty a přitiskl si na ně prst. „Počkej,“ poznamenal a po tváři se mu rozlil zvrhlý, uštěpačný úsměv. „Když teď vyhladili rod DeVir, jsme asi pátí.“

„Ještě ne!“ zavrčel Alton.

„To se dá rychle napravit,“ ujistil ho Masoj a přejel prsty po šípu.

Alton se ještě víc schoulil do sítě. Být zabit mistrem bylo dost zlé, ale nechat se zastřelit učněm…

„Asi bych ti měl poděkovat,“ řekl Masoj. „Celé desetidny jsem plánoval, jak ho zabiju.“

„Proč?“ naléhal Alton na nového nepřítele. „Odvážil by ses zabít mistra Čarodějce jen proto, že tě k němu dal rod do služby?“

„Protože na mně ječel!“ zakřičel Masoj. „Otročil jsem pro toho slizkého, odporného červa čtyři roky. Čistil jsem mu boty. Míchal masti na jeho odporný obličej! Copak to nestačilo? Jemu ne.“ Znovu na mrtvolu plivl, pokračoval, ale hovořil spíše k sobě než k uvězněnému studentovi. „Šlechtici, kteří se touží stát kouzelníky, mají tu výhodu, že je cvičí jako učně, než dosáhnou správného věku, aby mohli vstoupit do Čarodějce.“

„Samozřejmě,“ řekl Alton. „Já sám jsem studoval u…“

„Nechtěl mě pustit do Čarodějce!“ Masoj mluvil dál a Altona zcela ignoroval. „Místo toho mě chtěl přinutit vstoupit do Bojové Magthere, školy bojovníků. Do bojové školy! Za dva desetidny mi bude dvacet pět.“ Masoj vzhlédl, jako by si náhle uvědomil, že není v místnosti sám.

„Věděl jsem, že ho musím zabít,“ pokračoval a nyní se obracel přímo na Altona. „Pak ses objevil ty a najednou to bylo tak prosté. Učitel a student se navzájem zabili při souboji. To se stalo už dřív. Kdo by pátral po podrobnostech?

Asi bych ti měl poděkovat, Altone DeVire z Rodu, který nestojí za zmínku,“ posmíval se Masoj a hluboce se uklonil. „Tedy než tě zabiju.“

„Počkej!“ vykřikl Alton. „Co tím získáš?“

„Alibi.“

„Ale co kdybych ti poskytl alibi, a ještě ti pomohl?“

„Vysvětli to,“ řekl Masoj, jenž nijak zvlášť nespěchal. Beztvářný byl velmi schopný kouzelník, takže pavučina, která studenta držela, v nejbližší době nepovolí.

„Osvoboď mě,“ řekl Alton upřímně. „Copak jsi tak hloupý, jak Beztvářný tvrdil?“

Alton přijal urážku s klidem – kluk byl ozbrojený. „Osvoboď mě a já se začnu vydávat za Beztvářného,“ vysvětlil. „Smrt mistra vždy vzbudí podezření, ale pokud si všichni budou myslet, že žádný mistr nezemřel…“

„A co s ním?“ zeptal se Masoj a nakopl mrtvolu.

„Spal ho,“ řekl Alton, který už v mysli jasně zformuloval celý plán. „Uděláme z něj Altona DeVira. Rod DeVir už není, takže se nikdo nebude dožadovat trestu, nikdo se nebude vyptávat.“

Masoj nevypadal nadšeně.

„Beztvářný žil jako poustevník,“ naléhal Alton. „A já už skoro dokončil studium. Po třiceti letech snad dokážu učit studenty základy magie.“

„A co tím získám?“

Alton na něj hleděl s otevřenými ústy a málem se propadl do pavučiny, protože si myslel, že odpověď je očividná. „Mistra Čarodějce, který se stane tvým učitelem a pomůže ti uspíšit studium.“

„A který se při nejbližší příležitosti snadno zbaví svědka,“ dodal Masoj prohnaně.

„A co bych tím získal?“ odsekl Alton. „Jen bych si proti sobě poštval rod Hun’ett, Pátý rod města, a nepodpořila by mě žádná rodina. Ne, mladý Masoji, nejsem tak hloupý, jak Beztvářný tvrdil.“

Masoj si ťukal dlouhým, špičatým nehtem do zubů a přemýšlel. Spojenec mezi mistry Čarodějce? To mu otvíralo spoustu možností.

Masoje napadlo něco dalšího. Otevřel skříň po Altonově boku a začal se v ní přehrabovat. Alton sebou trhl, když uslyšel, jak o sebe rachotí a tříští se keramické a skleněné nádobky, a přemýšlel, jaké přísady, nebo dokonce hotové lektvary nedbalý učedník ničí. Bojová Magthere by pro něj možná přece jen byla nejlepší, pomyslel si.

Mladší drow se o chvíli později vrátil a Alton si vzpomněl, že není v postavení, kdy by mohl vynášet jakékoli soudy.

„Tohle je moje,“ obořil se na něj Masoj a ukázal Altonovi malý černý předmět, neobvykle detailní onyxovou sošku lovícího pantera. „Daroval mi ho tvor z nižších sfér za službičku, kterou jsem mu prokázal.“

„Ty jsi pomohl takovému tvorovi?“ Alton se musel zeptat, protože jen s obtížemi uvěřil tomu, že by měl obyčejný učedník po ruce dostatečné prostředky, aby setkání s tak nepředvídatelným a mocným protivníkem vůbec přežil.

„Beztvářný…“ Masoj znovu nakopl mrtvolu, „…mě připravil o zásluhy i o sošku, ale všechno je moje! Ostatní věci si klidně nech. Vím, k čemu většina slouží, a ukážu ti to.“

Alton se rozzářil nadějí. Možná příšerný den přece jen přežije a soška ho v tuto chvíli zajímala jen pramálo. Toužil se jen vyprostit z pavučiny a zjistit pravdu o tom, co potkalo jeho rod. Mladý Masoj se však náhle otočil a vydal se pryč.

„Kam jdeš?“ zeptal se Alton.

„Pro kyselinu.“

„Pro kyselinu?“ Alton dobře zamaskoval paniku, i když měl strašlivé tušení, že ví, co chce Masoj udělat.

„Chceš snad, aby převlek vypadal věrohodně, ne?“ vysvětlil Masoj věcně. „Jinak by to nebyl převlek. Měli bychom využít pavučinu, dokud je pevná. Nedovolí ti pohnout se.“

„Ne,“ začal Alton protestovat, ale Masoj se k němu obrátil a zvrhle se zašklebil.

„Máš pravdu, je to dost bolestivé a čeká tě spousta problémů,“ přiznal Masoj. „Nemáš žádnou rodinu a v Čarodějci spojence nenajdeš, protože všichni mistři Beztvářného z celého srdce nenáviděli.“ Zvedl kuš, zamířil Altonovi na obličej a vložil do zbraně další otrávený šíp. „Možná bys raději zemřel.“

„Přines kyselinu!“ vykřikl Alton.

„Proč?“ posmíval se Masoj a mával kuší. „Máš snad důvod žít, Altone DeVire z Rodu, který nestojí za zmínku?“

„Pomstu,“ zavrčel Alton a vztek v jeho hlase přinutil i sebevědomého Masoje napřímit se. „Ještě to nevíš, ale brzy to zjistíš, můj mladý studente – nic nedá životu takový smysl jako hlad po pomstě!“

Masoj sklonil kuš a zadíval se na uvězněného drowa s úctou a skoro se strachem. Ale učedník Hun’ett přesto nedokázal ocenit váhu DeVirova prohlášení, dokud Alton s nedočkavým úsměvem nezopakoval: „Přines kyselinu.“

4

PRVNÍ ROD

O čtyři cykly Narbondelu – o čtyři dny – později přilétl kamennou cestou lemovanou houbami k pavouky zdobené bráně sídla Do'Urden modře zářící disk. Hlídky v oknech dvou vnějších věží a na nádvoří sledovaly, jak se trpělivě vznáší tři stopy nad zemí. Vládnoucí rodina se o něm dozvěděla sotva o několik vteřin později.

„O co může jít?" zeptala se Briza bojového mistra Zaknafeina, když se s Dininem a Mayou shromáždili na balkóně v prvním patře.

„Pozvánka?" odvětil Zak otázkou. „Víc se dozvíme, až to prošetříme." Postavil se na zábradlí balkónu, udělal krok do vzduchu a snesl se dolů na nádvoří. Briza pokynula nejmladší dceři rodu, aby Zaka následovala.

„Nese standartu rodu Baenre," zavolal Zak, když se přiblížil. Spolu s Mayou otevřeli obrovskou bránu a disk vklouzl dovnitř, aniž by dal najevo jakékoli nepřátelské úmysly.

„Baenre," zopakovala Briza přes rameno Matroně Zlovůli a Rizzenovi, kteří stáli v chodbě.

„Zdá se, že se dožadují vaší přítomnosti, Matrono matko," dodal Dinin nervózně.

Zlovůle vystoupila na balkón a manžel ji poslušně následoval.

„Ví o útoku?" zeptala se Briza tichým kódem a všichni členové rodu Do'Urden, šlechtici i poddaní, s ní tuto nepříjemnou myšlenku sdíleli. Rod DeVir zlikvidovali teprve před několika dny a pozvánka První matrony matky Menzoberranzanu nemohla být náhoda.

„Všichni to vědí,“ odvětila Zlovůle nahlas, protože považovala tichý rozhovor ve vlastním domě za zbytečnou opatrnost. „Ale jsou důkazy proti nám natolik usvědčující, aby přinutily radu zakročit?“ Tvrdě se zadívala na Brizu a její tmavé oči přecházely z rudé záře infravidění do tmavě zelené, kterou měly v normálním světle. „To je otázka, kterou si musíme položit.“ Zlovůle se postavila na zábradlí, ale Brizza ji popadla za těžký černý háv, aby ji zastavila.

„Přece nechcete jít s tou věcí?“ zeptala se Briza.

Zlovůle se na ni překvapeně zadívala. „Samozřejmě,“ odvětila. „Matrona Baenre by mě tak veřejně nepovolala, kdyby mi chtěla ublížit. Dokonce ani ona není natolik mocná, aby mohla ignorovat pravidla.“

„Jste si jistá, že budete v bezpečí?“ zeptal se Rizzen skutečně ustaraně, kdyby Zlovůli zabili, vládu nad rodem by převzala Briza a Rizzen pochyboval, že by nejstarší dcera strpěla po boku nějakého muže. A i kdyby zvrhlá žena toužila po ochránci, Rizzen by jím být nechtěl. Nebyl Briziným otcem, byl dokonce mladší než ona. Současný patron rodu tedy nutně potřeboval, aby se Matrona Zlovůle těšila dobrému zdraví.

„Tvá starost mě dojímá,“ odvětila Zlovůle a moc dobře věděla, o co manželovi jde. Vytrhla se z Brizina sevření, sestoupila z balkónu, a zatímco se pomalu snášela k zemi, urovnala si háv. Briza zavrtěla pohrdavě hlavou a pokynula Rizzenovi, aby ji následoval zpět do domu, protože nepovažovala za moudré vystavovat nepřátelským očím tak velkou část rodu.

„Chcete doprovod?“ zeptal se Zak, když se Zlovůle usadila na disku.

„Jakmile opustím sídlo, určitě nějaký dostanu,“ odvětila Zlovůle. „Matrona Baenre by neriskovala, že se mi něco stane, dokud budu v péči jejího rodu.“

„Souhlasím,“ řekl Zak, „ale chcete, aby vás doprovodil někdo z rodu Do’Urden?“

„Kdyby byl takový doprovod žádoucí, poslali by dva disky,“ prohlásila Zlovůle hlasem, kterým dala jasně najevo, že záležitost je uzavřena. Matronu začala péče všech okolo dusit. Koneckonců byla Matrona matka, nejsilnější, nejstarší a nejmoudřejší a nelíbilo se jí,

když o ní ostatní pochybovali. „Splň úkol," sykla Zlovůle disku, „ať už celou záležitost ukončíme!"

Zak se Zlovůliným slovům skoro zasmál.

„Matrono Zlovůle Do'Urden," ozval se magický hlas z disku. „Matrona Baenre vás zdraví. Uběhla už spoustu času od chvíle, kdy jste se naposledy osobně setkaly."

„Nikdy," řekla Zlovůle Zakovi znakovou řečí. „Tak mě odnes do sídla Baenre!" rozkázala Zlovůle. „Nemíním ztrácet čas tlacháním s očarovanou věcí!"

Matrona Baenre Zlovůlinu netrpělivost očividně očekávala, protože disk bez dalšího slova vyplul ze sídla Do'Urden.

Zak za ním zavřel dveře, pak rychle pokynul vojákům. Zlovůle sice žádný zjevný doprovod nechtěla, ale síť špiónů rodu Do'Urden bude sledovat každý pohyb nosítek Baenre, a to až k bránám vznešeného sídla nejmocnějšího rodu.

# # #

Zlovůle měla pravdu. Jakmile se disk snesl dolů stezkou od domu Do'Urden, vystoupilo z úkrytů podél cesty dvacet vojáků rodu Baenre. Všechno to byly ženy, které se kolem Matrony matky seskupily do obranné formace ve tvaru diamantu. Strážkyně na rozích útvaru byly oděny do černých hávů, které byly na zádech ozdobeny velkým fialovorudým pavoukem – byly to hávy nejvyšších kněžek.

„Baenre poslala vlastní dcery," přemýšlela Zlovůle, protože jen dcery šlechticů mohly dosáhnout takového postavení. První matrona matka zajistila Zlovůlino bezpečí opravdu pečlivě!

Otroci a drowí poddaní zakopávali o vlastní nohy, jak se snažili blížícímu se průvodu, který mířil křivolakými ulicemi k houbovému háji, co nejrychleji uskočit z cesty. Jen vojáci rodu Baenre stavěli své insignie otevřeně na odiv a nikdo nechtěl Matronu Baenre žádným způsobem rozzlobit.

Zlovůle jen převrátila nevěřícně oči a doufala, že před smrtí pozná takovou moc.

Když se o několik minut později průvod přiblížil k sídlu vládnoucího rodu, znovu převrátila oči. Dům Baenre tvořilo dvacet vysokých, majestátních stalagmitů, které byly elegantně propojeny širokými, klenutými mosty a římsami. Tisíc soch zářilo magickým ohněm a kolem pochodovala v dokonalých formacích stovka vyšňořených strážců.

Ještě úžasnější bylo třicet menších stalaktitů rodu Baenre. Visely ze stropu jeskyně, který se ztrácel vysoko ve tmě. Některé se špičkou dotýkaly stalagmitových staveb, jiné visely volně jako hroty oštěpů. Byly obkroužené balkóny, které se točily kolem sloupů jako vývrtka a zářily nadbytkem magie a osvětlených ozdob.

Očarovaný byl rovněž plot, který spojoval základny vnějších stalagmitů a obtáčel celé sídlo. Tvořila ho obrovská síť, stříbro na modrém pozadí zbytku vnější části sídla. Říkalo se, že je dárkem od samotné Lloth a pruty má pevné jako železo a silné jako drowí paže. Cokoli, co se plotu dotklo, dokonce i ta nejostřejší drowí zbraň, na něm prostě zůstalo pevně přilepeno, dokud Matrona matka Baenre nerozhodla jinak.

Zlovůle a její doprovod mířily přímo k symetrické části plotu ve tvaru kruhu mezi dvěma nejvyššími vnějšími věžemi. Když se přiblížili, brána se spirálovitě natočila a otevřela ven, aby průvod mohl vejít.

Zlovůle celou dobu seděla a snažila se nenechat ohromit.

Stovky zvědavých vojáků přihlížely, jak se procesí vydalo k centrální budově sídla Baenre, velké, fialově zářící, kupolovité kapli. Obyčejní vojáci průvod upustili, takže Matronu Zlovůli doprovodily dovnitř jen čtyři nejvyšší kněžky.

Komnata za velkými dveřmi kaple ji nezklamala. Středu místnosti vévodil oltář, kolem kterého byly až k vnější zdi obrovské síně v kruzích rozestaveny lavice. Mohlo by se zde shromáždit dva tisíce drowů, a ještě by zůstalo místo. Komnatu zdobily sochy a modly, kterých bylo příliš mnoho, než aby se daly spoutat, a zářily tichým černým světlem. Vysoko nad oltářem se vznášel obrovský svítící obraz, rudočerná iluze, která se pomalu proměňovala z pavouka v krásnou drowí ženu.

„To je dílo Grompha, mého hlavního kouzelníka," vysvětlila Matrona Baenre. Seděla na plošině a předpokládala, že Zlovůle je stejně jako všichni ostatní, kdo kdy kapli Baenre navštívili, pohledem na obraz ohromena. „Dokonce i kouzelnici mají své místo."

„Dokud na to, kam patří, nezapomenou," odvětila Zlovůle a sklouzla z disku, který zůstal nehybně viset ve vzduchu.

„Souhlasím," řekla Matrona Baenre. „Muži, a hlavně kouzelníci dokáží být občas velice drzí! Ale přesto bych si přála, aby mi Gromph stál v těchto dnech po boku častěji. Jmenovali ho Arcimágem Menzoberranzanu, víš? Zdá se, že teď má pořád práci s Narbondelem a s podobnými věcmi."

Zlovůle jen kývla a držela jazyk za zuby. Samozřejmě věděla, že se syn Matrony Baenre stal hlavním městským kouzelníkem. Stejně jako všichni věděli, že její dcera Triel se stala Matronou mistrou Akademie, což bylo úctyhodné postavení, které následovalo ihned po Matronách matkách jednotlivých rodů. Zlovůle nepochybovala o tom, že se Matroně Baenre dříve či později podaří v rozhovoru na tuto skutečnost poukázat.

Než stačila Zlovůle udělat třeba jen jediný krok ke schodům k oltáři, vystoupil ze stínů její nový doprovod. Zlovůle se otevřeně zamračila, když tvora uviděla. Říkalo se mu illithid, česač myslí. Byl asi šest stop vysoký, o celou stopu vyšší než Zlovůle, a velkou část rozdílu přitom tvořila netvorova obrovitá hlava. Leskla se slizem a vypadala jako chobotnice s mléčně bílýma očima bez zorniček.

Zlovůle se rychle vzchopila. Česači myslí nebyli v Menzoberranzanu neznámí a říkalo se, že se jeden z nich spřátelil s Matronou Baenre. Ale tito tvorové, ačkoli byli inteligentnější a zvrhlejší než drowové, vzbuzovali téměř vždy odpor.

„Můžeš mu říkat Methile," vysvětlila Matrona Baenre. „Jeho pravé jméno nedokážu vyslovit. Je to přítel."

Než mohla Zlovůle odpovědět, Baenre dodala: „Díky Methilově přítomnosti mám při našem rozhovoru samozřejmě výhodu a ty nejsi na illithidy zvyklá." Zlovůli poklesla nevěřícně čelist a Matrona Baenre illithida propustila.

„Četla jsi moje myšlenky," rozčílila se Zlovůle. Jen málokdo dokázal proniknout mentálními štíty nejvyšší kněžky natolik, aby četl

její myšlenky, a takový čin byl v drowí společnosti nejtěžším zločinem.

„Ne!“ protestovala ihned Matrona Baenre. „Omlouvám se, Matrono Zlovůle. Methil dokáže číst myšlenky, dokonce i myšlenky nejvyšší kněžky, stejně snadno jako my slyšíme slova. Komunikuje telepaticky. Dávám ti slovo, že jsem si ani neuvědomila, že jsi ještě nepromluvila nahlas.“

Zlovůle počkala, dokud tvor neopustil velkou síň, pak vystoupala po schodišti k oltáři. Ačkoli se ze všech sil snažila, přesto se neovládla a vzhlédla k měnícímu se obrazu pavouka a ženy.

„Jak se daří rodu Do’Urden?“ zeptala se Matrona Baenre v předstírané zdvořilosti.

„Docela dobře,“ odvětila Zlovůle, protože ji v tu chvíli víc zajímala její protivnice než rozhovor. U oltáře byly sice samy, ale aspoň tucet kněžek se bezpochyby procházelo stíny velké síně a bedlivě celou situaci sledovalo.

Zlovůle se ze všech sil snažila potlačit opovržení, které k Matroně Baenre cítila. Zlovůle nebyla nejmladší, bylo už jí skoro pět set let, ale Matrona Baenre byla přímo starobylá. Říkalo se, že na vlastní oči viděla vzestup a pád celého milénia, i když se drowové zřídkakdy dožívali sedmi století – a už vůbec ne osmi. Na drowech se obvykle věk neprojevoval – Zlovůle byla stejně krásná a zářivá, jako byla o stých narozeninách – ale Matrona Baenre vypadala sešle a povadle. Vrásky kolem jejích úst se podobaly pavoučí síti a těžká víčka sotva udržela otevřená. Matrona Baenre by měla být mrtvá, pomyslela si Zlovůle, ale přesto žije.

Matrona Baenre už měla dávno zemřít, přesto však byla těhotná a v nejbližších desetidnech očekávala narození potomka.

I v tomto ohledu byla Matrona Baenre výjimkou. Porodila už dvacetkrát, měla dvakrát víc dětí než ostatní v Menzoberranzanu, a z toho patnáct dcer, z nichž každá byla nejvyšší kněžkou! Deset jejích dětí bylo starších než Zlovůle!

„Kolika vojákům velíš?“ zeptala se Matrona Baenre a zaujatě se naklonila vpřed.

„Třem stovkám,“ odvětila Zlovůle.

„Ach,“ hlesla sešlá stařena a přitiskla si prst na ústa. „Slyšela jsem, že je jich asi sto padesát.“

Zlovůle nedokázala potlačit úšklebek. Baenre ji škádlila a poukazovala na vojáky DeVirů, které rod Do’Urden připojil po nájezdu ke svým.

„Třem stovkám,“ zopakovala Zlovůle.

„Samozřejmě,“ odpověděla Baenre a opřela se.

„A rod Baenre? Tisícovce?“ zeptala se Zlovůle bez důvodu, jen aby ukázala, že v rozhovoru si jsou rovny.

„Tak je tomu už několik let.“

Zlovůli znovu napadlo, proč je ta stará zdechlina ještě naživu. Některá z jejích dcer přece musí toužit po postavení Matrony matky. Proč už se nespikly a nezbavily se jí? Nebo proč se v pozdějším věku neoddělily a nevytvořily vlastní rod, jak to obvykle dělávaly šlechtičny, které dosáhly pátého století věku? Dokud budou žít pod nadvládou Matrony Baenre, jejich děti nebudou považovány za šlechtice, nýbrž za obyčejné poddané.

„Slyšela jsi, jaký osud potkal rod DeVir?“ zeptala se Matrona Baenre přímo, protože už ji zdrženlivý rozhovor unavil stejně jako její protivnici.

„Koho?“ zeptala se Zlovůle významně. V tu dobu už v Menzoberranzanu žádný rod DeVir neexistoval.

Matrona Baenre se zachechtala. „Samozřejmě,“ odvětila. „Teď jsi Matronou matkou Devátého rodu. Je to docela velká čest.“

Zlovůle kývla. „Ale ne taková jako být Matronou matkou Osmého rodu.“

„Ano,“ souhlasila Baenre, „ale křeslo ve vládnoucí radě už máš na dosah.“

„To by byla skutečná čest,“ odvětila Zlovůle. Začínala si uvědomovat, že si s ní Baenre neutahuje, ale blahopřeje jí a vybízí ji k větším činům. Zlovůle se při té myšlence rozzářila. Baenre byla největší oblíbenkyní Pavoučí královny. Pokud byla spokojená se vzestupem rodu Do’Urden ona, byla s ním spokojena i samotná Lloth.

„Není to taková čest, jak si představuješ,“ řekla Baenre. „Jsme skupinka stárnoucích ženštin, které se čas od času sejdou, aby našly nové způsoby, jak strkat nos do cizích věcí.“

„Město uznává vaši vládu.“

„Copak má na vybranou?“ zasmála se Baenre. „Ale přesto je lepší, když se záležitostmi drowů zabývají Matrony matky, a ne jednotlivé rody. Lloth by nikdy nesnesla radu, která by se třeba jen podobala totální nadvládě. Myslíš si, že by rod Baenre už dávno nedobyl celý Menzoberranzan, kdyby si to Pavoučí královna přála?“

Zlovůle se hrdě zavrtěla v křesle, protože ji tak arogantní slova šokovala.

„V dnešní době už samozřejmě ne,“ vysvětlila Matrona Baenre. „Město se příliš rozrostlo. Ale kdysi dávno, ještě předtím, než jsi se narodila, by to pro rod Baenre nebylo nic těžkého. Ale něco takového nemáme ve zvyku. Lloth podporuje rozmanitost. Těší ji, že rody mezi sebou udržují rovnováhu a jsou připraveny bojovat bok po boku za společné blaho.“ Na okamžik se odmlčela a na povadlých rtech se jí usadil úsměv. „A zničit každého, kdo ztratí její přízeň.“

Zlovůle si všimla, že jde o další přímou narážku na osud rodu DeVir, a tentokrát ve spojení s potěšením Pavoučí královny. Zlovůle odložila vztek a zjistila, že zbytek rozhovoru s Matronou Baenre, který trval plné dvě hodiny, byl docela příjemný.

Přesto se ale Zlovůle neusmívala, když znovu usedla na disk a proplula na něm sídlem nejvelkolepějšího a nejsilnějšího rodu v Menzoberranzanu. Tváří v tvář tak otevřené ukázce moci nemohla zapomenout na to, že ji Matrona Baenre povolala ze dvou důvodů: Aby jí v soukromí a prostřednictvím metafor poblahopřála, ale zároveň ji náležitě varovala, aby nebyla příliš ctižádostivá.

5

VÝCHOVA

Pět dlouhých let věnovala Vierna skoro každý okamžik svého času péči o malého Drizzta. V drowí společnosti nešlo ani tak o výchovu jako o výcvik. Dítě muselo ovládnout základní motorické dovednosti a také řeč, jako děti všech inteligentních národů, ale drowímu elfovi bylo rovněž nutné vštípit pravidla, která chaotickou společnost svazovala.

V případě mužského potomka, jako byl Drizzt, trávila Vierna nekonečné hodiny tím, že mu připomínala, že je podřízený drowím ženám. Drizzt trávil skoro všechen čas v rodinné kapli, takže se až na společné bohoslužby nesetkal s žádnými muži. A i když se celý rod shromáždil při nesvatém obřadu, stál Drizzt Vierně tiše po boku s pohledem poslušně upřeným na podlahu.

Když Drizzt dospěl do věku, kdy dokázal plnit příkazy, Viernina pracovní zátěž se zmenšila. Přesto trávila výukou mladšího bratra dlouhé hodiny – v současnosti pracovali na složitých výrazech tváře a posuncích rukou a těla, které dohromady tvořily znakovou řeč. Ale často Drizzta prostě pověřila nekonečným úklidem kupolovité kaple. Místnost měla sotva pětinovou velikost velké síně rodu Baenre, ale přesto dokázala obsáhnout všechny temné elfy rodu Do'Urden, a ještě zde zůstalo sto volných míst.

Vierna poznala, že být chůvou není zas tak špatné, ale přesto by radši věnovala víc času studiu. Kdyby Matrona Zlovůle pověřila výchovou dítěte Mayu, Vierna už mohla být nejvyšší kněžkou. A

Viernu čekalo ještě další dlouhých pět let péče o Drizzta. Maya se možná dokonce stane nejvyšší kněžkou jako první!

Vierna takovou možnost odmítla. Nemohla si dovolit dělat si starosti s takovými věcmi. Za několik krátkých let s výchovou skončí. Kolem desátých narozenin se z Drizzta stane princ-páže rodu a bude sloužit stejnou měrou celé domácnosti. Když Matronu Zlovůli péčí o Drizzta nezklame, získá, co jí patří.

„Nahoru po stěně," přikázala Vierna. „Postarej se o tamtu sochu." Ukázala na nahou drowí ženu asi dvacet stop nad podlahou. Malý Drizzt se na ni zmateně zadíval. Nemohl na ni vyšplhat a utřít ji, aniž by spadl. Drizzt však věděl, jak draze by za neposlušnost nebo třeba jen za zaváhání zaplatil, proto se natáhl a pokusil najít první úchyt.

„Tak ne!" pokárala ho Vierna.

„Tak jak?" odvážil se Drizzt zeptat, protože netušil, co po něm sestra chce. „Vznes se k chrliči silou vůle," vysvětlila Vierna. Drizztova malá tvář se zmateně nakrčila.

„Jsi šlechtic rodu Do'Urden!" zakřičela na něj Vierna. „Anebo si to postavení alespoň jednoho dne vysloužíš. Ve váčku na krku nosíš odznak rodu, mocný magický artefakt." Vierna si nebyla jistá, jestli je Drizzt na takový úkol připravený. Levitace byla jedním z nejvyšších projevů vrozené drowí magie, mnohem obtížnějším než magická záře nebo temná koule. Odznak rodu zesiloval vrozené síly temných elfů, magii, která se u drowů obvykle projevila během dospívání. Většina drowích šlechticů dokázala shromáždit magickou energii k levitaci jednou denně, kdežto šlechtici rodu Do'Urdenů to s pomocí insignie dokázali opakovaně.

Vierna by obyčejně něco takového na mužském dítěti před desátým rokem nikdy nezkoušela, ale Drizzt jí během posledních let ukázal, že v sobě ukrývá obrovský potenciál, takže neviděla důvod, proč to nezkusit. „Postav se před sochu," vysvětlila, „a přiměj se vznést."

Drizzt se zadíval na ženskou sochu a postavil se tak, aby měl nohy kus před její skloněnou, jemnou tváří. Zvedl ruku k límci a pokusil se na odznak naladit. Už dříve vycítil, že magická mince obsahuje nějakou moc, ale byl to jen pocit, dětská intuice. Když se

teď Drizzt soustředil a Vierna mu potvrdila jeho tušení, jasně cítil, jak se mince chvěje magickou energií.

Mladý drow se několikrát zhluboka nadechl, aby vyhnal z mysli rozptylující myšlenky. Přestal si všímat zbytku místnosti a viděl jen sochu, svůj cíl. Najednou se cítil lehký, paty se mu zvedly, až zůstal stát jen na jednom palci a necítil žádnou tíhu. Drizzt pohlédl na Viernu, užasle se zazubil… a spadl na podlahu. „Hloupý mužský!“ pokárala ho Vierna. „Zkus to znovu! Zkus to tisíckrát, když budeš muset!“ Hmátla po biči s hadími hlavami, který jí visel u opasku. „Pokud zklameš…“

Drizzt se od ní odvrátil a zaklel. Vlastním nadšením čáry pokazil. Ale teď už věděl, že to dokáže, a bití se nebál. Znovu se zadíval na sochu a soustředil v těle magickou energii.

Vierna věděla, že se to Drizztovi nakonec podaří. S tak bystrou myslí a důvtipem se ještě u nikoho nesetkala, a to včetně ostatních žen rodu Do’Urden. Dítě bylo také tvrdohlavé. Drizzt nedovolí, aby ho magie porazila. Věděla, že když to bude nutné, bude pod sochou stát, dokud třeba neomdlí hlady.

Vierna sledovala jeho drobné úspěchy a neúspěchy, přičemž při tom posledním spadl z výšky skoro deseti stop. Vierna sebou trhla a napadlo ji, jestli se vážně nezranil. Ale Drizzt ani nevykřikl, postavil se zpátky před sochu a znovu se začal soustředit.

„Na to je ještě příliš malý,“ ozvalo se zpoza Vierny. Otočila se v křesle a uviděla, že nad ní stojí Briza a jako obvykle se mračí.

„Možná,“ odvětila Vierna, „ale to nezjistím, dokud ho to nenechám vyzkoušet.“

„Zbičuj ho, když zklame,“ navrhla Briza a vytáhla zpoza opasku krutý, šestihlavý bič. Věnovala biči zálibný pohled, jako by to byl nějaký mazlíček, a dovolila hadím hlavám, aby se jí stáčely kolem krku a tváře. „Inspiruje ho to.“

„Schovej to,“ odsekla Vierna. „Já vychovávám Drizzta a tvoji pomoc nepotřebuju.“

„Měla by sis dávat pozor, jak mluvíš s nejvyšší kněžkou,“ varovala ji Briza a všechny hadí hlavy, které byly prodloužením jejích myšlenek, se hrozivě otočily k Vierně.

„Matronu Zlovůli bude jistě zajímat, že zasahuješ do mých úkolů," odpověděla rychle Vierna.

Briza při zmínce o Matroně Zlovůli bič schovala. „Tvé úkoly," zopakovala pohrdavě. „Jsi na takové povinnosti příliš slabá. Mužské děti potřebují disciplínu. Musí se naučit, kde je jejich místo." Ale protože si starší sestra uvědomila, že Viernina hrozba by pro ni mohla mít neblahé následky, otočila se a odešla.

Vierna Brize dovolila, aby měla poslední slovo. Chůva pohlédla zpátky na Drizzta, který se ještě stále pokoušel vznést k soše. „Dost!" rozkázala, protože poznala, že dítě začíná být unavené. Sotva se dokázalo vyškrábat na nohy.

„Dokážu to!" obořil se na ni Drizzt.

Vierně se jeho odhodlání líbilo, ale jeho tón už méně. Možná měla Briza přece jen zčásti pravdu. Vierna strhla bič z opasku. Trocha inspirace by mohla pomoct.

# # #

Příštího dne seděla Vierna v kapli a sledovala, jak Drizzt leští sochu nahé ženy. Toho rána se na první pokus vznesl do výšky dvaceti stop.

Vierna si nedokázala pomoct a cítila zklamání, když se k ní neotočil a neusmál se nadšením nad svým úspěchem. Sledovala, jak se vznáší ve vzduchu a jeho ruce s kartáči se rozmazaně míhají. Ale nejvýrazněji ze všeho viděla jizvy na bratrových nahých zádech, pozůstatky jejich „inspiračního" rozhovoru. V infračerveném spektru šrámy zřetelně vystupovaly a zářily horkem v místech, kde mu strhla ze zad ochrannou svrchní část kůže.

Vierna věděla, že je dobré děti bít, a obzvláště chlapce. Jen málokterý mužský drow kdy pozvedl zbraň proti ženě, pokud mu to jiná žena nepřikázala. „Kolik tak toho ztrácíme?" pronesla Vierna nahlas. „Co by se z Drizzta mohlo stát?"

Když Vierna uslyšela, co právě řekla, rychle podobné kacířské myšlenky vymazala z mysli. Toužila se stát nejvyšší kněžkou Pavoučí královny Lloth Nemilosrdné. Takové myšlenky se k jejímu

postavení nehodily. Zadívala se vztekle na malého bratra, přenesla na něj veškerý pocit viny a znovu sáhla po trestajícím nástroji.

Bude muset Drizzta znovu zbičovat, protože v ní vzbudil tak kacířské myšlenky.

# # #

A tak jejich vztah pokračoval dalších pět let, Drizzt se učil základní pravidla života v drowí společnosti a donekonečna přitom uklízel kapli rodu Do'Urden. Kromě nadvlády žen (lekce, která byla vždy zdůrazněna zákeřným hadím bičem) ho nejvíce zajímali elfové z povrchu. Impéria zla se často zamotávala do sítí nenávisti k vymyšleným nepřátelům a nikdo v dějinách světa to neuměl lépe než drowové. Od chvíle, kdy drowí děti začaly chápat mluvená slova, je učili, že za všechno špatné, co se v jejich životě stane, mohou elfové z povrchu.

Kdykoli se tesáky Viernina biče zakously do Drizztových zad, vykřikl a myslel přitom na smrt nějakého elfa. Podmíněná nenávist je zřídkakdy rozumem podložený cit.

ČÁST DRUHÁ

BOJOVÝ MISTR

Prázdné hodiny, prázdné dny. Prvních šestnáct let svého života jsem otročil jako sluha a skoro si na ně nepamatuji.

Minuty přecházely v hodiny, hodiny v dny a tak dále, až vše splynulo v jeden dlouhý, prázdný okamžik. Několikrát se mi podařilo vplížit se na balkón domu Do'Urden a rozhlédnout se po magických světlech Menzoberranzanu. Při těchto tajných výletech mě vždy naprosto uchvátilo stoupající a klesající světlo časového sloupu Narbondelu. Když se teď ohlédnu zpátky a vidím dlouhé hodiny, které jsem strávil pozorováním magického ohně, jenž pomalu šplhal nahoru a dolů po sloupu, žasnu nad prázdnotou svých prvních dnů.

Jasně si vzpomínám na palčivé vzrušení, které jsem cítil pokaždé, když jsem unikl z domu a usadil se na místě, odkud jsem mohl sloup pozorovat. Byl to prostý zážitek, ale mnohem uspokojivější než zbytek mého bytí.

Každé švihnutí biče pak ve mně vzbudí další vzpomínku – vlastně spíše pocit než vzpomínku – ze které mě zamrazí u páteře. Na šokující rány zbraně s hadími hlavami a na následnou otupělost se nedá snadno zapomenout. Bič se vám zakousne do kůže a vaše tělo prostoupí vlny magické energie, která vám křečovitě stáhne svaly a napne je k prasknutí.

Ale přesto jsem měl větší štěstí než většina ostatních. Když sestru Viernu pověřili mojí výchovou, byla jen krůček od toho stát se nejvyšší kněžkou a měla víc energie, než bylo k takovému úkolu potřeba. Možná jsem toho v prvních letech života, která jsem strávil s ní, prožil víc, než si pamatuji. Vierna nikdy nejednala tak prudce a zvrhle jako naše matka – nebo spíše naše nejstarší sestra Briza. Možná jsme spolu v osamění kaple zažili i něco hezkého, možná sestra Vierna ukázala malému bráškovi svoji něžnější tvář.

A možná taky ne. Ačkoli považuji Viernu za nejlaskavější ze sester, její slova jsou stejně otrávená jedem Lloth jako slova všech ostatních menzoberranzanských kněžek. Nepřipadá mi pravděpodobné, že by riskovala postavení nejvyšší kněžky kvůli obyčejnému dítěti, a ještě k tomu chlapci.

Nejsem si jistý, jestli jsem během prvních let života zažil nějakou radost, kterou jen zastřel neutuchající nátlak zvrhlosti Menzoberranzanu, nebo jestli byl můj tehdejší život ještě bolestivější než roky, které následovaly – možná jsem zažil takovou bolest, že moje mysl potlačila veškeré vzpomínky na ni. I když se snažím ze všech sil, nedokážu si vzpomenout.

Dalších šest let vidím před sebou jasněji, ale nejvýraznější vzpomínkou na službu u dvora Matrony Zlovůle – kromě tajných výletů ven z domu – je obrázek mých vlastních nohou.

Protože princ-páže nesmí nikdy pozvednout zrak.

Drizzt Do'Urden

6

OBĚMA RUKAMA

Drizzt na zavolání Matrony matky bez váhání odpověděl a nepotřeboval, aby ho Briza poháněla bičem. Jak často pocítil pálivé kousnutí hrozivé zbraně! Drizzt se však netoužil zvrhlé nejstarší sestře pomstít. Vycvičili ho dobře, takže se příliš obával následků, než aby ji nebo kteroukoli jinou ženu uhodil.

„Víš, co je dnes za den?“ zeptala se Zlovůle, když se postavil vedle velkého trůnu v temné předsíni kaple.

„Ne, Matrono matko,“ odvětil Drizzt a nevědomky si přitom upřeně hleděl na palce u nohou. Z hrdla se mu dral odevzdaný povzdech, když si uvědomil, na co se zase dívá. V životě přece musí existovat něco víc než holý kámen a deset prstů.

Sundal si botu a začal prsty kreslit obrazce na kamenné podlaze. Tělesné teplo zanechávalo v infračerveném spektru jasně rozeznatelné stopy a Drizzt byl natolik rychlý a mrštný, že dokončil prosté obrazce dřív, než první tahy vychladly. „Šestnáct let,“ řekla Matrona Zlovůle. „Už šestnáct let dýcháš menzoberranzanský vzduch. Skončilo důležité období tvého života.“

Drizzt nezareagoval, protože mu takové oznámení nepřipadalo nijak zvláštní ani důležité. Jeho život sestával z nekonečné, neměnné rutiny. Jeden den, šestnáct roků, copak na tom záleželo? Pokud matka považovala za důležité hrůzy, které od nejranějších dnů zažíval, Drizzt se zachvěl při pomyšlení, co ho čeká v následujících desetiletích.

Skoro dokončil obrázek mohutného drowa – Brizy – kterého do zadku kouše obrovská zmije.

„Podívej se na mě,“ rozkázala Matrona Zlovůle.

Drizzt netušil, co má dělat. Kdysi mu připadalo přirozené hledět osobě, s níž mluvil, do očí, ale Briza neztrácela čas a takové sklony z něj vymlátila. Princ-páže byl obyčejný sluha a jediní tvorové, kterým byl hoden hledět do očí, byli ti, kteří se plazili po podlaze – samozřejmě až na pavouky; Drizzt musel odvrátit zrak pokaždé, když se některá z těch osminohých věcí plížila kolem. Pavouci byli pro prince-páže příliš dobří.

„Podívej se na mě,“ zopakovala Zlovůle a její tón naznačoval, že s ním ztrácí trpělivost. Drizzt byl v minulosti už několikrát při tom, když vybuchla vzteky tak strašlivě, že smetla všechny, kdo jí stáli v cestě. Dokonce i nadutá a krutá Briza se běžela schovat, když Matrona matka zuřila.

Drizzt se přinutil zdráhavě vzhlédnout. Pohledem klouzal po matčině černé róbě vzhůru a podle známého pavoučího vzoru vzadu a po stranách odhadoval, kam asi zrovna hledí. Zvedal oči palec po palci a každým okamžikem očekával pohlavek nebo švihnutí biče – Briza stála za ním s rukou nedočkavě spuštěnou u biče s hadími hlavami.

Pak ji uviděl, mocnou Matronu Zlovůli Do’Urden, oči citlivé na teplo se jí rudě blýskaly, ale tvář měla chladnou, ne rudou vzteky. Drizzt zůstával napnutý a stále očekával trestající ránu.

„Tvá služba jako prince-pážete skončila,“ vysvětlila Zlovůle. „Jsi teď Druhým synem rodu Do’Urden a přísluší ti všechna…“

Drizzt nevědomky sklopil zrak zpátky k podlaze.

„Podívej se na mě!“ zařvala matka náhle vztekle.

Drizzt vyděšeně vzhlédl k doruda rozžhavené tváři. Koutkem oka zahlédl, jak se Zlovůle rozpřáhla, ale nebyl natolik pošetilý, aby uhnul. Se zhmožděnou tváří přistál na podlaze.

Ale dokonce i při pádu si dal Drizzt moudře pozor, aby od Matrony Zlovůle neodtrhl oči.

„Už nejsi sluha!“ řvala Matrona matka. „Když se tak budeš dál chovat, zneuctíš rodinu.“ Popadla Drizzta za krk a hrubě ho postavila na nohy.

„Jestli zneuctíš rod Do'Urden," slíbila s tváří sotva palec od jeho, „zabodnu ti do těch tvých fialových očí jehly."

Drizzt ani nemrkl. Během šesti let od chvíle, kdy se Vierna vzdala péče o něj a předala ho do služby celé rodině, poznal Matronu Zlovůli natolik dobře, aby chápal všechny jemné odstíny jejích hrozeb. Byla jeho matka – pokud jí tak vůbec mohl nazývat – ale Drizzt nepochyboval o tom, že by s radostí hrozbu splnila.

# # #

„Je jiný," řekla Vierna, „a to nejen barvou očí."

„Tak tedy čím?" zeptal se Zaknafein a snažil se udržet zvědavost na profesionální úrovni. Zak měl Viernu vždy víc rád než ostatní, ale nedávno se stala nejvyšší kněžkou a od té doby se stala až příliš horlivou pro své vlastní dobro.

Vierna zpomalila krok – dveře předsíně kaple už měli na dohled. „Těžko říct," přiznala. „Drizzt je inteligentnější než všichni muži, se kterými jsem se kdy setkala. Už v pěti letech dokázal levitovat. Ale když se stal princem-pážetem, trvalo celé desetidny, než mu vtloukli do hlavy, že nemá nikomu hledět do očí, jako by tak prostý čin nepřirozeně protiřečil jeho povaze."

Zaknafein se zastavil a Vierna ho předešla. „Nepřirozeně?" zašeptal si pro sebe a zamyslel se nad tím, co by mohl Viernin postřeh znamenat. U drowa to možná bylo neobvyklé, ale přesně to Zaknafein od svého dítěte očekával, doufal v to.

Vstoupil do temné předsíně za Viernou. Zlovůle seděla jako obvykle na trůně u hlavy pavoučí modly, ale ostatní křesla v místnosti byla odsunuta ke stěnám, ačkoli se zde shromáždila celá rodina. Zak si uvědomil, že je čeká formální shromáždění, protože jen Matroně matce bylo dopřáno pohodlí křesla.

„Matrono Zlovůle," pronesla Vierna nejuctivějším hlasem, „přivedla jsem Zaknafeina, jak jste si přála."

Zak se postavil vedle Vierny a se Zlovůli na sebe kývli, ale jeho víc zajímal nejmladší Do'Urden, který stál do pasu nahý po boku Matrony matky.

Zlovůle zvedla ruku, aby všechny utišila, pak pokynula Brize, která držela v rukách rodové piwafwi, ať pokračuje.

Drizztova dětská tvář se nadšeně rozzářila, když mu Briza za příslušného zaklínání přehodila přes ramena magický černý plášť s fialovými a červenými proužky.

„Zdravím, Zaknafeine Do'Urdene," pozdravil ho Drizzt srdečně a všichni v místnosti na něj užasle pohlédli. Matrona Zlovůle mu nedovolila promluvit a on ani nepožádal o dovolení!

„Já jsem Drizzt, Druhý syn rodu Do'Urden. Už nejsem princpáže. Teď už se na tebe můžu dívat – chci říct, že se ti můžu dívat do očí, a ne jenom na boty. Říkala to matka." Drizztův úsměv zmizel, když vzhlédl a uviděl, jak se na něj Matrona Zlovůle vztekle mračí.

Vierna ztuhla, jako by ji někdo proměnil v kámen. Čelist jí poklesla a nevěřícně vytřeštila oči.

Zak taky užasl, ale jiným způsobem. Zvedl ruku a stiskl si prsty rty, aby se nemohly roztáhnout do úsměvu, protože jinak by se musel srdečně rozesmát. Nedokázal si vzpomenout, kdy tvář Matrony matky naposledy tak jasně zářila!

Briza, která stála na obvyklém místě za Zlovůlí, položila ruku na bič, ale mladý bratr ji natolik zmátl, že ani nevěděla, co má, u Devíti pekel, dělat.

Zak věděl, že to se ještě nikdy nestalo, protože Zlovůlina nejstarší dcera jen zřídkakdy zaváhala, když mohla někoho potrestat.

Drizzt, jenž stál Matroně po boku, moudře o krok ustoupil, dokonale ztuhl a kousl se do spodního rtu. Ale Zak viděl, že se oči mladého drowa dál usmívají. Drizztova neformálnost a neúcta nebyly jen nevědomým přeřeknutím a nevinnou nezkušeností.

Bojový mistr udělal dlouhý krok vpřed, aby odvedl pozornost Matrony matky od Drizzta. „Druhý syn?" zeptal se ohromeně, a to aby uspokojil Drizztovu hrdost a zároveň ukonejšil a rozptýlil Zlovůli. „Pak je načase, abys začal cvičit."

Zlovůle potlačila vztek, což obvykle nedělávala. „Naučíš ho jen základy, Zaknafeine. Pokud má Drizzt nahradit Nalfeina, vstoupí v Akademii do Čarodějce. Takže jeho přípravu z větší části převezme Rizzen, i když jsou jeho vědomosti o magii omezené."

„Jste si jistá, že jeho údělem je magie, Matrono?“ zeptal se Zak rychle.

„Připadá mi inteligentní,“ odvětila Zlovůle a střelila po Drizztovi rozzlobeným pohledem. „Tedy většinou. Vierna mi oznámila, že s vrozenými silami dělal velké pokroky. Náš rod potřebuje nového kouzelníka.“ Zlovůle instinktivně zavrčela, když si vzpomněla na to, jak byla Matrona Baenre pyšná na syna, který se stal městským Arcimágem. Od Zlovůlina setkání s První matronou matkou Menzoberranzanu uběhlo už šestnáct let, ale Zlovůle nezapomněla ani tu nejmenší podrobnost. „Čarodějec je tedy přirozenou volbou.“

Zak vytáhl z váčku na krku plochou minci, vyhodil ji do vzduchu a opět ji chytil. „Mohu něco vyzkoušet?“ zeptal se.

„Poslouž si,“ souhlasila Zlovůle, kterou nijak nepřekvapilo, že Zak touží dokázat, že nemá pravdu. Zak si magie zrovna nevážil a dával přednost dýce před křišťálovou hůlkou a blesky.

Přiblížil se k Drizztovi a podal mu minci. „Vyhoď ji do vzduchu.“

Drizzt pokrčil rameny, protože netušil, o co v tajemném rozhovoru mezi matkou a bojovým mistrem jde. Do této chvíle neslyšel o žádných plánech do budoucna pro svou osobu ani o místě zvaném Čarodějec. Pokrčil rameny na souhlas, vsunul minci do pokrčeného ukazováku, palcem ji vymrštil do vzduchu…

A zase ji chytil. Podal ji zpátky Zakovi a zmateně se na bojového mistra zadíval, jako by se chtěl zeptat, co je na tak prostém úkolu důležitého.

Bojový mistr si minci nevzal, místo toho sáhl do váčku a vytáhl další. „Zkus to oběma rukama,“ řekl Drizztovi a podal mu ji.

Drizzt znovu pokrčil rameny a lehce mince vyhodil a zase chytil.

Zak obrátil pohled k Matroně Zlovůli. Něco takového by dokázal každý drow, ale bylo potěšení dívat se, jak lehce Drizzt úkol splnil. Se lstivým pohledem upřeným na Matronu vytáhl Zak další dvě mince. „Polož si dvě na každou ruku a vyhoď je všechny čtyři do vzduchu,“ přikázal Drizztovi.

Čtyři mince vylétly. Čtyři mince chytil. Drizzt přitom sotva pohnul rukama.

„Oběma rukama," řekl Zak Zlovůli. „Je to bojovník. Patří do Bojové Magthere."

„Takové kousky dokáží i kouzelníci," odsekla Zlovůle, které se nelíbil výraz plný zadostiučinění, který se bojovému mistrovi usadil na tváři. Zak byl kdysi Zlovůliným manželem, a i když už od té doby uplynula spousta času, častokrát byl jejím milencem. Jeho dovednosti a mrštnost se neomezovaly jen na zbraně. Ale i když Zaknafein poskytoval Zlovůli potěšení, i když ho pro jeho smyslnost alespoň tucetkrát ušetřila, působil jí rovněž bolení hlavy. Byl nejlepším bojovým mistrem v Menzoberranzanu, což byla další skutečnost, kterou Zlovůle nedokázala ignorovat, ale jeho odpor, a dokonce nenávist k Pavoučí královně dostávala rod Do'Urden často do potíží.

Zak podal Drizztovi další dvě mince. Drizzt si začal hru užívat, a tak je všechny vyhodil do vzduchu. Šest jich vylétlo a šest jich opět přistálo, tři a tři na správných rukou.

„Oběma rukama," zdůraznil Zak. Matrona Zlovůle mu pokynula, ať pokračuje, protože nedokázala popřít, že se nejmladší syn pohybuje skutečně ladně.

„Dokážeš to ještě jednou?" zeptal se Zak Drizzta.

Drizztovy ruce se pohybovaly nezávisle na sobě a brzy měl mince opět připravené na ukazovácích. Zak ho zastavil, vytáhl další čtyři mince a naskládal je tak, že jich teď každá hromádka obsahovala pět. Zak se na okamžik zastavil, aby a ověřil, že se mladý drow soustředí (a taky aby podržel ruce na mincích a rozehřál je tělesným teplem natolik, aby je Drizzt v letu dobře viděl).

„Chyť je všechny, Druhý synu," řekl vážně. „Chyť je všechny, jinak skončíš v Čarodějci, ve škole magie. A tam ty nepatříš!"

Drizzt ještě stále tak docela nechápal, o čem to Zak mluví, ale podle naléhavého tónu bojového mistra pochopil, že je to důležité. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, pak vyhodil mince do vzduchu. Rychle je odlišil a rozdělil podle loho, která kam patří. První dvě mu snadno přistály na rukách, ale ostatní padaly příliš chaoticky a on poznal, že se zbytkem to tak snadné nebude.

Drizzt okamžitě zareagoval, opsal dokonalý kruh a jeho ruce se pohnuly tak rychle, že vypadaly jako rozmazané šmouhy. Pak se

napřímil a postavil se před Zaka. Ruce měl sevřené v pěst u boků a na tváři ponurý výraz.

Zak s Matronou Zlovůlí na sebe pohlédli, protože si nebyli jistí, co se vlastně stalo.

Drizzt natáhl pěsti k Zakovi a pomaluje otevřel. Jeho dětská tvář se roztáhla v sebevědomém úsměvu.

V každé ruce držel pět mincí.

Zak tiše hvízdl. On sám, bojový mistr rodu, musel manévr s deseti mincemi vyzkoušet tucetkrát, než se mu povedl. Přistoupil k Matroně Zlovůli.

„Oběma rukama," řekl potřetí. „Je to bojovník a mně už došly mince."

„S kolika by to zvládl?" vydechla Zlovůle, která byla sobě navzdory ohromena.

„Kolik jich dokážeme navršit?" odsekl Zaknafein s vítězoslavným úsměvem.

Matrona Zlovůle se nahlas zasmála a zavrtěla hlavou. Chtěla, aby Drizzt nahradil Nalfeina a stal se kouzelníkem rodu, ale tvrdohlavý bojový mistr ji jako obvykle přinutil změnit plány. „Dobrá, Zaknafeine," řekla a přiznala porážku. „Druhý syn je bojovník."

Zak kývl a vydal se zpět k Drizztovi.

„A brzy se možná stane bojovým mistrem rodu Do'Urden," dodala Matrona Zlovůle. Její uštěpačnost ho přiměla zastavit se a zadívat se na ni přes rameno.

„Copak bychom od někoho takového mohli očekávat méně?" pokračovala Matrona Zlovůle hořce a obvyklým nedostatkem taktu tak opět získala navrch.

Rizzen, současný patron rodu, se neklidně zavrtěl. Stejně jako ostatní v domě – a to včetně otroků – věděl, že Drizzt není jeho dítě.

# # #

„Tři pokoje?" zeptal se Drizzt Zaka, když spolu vstoupili do výcvikové síně na nejjižnějším konci sídla Do'Urden. U vysokého stropu kamenné místnosti visely v pravidelných intervalech magické,

barevně zářící koule, které zalévaly celou síň příjemně tlumeným světlem. V místnosti se nacházely jen troje dveře: Dveře na východě vedly do vnější komnaty a dál na balkón, ty ve stěně přímo naproti Drizztovi do posledního pokoje v domě a třetí, kterými právě vstoupili, se otvíraly do hlavní chodby. Podle toho, jak pečlivě Zak zamknul nespočet zámků, Drizzt pochopil, že tudy chodit často nebude.

„Jeden pokoj," opravil Zak.

„Ale další dvoje dveře," namítl Drizzt a rozhlédl se po místnosti. „Bez zámků."

„Aha," řekl Zak. „Ty zamyká zdravý rozum." Drizzt začínal chápat. „Tamty," pokračoval Zak a ukázal na jih, „vedou do mých soukromých komnat. Věř mi, že nechceš, abych tě tam někdy našel. Druhé vedou do taktické místnosti, která se používá v dobách války. Až – jestli – s tebou budu spokojený, možná tě tam pozvu. Ale k tomu dojde až za mnoho let, takže za svůj domov považuj tuto jedinou obrovskou síň," mávl rukou ve velkém oblouku.

Drizzt se rozhlédl a nevypadal přitom zrovna nadšeně. Odvážil se doufat, že když už není princem-pážetem, přestanou s ním takovým způsobem zacházet. Ale teď se vrátil do dob ještě před šestiletou službou rodu, zpátky do dnů, které trávil zamčený v kapli s Viernou. Síň nebyla dokonce ani tak velká jako kaple a pro energického mladého drowa byla příliš těsná. Další otázku skoro zavrčel.

„Kde budu spát?"

„Tady," odpověděl Zak věcně.

„Kde budu jíst?"

„Tady."

Drizzt přimhouřil oči a tvář se mu žhavě zarděla. „Kde budu…" pokračoval tvrdohlavě, rozhodnut zmařit logiku bojového mistra.

„Tady," odvětil Zak stejně vyrovnaně a rozvážně, než mohl Drizzt myšlenku dokončit.

Drizzt se rozkročil a založil si ruce na hrudi. „Tak to tady bude pořádný svinčík," zavrčel.

„To bych ti neradil," zavrčel na oplátku Zak.

„Tak k čemu to je?" začal Drizzt. „Odvedl jsi mě od matky…"

„Budeš jí říkat Matrona Zlovůle,“ varoval Zak. „Vždycky jí budeš říkat Matrona Zlovůle.“

„Od matky…“

Zak neodpověděl slovy, nýbrž pěstí.

Drizzt se probral asi o dvacet minut později.

„První lekce,“ vysvětlil Zak věcně a klidně se opíral o stěnu o několik stop dál. „Pro tvé vlastní dobro. Vždycky jí budeš říkat Matrona Zlovůle.“

Drizzt se převrátil na bok a pokusil se opřít o loket, ale když zvedl hlavu z černého koberce, zjistil, že se mu příšerně točí. Zak ho popadl a postavil.

„Není to tak snadné jako chytat mince, že?“ poznamenal bojový mistr.

„Co?“

„Vyhnout se ráně.“

„Jaké ráně?“

„Prostě kývni, tvrdohlavé dítě.“

„Druhý synu!“ opravil ho Drizzt, opět zavrčel a paže si vzdorovitě založil na hrudi.

Zak sevřel ruku u boku v pěst, čehož si Drizzt nemohl nevšimnout. „Chceš si zase zdřímnout?“ zeptal se bojový mistr klidně.

„Druzí synové mohou být dětmi,“ ustoupil Drizzt moudře.

Zak zavrtěl nevěřícně hlavou. To bude zajímavé. „Mohlo by tě to tady bavit,“ řekl a zavedl Drizzta k dlouhému, silnému a barevně ozdobenému závěsu (ačkoli většina barev byla dosti ponurá). „Ale jenom když se naučíš ovládat svoji nevymáchanou pusu.“ Zak trhl za závěs, který se pomalu snesl k zemi a odhalil tu nejúžasnější sbírku zbraní, jakou kdy mladý drow (a také mnoho starších drowů) spatřil. Byly zde vystavené halapartny, meče, sekyry, kladiva a další zbraně, které si Drizzt jen sotva dokázal představit – a některé, které si představit nedokázal vůbec.

„Prohlédni si je,“ řekl Zak. „Dej si na čas a užij si to. Vyzkoušej, která ti padne nejlépe do ruky a nejlépe tě poslouchá. Až tady skončíme, budeš je znát všechny jako své nejdůvěrnější přátele.“

Drizzt se s očima dokořán vydal podél polic a najednou viděl celé místo a možné získané zkušenosti ve zcela jiném světle. Po celé mládí, po celých šestnáct let, byla jeho největším nepřítelem nuda. A teď se zdálo, že našel zbraně, kterými proti ní mohl bojovat.

Bojový mistr došel ke dveřím do svých komnat, zastavil se a zadíval se zpět na mladého Do'Urdena. Drizzt máchl v pomalém oblouku těžkou halapartnou, která byla dvakrát větší než on. Ačkoli se Drizzt ze všech sil snažil udržet zbraň pod kontrolou, smýkla jeho drobným tělem o podlahu.

Zak se zasmál, ale zvuk jeho smíchu mu jen připomněl ponurou realitu jeho úkolu. Bude Drizzta cvičit jako tisíc mladých temných elfů před ním, aby se stal válečníkem, aby byl připraven na zkoušky v Akademii a na nebezpečný život v Menzoberranzanu. Vycvičí z Drizzta zabijáka.

Zak si uvědomil, že takový osud naprosto protiřečí chlapcově povaze! Drizzt se příliš často usmíval. Představa, že by měl protivníkovi probodnout srdce mečem, připadala Zaknafeinovi odporná. Ale takový už byl život drowů, život, kterému se Zak snažil celých dlouhých čtyři sta let odolávat. Odtrhl oči od hrajícího si Drizzta, vstoupil do komnaty a zavřel dveře.

„Jsou všichni takoví?" zeptal se skoro prázdné komnaty. „Jsou všechny drowí děti tak nevinné a mají tak prosté a čisté úsměvy, které pak nedokáží v našem ošklivém světě přežít?" Zak se vydal k malému stolku u zdi, aby zvedl stínítko zářící keramické koule, která byla jediným zdrojem světla v místnosti. Ale změnil názor, protože nedokázal z mysli vypudit obrázek Drizzta, který si s takovou radostí hrál se zbraněmi, a zamířil místo toho k velké posteli naproti dveřím.

„Nebo jsi jedinečný, Drizzte Do'Urdene?" pokračoval, když ulehl na polstrované lůžko. „A pokud jsi jiný, tak z jakého důvodu? Může za to moje krev, která ti koluje žilami? Nebo snad léta, která jsi strávil s chůvou?"

Zak si zakryl oči paží a zamyslel se. Nakonec došel k názoru, že je Drizzt odlišný, ale nevěděl, jestli by měl poděkovat Vierně – nebo sám sobě.

Po chvíli usnul. Ale spánek přinesl bojovému mistrovi jen malou útěchu. Navštívil ho totiž známý sen, živá vzpomínka, která nikdy nevybledne.

Zaknafein znovu slyšel křik dětí rodu DeVir, když je vojáci rodu Do'Urden – vojáci, které sám vycvičil – vraždili.

„Tenhle je jiný!“ vykřikl Zak, vyskočil z postele a utřel si z tváře studený pot.

„Tenhle je jiný.“ Musel tomu uvěřit.

7

TEMNÁ TAJEMSTVÍ

„Opravdu to chceš zkusit?“ zeptal se Masoj a v hlase mu zaznívalo blahosklonný, nevěřícný tón. Alton se otočil ke studentovi s odporným zamračením.

„Obrať svůj vztek jinam, Beztvářný,“ řekl Masoj a odvrátil se od zjizvené tváře svého učitele. „Já za tvé podráždění nemůžu. Je to rozumná otázka.“

„Víc než deset let už jsi studentem magických umění,“ odvětil Alton. „A přesto se bojíš po boku mistra Čarodějce prozkoumat podsvětí?“

„Po boku opravdového mistra bych strach neměl,“ odvážil se Masoj zašeptat.

Alton poznámku ignoroval, jako to dělal celých šestnáct let od chvíle, kdy přijal Hun’etta za učně. Masoj byl jediným poutem, které Altona spojovalo s vnějším světem, a zatímco Masoj měl mocnou rodinu, Alton měl jen Masoje.

Prošli dveřmi do nejvyšší komnaty Altonova čtyřpokojového příbytku. Hořela zde jediná svíčka, jejíž zář potlačovaly tmavé tapisérie a černý kámen i koberce. Alton vklouzl na židli za malý, kulatý stolek a položil na něj před sebe těžkou knihu.

„Takové čáry je lepší přenechat kněžkám,“ protestoval Masoj, když si sedl naproti učitele bez tváře. „Kouzelníci ovládají nižší sféry. Mrtvými se zabývají jen kněžky.“

Alton se zvědavě rozhlédl, pak se na Masoje zamračil. Tančící světlo svíčky ještě zvýraznilo mistrovy groteskní rysy. „Vypadá to,

že nemám žádné kněžky po ruce," vysvětlil Beztvářný uštěpačně. „Bylo by ti milejší, kdybych se pokusil vyvolat dalšího obyvatele Devíti pekel?"

Masoj ucouvl a bezmocně, procítěně zavrtěl hlavou. Alton měl pravdu. Před rokem se Beztvářný pokusil získat odpovědi na své otázky s pomocí ledového ďábbla. Výbušný netvor zmrazil celou komnatu, až v infračerveném vidění černě svítila, a rozbil alchymistické náčiní v hodnotě pokladu Matrony matky. Kdyby Masoj nepovolal magickou kočku, aby ledového ďábla zaměstnala, nedostali by se s Altonem z komnaty živí.

„Tak dobrá," řekl Masoj, i když stále nebyl přesvědčený, a zkřížil paže na stole před sebou. „Vyvolej ducha a najdi odpovědi."

Altonovi neušlo, že se Masoj pod černým hávem zachvěl. Na okamžik se na studenta zamračil, pak se vrátil k přípravám.

Jak se Alton pomalu blížil k samotnému zaklínání, Masoj strčil instinktivně ruku do kapsy, v níž ukrýval onyxovou sošku lovecké kočky, kterou získal toho dne, kdy Alton zaujal místo Beztvářného. Malá soška byla opředená mocnými kouzly, která majiteli dovolovala přivolat pantera na pomoc. Masoj využíval sošku jen zřídka, protože ještě stále netušil, kde leží hranice její moci a jestli se v ní neukrývají nějaká nebezpečí. „Jen v nejnutnějších případech," připomněl si Masoj tiše, když ucítil předmět v dlani. Jak to, že k nim dochází vždycky, když jsem s Altonem? divil se učedník.

Ačkoli Alton předstíral statečnost, potají tentokrát sdílel Masojovu úzkost. Duchové mrtvých nebyli tak násilničtí jako obyvatelé nižších sfér, ale dokázali být stejně krutí a týrat důvtipněji.

Ale Alton potřeboval znát odpověď. Víc než patnáct let pátral po informacích obvyklými způsoby a vyptával se mistrů i studentů – samozřejmě ne přímo na podrobnosti pádu rodu DeVir. Mnozí slyšeli klepy o tom, co se tu noc stalo. Mnozí mu dokonce popsali bojové techniky, které vítězný rod použil.

Ale nikdo se neodvážil nikoho jmenovat. V Menzoberranzanu se nikdo neodvážil pronést nic, co třeba jen zavánělo obviněním, i když si všichni mysleli totéž, pokud neměl dostačující důkazy, aby přiměl vládnoucí radu proti obviněnému zakročit. Když nějaký rod útok pokazil a byl odhalen, pocítil plnou sílu vzteku Menzoberranzanu,

dokud jeho jméno nebylo zcela vymazáno. Ale v případě úspěšného útoku, jakým byl ten na padlý rod DeVir, by pod hadími hlavami biče skončil spíše žalobce než viník.

Koly spravedlnosti otáčelo v Menzoberranzanu spíše veřejné zostuzení než čest.

A tak se Alton rozhodl hledat jiné řešení. Napřed vyzkoušel nižší sféry a ledového démona, a to s hrozivými následky. Ale nyní měl ve svém držení předmět, který by mohl ukončit jeho marné pátrání: svazek, který sepsal kouzelník z povrchu. V drowí hierarchii se říší mrtvých zabývaly jen Llothiny kněžky, ale v jiných společnostech, mohli do duchovního světa zasahovat i kouzelníci. Alton našel knihu v knihovně Čarodějce a věřil, že z ní přeložil dost na to, aby se dokázal spojit s duchem.

Promnul si ruce, opatrně otevřel knihu na založené stránce a naposledy přelétl očima zaříkadlo. „Jsi připravený?“ zeptal se Masoje.

„Ne.“

Alton ignoroval studentovu nekonečnou uštěpačnost a položil ruce dlaněmi na stůl. Pomalu se ponořil do nejhlubšího meditativního transu.

„Fey innad…“ Odmlčel se a odkašlal si, protože udělal chybu. Masoj sice zaříkadlo pečlivě neprostudoval, přesto si jí všiml.

„Fey innunad de-min…“ Další odmlka.

„Lloth, stůj při nás,“ zasténal Masoj tlumeně.

Alton otevřel zprudka oči a zamračil se na studenta. „Je to překlad,“ zavrčel. „Z podivného jazyka lidského kouzelníka!“

„Jsou to nesmysly,“ odsekl Masoj.

„Mám před sebou knihu zaklínadel kouzelníka z povrchu,“ prohlásil Alton vyrovnaně. „Podle toho, co do knihy naškrábal orcký zloděj, který ji našim mužům prodal, to byl arcimág.“ Opět se ovládl, potřásl holou hlavou a znovu se pokusil ponořit do transu.

„Prostý, hloupý ork ukradl knihu zaklínadel arcimágovi,“ zašeptal Masoj rétoricky a nechal absurdní prohlášení hovořit samo za sebe.

„Kouzelník byl mrtvý!“ zařval Alton. „Kniha je pravá.“

„Kdo ji přeložil?“ zeptal Masoj klidně.

Alton odmítal poslouchat další námitky. Ignoroval samolibý výraz, který se usadil na Masojově tváři, a začal od začátku.

„Fey innunad de-min de-sul de-ket.“

Masoj se stáhl, v duchu si opakoval lekci z jedné z hodin a doufal, že Altona nevyruší záchvatem smíchu. Ani na okamžik nevěřil, že Alton bude slavit úspěch, ale nechtěl toho tupce znovu přerušit a poslouchat to směšné blábolení ještě jednou od začátku.

O krátkou chvíli později Masoj uslyšel, jak Alton vzrušeně šeptá: „Matrono Ginafae?“ Opět se rychle soustředil.

A opravdu, nad plamenem svíčky se objevila neobvyklá koule zeleného dýmu a pomalu nabývala tvar.

„Matrono Ginafae!“ vydechl Alton znovu, když dokončil vyvolávání. Ve vzduchu před ním visel nezaměnitelný obraz tváře jeho mrtvé matky.

Duch se zmateně rozhlédl po místnosti. „Kdo jsi?“ zeptal se nakonec.

„Alton. Alton DeVir, váš syn.“

„Syn?“ zeptal se duch.

„Vaše dítě.“

„Nepamatuji si, že bych měla tak ošklivé dítě.“

„Převlek,“ odvětil Alton rychle a střelil pohledem po Masojovi, od kterého očekával uculení. Ale i když se Masoj předtím Altonovi posmíval a pochyboval o něm, nyní na něj hleděl s upřímným respektem.

Alton se usmál a pokračoval: „Je to jen převlek, abych se mohl pohybovat po městě a pomstít se našim nepřátelům!“

„Po jakém městě?“

„Po Menzoberranzanu, samozřejmě.“

Zdálo se, že duch stále nechápe.

„Jste Ginafae, že?“ naléhal Alton. „Matrona Ginafae DeVir?“

Rysy ducha se stáhly, jak se nad otázkou hluboce zamyslel. „Byla jsem… myslím.“

„Matrona matka rodu DeVir, Čtvrtého rodu Menzoberranzanu,“ pobízel ji Alton čím dál vzrušeněji. „Nejvyšší kněžka Lloth.“

Při zmínce o Pavoučí královně prolétla duchem jiskra. „Ach ne!“ vykřikla Ginafae, když si konečně vzpomněla. „Neměl jsi to dělat, můj ošklivý synu!“

„Je to jen převlek,“ přerušil ji Alton.

„Musím tě opustit,“ pokračoval duch Ginafae a nervózně se rozhlížel. „Musíš mě propustit!“

„Ale potřebuji od vás nějaké informace, Matrono Ginafae.“

„Neříkej mi tak!“ zaječel duch. „Nechápeš. Netěším se Llothině přízni…“

„Potíže,“ zašeptal Masoj ledabyle. Vůbec ho to nepřekvapilo.

„Jen jednu odpověď!“ naléhal Alton, který si nemínil nechat ujít příležitost odhalit totožnost nepřítele.

„Rychle!“ zaječel duch.

„Řekněte mi jméno rodu, který zničil DeViry.“

„Rodu?“ Ginafae se zamyslela. „Ano, vzpomínám si na tu strašnou noc. Byl to rod…“

Kouřová koule se vyfoukla a zkroutila, takže se následující slova Ginafae nedala rozluštit.

Alton vyskočil na nohy. „Ne!“ zakřičel. „Musíte mi to říct! Kdo jsou naši nepřátelé?“

„Třeba já,“ prohlásil obraz ducha úplně jiným tónem než dřív, hlasem tak mocným, že Altonovi vyprchala z tváře barva. Obraz se zkroutil a proměnil v něco ještě ošklivějšího, než byl samotný Alton. V Materiální sféře nemohlo nic tak odporného existovat.

Alton samozřejmě nebyl klerik a z drowího náboženství znal jen základy, které se učili muži jeho národa. Ale tvora, který visel ve vzduchu před ním a vypadal jako rozteklý, slizký kus vosku, znal: byla to yochlol, Llothina služebnice.

„Odvažuješ se rušit muka Ginafae?“ zavrčela yochlol.

„Zatraceně!“ zašeptal Masoj a pomalu sklouzával pod černý ubrus. I když o Altonovi pochyboval, nikdy nevěřil, že je znetvořený mistr dostane do takových potíží.

„Ale…“ vykoktal Alton.

„Už nikdy neruš tuto sféru, ubohý kouzelníku!“ zařvala yochlol.

„Nesnažil jsem se proniknout do Propasti,“ protestoval Alton pokorně. „Jen jsem chtěl mluvit s…“

„S Ginafae!“ zavrčela yochlol. „S padlou kněžkou Lloth. Kde jsi myslel, že jejího ducha najdeš, pošetilý muži? Že bude skotačit na Olympu s falešnými bohy elfů z povrchu?“

„Nemyslel jsem…“

„Myslíš vůbec někdy?“ vrčela yochlol.

„Ne,“ odvětil Masoj tiše a snažil se držet co nejdál.

„Už nikdy neruš tuto sféru,“ varovala yochlol naposledy. „Pavoučí královna není milosrdná a s otravnými mužskými nemá trpělivost!“ Rozteklá tvář netvora se nafoukla a nadula za hranice kouřové koule. Alton slyšel, jak se dáví a bublá, proto vyskočil ze židle, přitiskl se zády ke stěně a v obraně zvedl ruce před tvář.

Yochlol rozevřela tlamu do nemožné šířky a vychrlila z ní déšť malých předmětů. Odrážely se od Altona a klepaly do stěny kolem něj. Kamení? přemýšlel kouzelník zmateně. Jeden z předmětů mu odpověděl. Zachytil se Altonova černého hávu a začal šplhat vzhůru k jeho odhalenému hrdlu. Byli to pavouci.

Vlna osminohých zrůd se vrhla pod stůl a Masoj se zoufale vyplazil ven na opačné straně. Vyškrábal se na nohy a obrátil se k Altonovi, který kolem sebe divoce plácal a dupal a snažil uniknout hlavnímu hejnu havěti.

„Nezabíjej je!“ křičel Masoj. „Je zakázáno zabíjet pavouky…“

„Do Devíti pekel s kněžkami a jejich zákony!“ zavřeštěl Alton.

Masoj pokrčil rameny v bezmocném souhlasu, sáhl do záhybů hávu a vytáhl dvouruční kuš, kterou před lety zabil Beztvářného. Podíval se na mocnou zbraň, pak na malinké pavouky, kteří pobíhali po komnatě.

„Není to přehnané?“ zeptal se nahlas. Když mu nikdo neodpověděl, pokrčil znovu rameny a vystřelil.

Těžký šíp škrábl Altona do ramene a zanechal po sobě krvácející šrám. Alton na ránu nevěřícně pohlédl, pak se s ošklivou grimasou obrátil k Masojovi.

„Jeden ti seděl na rameni,“ vysvětlil student.

Alton se nepřestával mračit.

„Nevděčníku,“ zavrčel Masoj. „Hloupý Altone, všichni pavouci jsou na tvojí straně místnosti. Vzpomínáš?“ Masoj se obrátil k odchodu a přes rameno zavolal: „Dobrý lov.“ Sáhl po klice, ale když

ji dlouhými prsty sevřel, povrch dveří se proměnil v obraz Matrony Ginafae. Roztáhla tvář v širokém úsměvu, v příliš širokém, z úst jí vystřelil nemožně dlouhý a mokrý jazyk a olízl Masojovi tvář.

„Altone!“ vykřikl, rychle se otočil a přitiskl se ke stěně, aby unikl z dosahu slizkého jazyka. Všiml si, že se kouzelník chystá pronést zaklínání a ze všech sil se snaží soustředit, i když mu vzhůru po splývavém hávu šplhají hladoví pavouci.

„Je po tobě,“ poznamenal Masoj věcně a zavrtěl hlavou.

Alton zápasil se zaklínáním, ignoroval odpor k chlupatým nestvůrám a přinutil se kouzlo dokončit. Studoval dlouhá léta, ale nikdy nevěřil, že by to dokázal. Už jen při zmínce o něčem takovém by se rozesmál. Ale teď mu to připadalo lepší než osud, který mu přichystala yochlol.

Hodil si pod nohy ohnivou kouli.

# # #

Masoj se nahý a plešatý vypotácel ze dveří a ze žhavého pekla. Plápolající mistr bez tváře ho následoval, vrhl se na podlahu, válel se a strhával ze sebe rozškubaný, hořící háv.

Masoj sledoval, jak Alton plácáním dusí poslední plameny, a myslí mu probleskla příjemná myšlenka. Tiše si pro sebe zanaříkal, protože v tento strašlivý okamžik nedokázal myslet na nic jiného.

„Měl jsem ho zabít, když jsem ho našel v síti.“

# # #

Krátce poté, co se Masoj vrátil do své komnaty a ke studiu, nasadil si Alton tepané kovové náramky, které ho identifikovaly jako mistra Akademie, a vyklouzl ven z Čarodějce. Zamířil k širokému, velkolepému schodišti, které vedlo dolů z Tier Breche, sedl si na schod a zadíval se na Menzoberranzan.

Ale ani nádherný výhled nedokázal Altona přimět přestat myslet na nejnovější selhání. Celých šestnáct let si odříkal všechny ostatní sny a ambice, aby mohl zoufale pátrat po viníkovi. A šestnáct let ho potkával nezdar za nezdarem.

Přemýšlel, jak dlouho ještě dokáže předstírat a nepřijít o rozum. Masoj byl jeho jediný přítel – pokud ho mohl přítelem nazývat – a půlku studia už měl za sebou. Co bude Alton dělat, až Masoj ukončí studia a vrátí se do sídla Hun'ett?

„Možná budu celá staletí dřít," řekl nahlas, „jen aby mě nakonec zavraždil zoufalý student, jako jsem – jako Masoj zavraždil Beztvářného. Znetvoří si taky obličej a zaujme moje místo?" Alton nedokázal potlačit pousmání, které mu proniklo přes bezertá ústa, když si představil věčného „učitele bez tváře". Kdy by to začalo být Matroně mistře Akademie podezřelé? Po tisíci letech? Po dvou? Nebo přežije Beztvářný celý Menzoberranzan? Život mistra není tak špatný, přemýšlel Alton. Mnozí drowové by obětovali mnohé, aby se jim takové cti dostalo.

Alton složil tvář do ohybu lokte a přinutil se tak pošetilé myšlenky potlačit. Nebyl opravdový mistr ani mu uloupené postavení neposkytovalo žádné zadostiučinění. Možná ho měl Masoj tehdy před šestnácti lety, když ho Beztvářný uvěznil v pavučině, přece jen zabít.

Altonovo zoufalství se jen prohloubilo, když přemýšlel nad svým věkem. Nedávno mu bylo teprve sedmdesát a podle měřítek drowů byl stále mladý. Altona DeVira nijak nepotěšilo, když si uvědomil, že má za sebou teprve desetinu života.

„Jak dlouho dokážu přežít?" zeptal se sám sebe. „Jak dlouho bude trvat, než mě šílenství mého bytí pohltí?" Alton se znovu zadíval na město. „Bylo by lepší, kdyby mě Beztvářný zabil," zašeptal. „Protože teď jsem Altonem z Rodu, který nestojí za zmínku."

Masoj mu tak začal říkat prvního rána po pádu rodu DeVir, ale tehdy, když jeho život balancoval na hraně kuše, Alton netušil, co takový titul znamená. Menzoberranzan tvořily jednotlivé rody. Poddaný bez rodu se mohl k některému připojit a nazývat ho svým, ale šlechtice bez rodu by nikdo jen tak nepřijal. Zůstal mu jen Čarodějec a nic víc… dokud se neprozradí jeho skutečná identita. Jaký trest ho pak za vraždu učitele čeká? Zločin sice spáchal Masoj, ale Masoje bude bránit jeho rod. Alton byl jen šlechtic bez rodiny.

Opřel se o lokty a zadíval se na stoupající světlo-teplo Narbondelu. Minuty přecházely v hodiny a Altonovo zoufalství a sebelítost prošly nevyhnutelnou změnou. Obrátil pozornost k jednotlivým drowím rodům, ne k městu jako celku, a přemýšlel, jaká temná tajemství ukrývají. Tajemství jednoho z nich se Alton toužil z celého srdce dozvědět. Jeden z nich vymazal ze světa rod DeVir.

Zapomněl na noční nezdar s Matronou Ginafae a na yochlol, zapomněl na touhu po smrti. Alton se rozhodl, že šestnáct let není zas tak dlouho. Jeho štíhlé tělo se možná dožije sedmi století. A pokud to bude nutné, byl Alton odhodlán strávit každou minutu dlouhého života pátráním po viníkovi.

„Pomsta," zavrčel nahlas, protože to slovo potřeboval slyšet a načerpat z něj energii, potřeboval si připomenout, proč ještě dýchá.

8

SPŘÍZNĚNÉ DUŠE

Zak zaútočil sérií nízkých bodnutí. Drizzt se pokusil rychle ucouvnout a vrátit je do rovnocenného postavení, ale neodbytný útočník sledoval každý jeho krok, takže byl nucen se jen bránit. Drizzt zjistil, že se do Zakovy blízkosti dostane častěji jílci zbraní než čepelemi.

Zak v tu chvíli přidřepl a proklouzl pod Drizztovou obranou.

Drizzt roztočil scimitary a mistrně je zkřížil, ale musel se ztuhle narovnat, aby unikl mistrovu stejně hbitému útoku. Drizzt pochopil, že se chytil do léčky, moc dobře věděl, co bude následovat. Zak přesunul váhu na nohu vzadu, vrhl se vpřed a hroty obou mečů zamířil Drizztovi na rozkrok.

Drizzt vyštěkl tichou kletbu, otočil scimitary dolů, překřížil je a chystal se vytvořeným „V“ mistrovy meče polapit. Náhle se však rozhodl jinak, zaváhal, a místo aby Zakovy zbraně odrazil, uskočil, čímž si vysloužil bolestivé plácnutí do vnitřní strany stehna. Drizzt znechuceně odhodil scimitary na podlahu.

Zak také uskočil. Meče spustil k bokům a na tváři se mu objevil upřímně zmatený výraz. „Ten útok jsi měl lehce zastavit,“ prohlásil neomaleně.

„To krytí je špatné,“ odvětil Drizzt.

Zak čekal na další vysvětlení, proto se dotkl hrotem meče podlahy a opřel se o něj. V minulosti zranil, nebo dokonce zabil studenty, kteří mu tak otevřeně vzdorovali.

„Překřížení mečů a seknutí dolů útok odrazí, ale co tím získám?“ pokračoval Drizzt. „Když pohyb dokončím, hroty mečů zůstanou příliš nízko, než abych mohl účinně zaútočit, a ty mi vyklouzneš a osvobodíš se.“

„Ale odrazíš můj útok.“

„Jen abych se postavil dalšímu,“ hádal se Drizzt. „Získám tak nanejvýš nerozhodné postavení.“

„Ano…“ pobídl ho Zak, který nechápal, v čem student vidí problém.

„Vzpomeň si na svoji vlastní lekci!“ vykřikl Drizzt. „Vtloukal jsi mi do hlavy, že každý pohyb musí přinést nějakou výhodu, ale v tomhle žádnou výhodu nevidím.“

„Cituješ jenom tu část lekce, která se ti hodí,“ káral Zak, který začínal být také rozzlobený. „Buď ji cituj celou, nebo ji nepoužívej vůbec! ‚Každý pohyb musí přinést výhodu nebo odstranit nevýhodu.‘ Překřížením a seknutím dolů odrazíš dvojité nízké bodnutí, a pokud se tvůj protivník odvážil tak útočný manévr provést, zjevně se ocitl ve výhodě! Vrátit celý souboj do nerozhodného postavení je mnohem výhodnější.“

„To krytí je špatné,“ trval na svém Drizzt.

„Seber meče,“ zavrčel Zak a udělal výhružný krok vpřed. Drizzt zaváhal, a tak Zak zvedl zbraně a zaútočil.

Drizzt si dřepl, popadl scimitary, pak vstal a postavil se útoku a celou dobu přitom přemýšlel, jestli jde o další lekci, nebo o skutečné napadení.

Bojový mistr zuřivě útočil, sekal a sekal a nutil Drizzta ustupovat v kruzích. Drizzt se docela dobře bránil a všímal si přitom až příliš známého vzorce. Zakovy útoky klesaly stále níž a níž a nutily Drizzta zvedat jílce zbraní nahoru a směrem ven, zatímco čepele obracel dovnitř.

Drizzt pochopil, že Zak míní dokázat, že má pravdu, činy, ne slovy. Ale rovněž si všiml vzteku, který se Zakovi usadil na tváři, proto si nebyl jistý, jak daleko bojový mistr zajde. Když Zak dokáže, že má pravdu, bodne Drizzta znovu do stehna? Nebo do srdce? Zak se přiblížil a přikrčil a Drizzt ztuhl a napřímil se. „Dvojité bodnutí dolů!“ zavrčel bojový mistr a bodl.

Drizzt byl připravený. Překřížil meče a sekl dolů a samolibě se usmál, když scimitary zazvonily o meče a zkřížily je. Drizzt pak pokračoval v protiútoku jen jednou čepelí, protože si myslel, že tak dokáže odrazit oba Zakovy meče najednou. Uvolnil si tak druhý scimitar a lstivě přešel do protiútoku.

Jakmile se Drizzt začal bránit jen jednou rukou, Zak si uvědomil, k čemu se chystá – předpokládal, že se Drizzt o něco takového pokusí. Zak spustil hrot meče, který se nacházel nejblíže jílci Drizztova bránícího scimitaru, k zemi a Drizzt, který se snažil udržet rovnováhu i odpor podél celé blokující čepele, zavrávoral. Drizzt se vzchopil, než se mohl odpotácet příliš daleko, ale přiskřípl si klouby na ruce k podlaze. Ale pořád věřil, že Zaka chytil do jeho vlastní pasti a dokáže svůj brilantní protiútok dovést do konce.

Bojový mistr klesl na podlahu, vyhnul se tak oblouku Drizztova útočícího scimitaru, otočil se v kruhu a kopl Drizzta do odhaleného kolena. Než si Drizzt stačil uvědomit, co se stalo, ležel na zádech na zemi.

Zak ihned zastavil setrvačnost svého pohybu a vyskočil na nohy. Drizzt se snažil pochopit, jak mistr matoucí protiútok-protiútok provedl, a Zak se zatím postavil nad něj a bolestivě a důrazně ho škrábl hrotem meče do krku, až mu z rány vytryskla kapka krve.

„Chceš mi říct ještě něco?“ zavrčel Zak.

„To krytí je špatné,“ odvětil Drizzt.

Zak vybuchl smíchy. Odhodil meč na zem, natáhl se dolů a postavil tvrdohlavého studenta na nohy. Rychle však zvážněl, odstrčil Drizzta na vzdálenost paže a zadíval se mu do levandulových očí. Zak žasl nad lehkostí Drizztova postoje, nad způsobem, kterým držel scimitary, jako by byly přirozeným prodloužením jeho paží. Drizzt cvičil teprve několik měsíců, ale už ovládal skoro všechny zbraně v obrovské zbrojnici rodu Do’Urden.

Scimitary! Drizztova volba, meče se zahnutými čepelemi, které ještě zdůrazňovaly závratnou rychlost mladíkova rozmáchlého bojového stylu. Se scimitary v rukou by mladý drow, který byl ještě skoro dítě, dokázal porazit polovinu členů Akademie a Zaka zamrazilo u páteře, když si uvědomil, jak úžasný Drizzt bude po letech výcviku.

Ale Zaknafeina nezarážely a nenutily k zamyšlení jen fyzické schopnosti a potenciál Drizzta Do'Urdena. Zak si uvědomil, že se Drizzt svým temperamentem opravdu odlišuje od průměrných drowů. Drizzt měl nevinnou duši, která neznala zákeřnost. Zak si nedokázal pomoct a cítil při pohledu na Drizzta hrdost. Drizzt dodržoval ve všech ohledech stejné zásady – morálku, která byla v Menzoberranzanu tak neobvyklá – jako Zak.

Drizzt rovněž poznal, že mezi nimi vzniklo zvláštní pouto, jen nechápal, jak jedinečný je ve zvrhlé drowí společnosti jeho a Zakův pohled na svět. Pochopil, že „strýček Zak" je jiný než ostatní temní elfové, které poznal, i když se zatím setkal jen s vlastní rodinou a s několika tucty rodových vojáků. Rozhodně se lišil od Brizy, Drizztovy nejstarší sestry, která se řídila jen horlivou, téměř slepou ctižádostí tajemného náboženství Lloth. A také byl určitě jiný než Matrona Zlovůle, Drizztova matka, která jen štěkala rozkazy.

Zak se dokázal v situacích, které nikomu nepůsobily bolest, usmívat. Byl to první drow, který byl spokojený se svým postavením. První drow, kterého Drizzt slyšel se smát.

„Dobrý pokus," připustil bojový mistr, i když se Drizztův protiútok nepovedl.

„Ve skutečné bitvě bych byl mrtvý," odvětil Drizzt.

„Jistě," řekl Zak, „ale proto cvičíme. Měl jsi mistrný plán a dokonalé načasování. Jen situace byla špatná. Ale přesto tvrdím, že to byl dobrý pokus."

„Očekával jsi ho," řekl student.

Zak se usmál a kývl. „Možná proto, že už se o podobný manévr v minulosti jeden student pokusil."

„Použil ho proti tobě?" zeptal se Drizzt a cítil se trochu méně výjimečně, když si uvědomil, že jeho chápání boje není jedinečné.

„To sotva," odvětil Zak a mrkl. „Sledoval jsem jeho selhání ze stejného úhlu jako ty a se stejným výsledkem."

Drizztova tvář se znovu rozzářila. „Uvažujeme stejně," poznamenal.

„To ano," řekl Zak, „ale moje znalosti prohloubila čtyři století zkušeností, zatímco ty ještě nejsi na světě ani čtyři desítky let. Věř

mi, můj horlivý studente. Překřížení a seknutí dolu je správná obrana.“

„Možná,“ připustil Drizzt.

Zak ukryl úsměv. „Až přijdeš na něco lepšího, vyzkoušíme to. Ale zatím mi věř. Vycvičil jsem víc vojáků, než dokážu spočítat, celou armádu rodu Do’Urden a desetkrát tolik drowů, když jsem byl mistrem Bojové Magthere. Cvičil jsem Rizzena, všechny tvé sestry a oba bratry.“

„Oba?“

„Já…“ Zak se odmlčel a střelil po Drizztovi zvědavým pohledem. „Chápu,“ řekl po chvíli. „Nikdo se ti to neobtěžoval říct.“ Zak přemýšlel, jestli má právo říct Drizztovi pravdu. Pochyboval, že by to Matronu Zlovůli zajímalo. Asi Drizztovi nic neřekla, protože příběh o Nalfeinově smrti nepovažovala za důležitý.

„Ano, oba.“ Zak se rozhodl vše vysvětlit. „Když jsi se narodil, měl jsi dva bratry: Dinina, kterého znáš, a staršího Nalfeina, mocného kouzelníka. Nalfeina zabili tu noc, kdy jsi se poprvé nadechl.“

„Bojoval s trpaslíky nebo se zlými gnómy?“ vyjekl Drizzt a oči se mu rozšířily jako dítěti, které žadoní o děsivý příběh na dobrou noc. „Bránil město před dobyvateli nebo zrůdami?“

Zak se sotva ovládl, když si uvědomil, jak podivně vnímá nevinný Drizzt svět kolem. „Pohřběte mladé ve lži,“ zanaříkal si pro sebe tiše, ale Drizztovi odpověděl: „Ne.“

„Tak proti ještě strašlivějšímu nepříteli?“ naléhal Drizzt. „Proti zvrhlým elfům z povrchu?“

„Zabil ho drow!“ vyštěkl Zak podrážděně a z Drizztových zářících očí se vymítila dychtivost.

Drizzt se schoulil a zamyslel se a Zak sotva dokázal snést zmatek, který zkřivil jeho mladou tvář.

„Bojovali jsme s jiným městem?“ zeptal se Drizzt pochmurně. „Nevěděl jsem…“

Zak to nechal být. Obrátil se a tiše se vydal do soukromé komnaty. Ať Drizztovu nevinnou logiku zničí Zlovůle nebo její poskoci. Drizzt potlačil další záplavu otázek, protože pochopil, že

rozhovor i lekce jsou u konce. A pochopil také to, že se právě stalo něco důležitého.

# # #

Bojový mistr cvičil Drizzta dlouhé hodiny, jak dny splývaly v desetidny a desetidny v měsíce. Čas přestal být důležitý. Bojovali, dokud nepadali vyčerpáním, a jakmile to bylo možné, vraceli se zpátky k výcviku.

Třetím rokem už devatenáctiletý Drizzt dokázal s mistrem bojovat čtyři hodiny, a dokonce při mnoha střetech převzal iniciativu.

Zak si tyto dny užíval. Poprvé po mnoha letech potkal někoho, kdo by se mu mohl vyrovnat. Poprvé doprovázel třesk adamantinových zbraní ve výcvikové síni také smích.

Sledoval, jak pozorný, horlivý a inteligentní Drizzt roste a sílí. Učitelé v Akademii budou mít co dělat, aby i v prvním roce dovedli souboj s Drizztem třeba jen k patovému konci!

Ta myšlenka bojového mistra nadchla, dokud si nevzpomněl na zásady Akademie a života drowů, na to, co s jeho úžasným studentem provedou. Že z Drizztových levandulových očí ukradnou úsměv.

Důrazná připomínka drowího světa za zdmi výcvikové síně je jednoho dne navštívila v osobě Matrony Zlovůle.

„Oslovuj ji s náležitou úctou," varoval Zak Drizzta, když Maya ohlásila příchod Matrony matky. Bojový mistr postoupil moudře vpřed, aby hlavu rodu Do'Urden přivítal v soukromí.

„Zdravím, Matrono," řekl a hluboce se uklonil. „Čemu vděčíme za to, že jste mě poctila svojí přítomností?"

Matrona Zlovůle se zasmála, protože ho prohlédla.

„Trávíš tady s mým synem tolik času," řekla. „Přišla jsem se podívat, jestli to chlapci nějak prospělo."

„Je to výtečný bojovník," ujistil ji Zak.

„Bude muset být," zamumlala Zlovůle. „Už za rok půjde do Akademie."

Zak přimhouřil nad jejími pochybami oči a zavrčel: „Akademie ještě nepoznala lepšího šermíře."

Matrona zamířila k Drizztovi a zastavila se před ním. „Nepochybuji o tvých šermířských dovednostech," řekla Drizztovi a střelila přitom lstivým pohledem po Zakovi. „Koluje ti v žilách správná krev. Ale drowího válečníka tvoří i jiné vlastnosti – jeho srdce. Postoj válečníka!"

Drizzt netušil, jak odpovědět. Za tři roky viděl matku jen párkrát a nikdy s ní nemluvil.

Zak viděl, jak zmateně se Drizzt tváří, a obával se, aby neudělal chybu – přesně to Matrona Zlovůle chtěla. Pak by měla důvod Zakovi Drizzta odejmout – a přitom Zaka ponížit – a předat ho Dininovi nebo jinému obyčejnému zabijákovi. Zak byl možná nejlepší učitel, ale když se teď Drizzt naučil zacházet se zbraní, Zlovůle chtěla, aby se citově zatvrdil.

To Zak nemohl riskovat. Příliš si vážil chvil, které s mladým Drizztem trávil. Tasil meče z drahokamy posázených pochev, proběhl kolem Matrony Zlovůle, zaútočil a vykřikl: „Předveď se, mladý válečníku!"

Když se divoký učitel přiblížil, Drizztovi zahořely oči. Scimitary se mu v rukou objevily tak rychle, jako by je přivolal myslí.

A bylo to jen dobře! Zak zaútočil na mladého drowa zuřivěji než kdy předtím, mnohem zuřivěji, než když Drizztovi předváděl nutnost seknutí zkříženými meči. Meč zazvonil o scimitar a kolem se rozlétly jiskry. Drizzt ustupoval a paže ho bolely dunivou silou těžkých úderů.

„Co to…" pokusil se Drizzt zeptat.

„Předveď se," zavrčel Zak a znovu a znovu do něj bušil.

Drizzt se sotva vyhnul seknutí, které by ho určitě zabilo. Ale zmatek ho stále nutil se jen bránit.

Zak srazil jeden z Drizztových scimitarů stranou, pak druhý, až mladý drow zůstal stát s rozpaženýma rukama, pak použil nečekanou zbraň, vykopl a zasáhl Drizzta patou do nosu.

Drizzt slyšel křupnutí chrupavky a ucítil teplo krve, která mu začala volně stékat po tváři. Vrhl se na zem a odkutálel se stranou, aby šílenému protivníkovi unikl a vzchopil se.

Klečel na kolenou a díval se, jak se k němu Zak znovu odhodlaně blíží. „Předveď se!" vrčel Zak vztekle.

Fialové plameny magického ohně ozařovaly Drizztovu kůži a činily z něj snadný cíl. Zareagoval jediným možným způsobem – obklopil sebe a Zaka koulí temnoty. Drizzt vycítil mistrův další pohyb, proto padl na břicho a odplazil se s hlavou skloněnou stranou – moudré rozhodnutí.

Když si Zak uvědomil, že ho obklopila tma, vznesl se rychle deset stop nad zem, obrátil se vzhůru nohama a sekl meči ve výšce Drizztova obličeje.

Když Drizzt unikl z temné koule na její opačné straně, spatřil jen spodní půlku Zakových nohou. Nepotřeboval vidět víc, aby si uvědomil, jak smrtící sek bojový mistr použil. Kdyby se Drizzt ve tmě nepřikrčil, Zak by mu usekl hlavu.

Zmatek potlačil vztek. Zak seskočil na zem, vyběhl z koule na opačné straně a Drizzt se nechal vést zlostí zpátky do boje. Těsně předtím, než Zaka dostihl, udělal rychlou piruetu, jedním scimitarem sekl v ladném oblouku, druhým ostře bodl nad první čepelí.

Zak se bodnutí vyhnul a druhý útok zastavil seknutím.

Drizzt ještě neskončil. Krátce a zákeřně bodal a přinutil Zaka ustoupit o víc než tucet kroků zpět do vyčarované temnoty. Nyní se museli spolehnout na nesmírně bystrý sluch a instinkty. Zak konečně nabyl zpět rovnováhu, ale Drizzt ihned vykopl, a kdykoli mu to sekající čepele dovolily, útočil nohama, jednou se mu dokonce podařilo proniknout mistrovou obranou a vyrazit mu dech z plic.

Když vyběhli z temné koule, ozářilo magické světlo i Zaka. Bojovému mistrovi se udělalo zle, když si všiml nenávisti, jež se vryla mladému studentovi do tváře, ale uvědomil si, že tentokrát nemají s Drizztem na vybranou. Boj musel být ošklivý, musel být skutečný. Zak postupně přešel do lehkého obranného rytmu a dovolil, aby Drizzta výbuch vzteku unavil.

Drizzt neodbytně a neúnavně útočil. Zak ho lákal, odhaloval mezery v obraně tam, kde žádné nebyly, a Drizzt se vždy nechal rychle zlákat, bodal, sekal a kopal.

Matrona Zlovůle celé představení mlčky pozorovala. Nemohla popřít, že Zak jejího syna skutečně dobře vycvičil. Drizzt byl – fyzicky – na bitvu víc než připravený.

Ale Zak věděl, že Matroně Zlovůli nemusí prostá zručnost se zbraní stačit, tak musel zabránit tomu, aby Zlovůle s Drizztem delší dobu mluvila. Synův postoj by rozhodně neschválila.

Zak viděl, že Drizzt začíná být unavený, i když také poznal, že vyčerpání často jen předstírá.

„Udělej to," zamumlal tiše. Náhle si „vymkl" kotník a rozmáchl se doširoka pravou paží, jak se snažil udržet rovnováhu, přičemž se odhalil, což Drizzt nedokázal nevyužít.

Očekávané bodnutí přišlo bleskurychle a Zakova levá paže vystřelila, sekla napříč a vyrazila Drizztovi scimitar z pravé ruky.

„Ha!" vykřikl Drizzt, který pohyb očekával a použil druhou lest. Zbývajícím scimitarem švihl nad Zakovým levým ramenem a nevyhnutelně přitom sklonil hrot zbraně.

Ale ve chvíli, kdy Drizzt podruhé zaútočil, Zak už byl na kolenou. Drizztovo seknutí mu prolétlo neškodně nad hlavou. Zak vyskočil na nohy, ohnal se doprava a napříč a zasáhl Drizzta jílcem přímo do tváře. Šokovaný Drizzt uskočil o kus zpátky a na dlouhou chvíli zůstal naprosto nehybně stát. Zbývající scimitar mu vypadl z ruky a jeho skelnaté oči ani nemrkly.

„Finta ve fintě finty!" vysvětlil Zak klidně.

Drizzt klesl v bezvědomí na podlahu.

Když se Zak vrátil ke Zlovůli, pokývala pochvalně hlavou. „Je připravený pro Akademii," poznamenala.

Zak se zatvářil kysele a neodpověděl.

„Vierna už tam je," pokračovala Zlovůle, „a učí jako mistra v Arach-Tinilithu, ve škole Lloth. Je to velká pocta."

Zak věděl, že vavříny získá rod Do'Urden, ale moudře si nechal myšlenku pro sebe.

„Dinin brzy odejde," řekla Matrona.

To Zaka překvapilo. Dvě děti budou ve stejné době mistry Akademie? „Musela jste tvrdě dřít, abyste toho dosáhla," odvážil se poznamenat.

Matrona Zlovůle se usmála. „Dlužím, a naopak jsem si dluhy vybrala."

„Proč?" zeptal se Zak. „Abyste ochránila Drizzta?"

Zlovůle se zasmála. „Podle toho, co jsem právě viděla, by spíš Drizzt měl chránit je!“

Zak se při její poznámce kousl do rtu. Dinin byl pořád dvakrát lepší bojovník než Drizzt a desetkrát bezcitnější vrah. Zak věděl, že Zlovůle má jiný motiv.

„Během následujících dvou dekád budou každý z prvních osmi rodů zastupovat v Akademii alespoň čtyři děti,“ přiznala Matrona Zlovůle. „Syn Matrony Baenre bude studovat spolu s Drizztem.“

„Takže jde o ctižádost,“ řekl Zak. „Jak vysoko vyšplhá rod Do’Urden pod velením Matrony Zlovůle?“

„Tvá uštěpačnost tě jednou připraví o jazyk,“ varovala Matrona matka. „Byli bychom hlupáci, kdybychom si nechali ujít příležitost dozvědět se víc o protivnících!“

„Prvních osm rodů,“ přemýšlel Zak. „Buďte opatrná, Matrono Zlovůle. Nezapomeňte sledovat nepřátele mezi menšími rody. Kdysi existoval rod jménem DeVir, který podobnou chybu udělal.“

„Nikdo nám nevpadne do zad,“ zavrčela Zlovůle. „Jsme Devátý rod, ale jsme silnější než většina ostatních. Nikdo se neodváží napadnout nás zezadu. V hierarchii před námi se dají najít snadnější cíle.“

„A my tím jen získáme,“ dodal Zak.

„O to přece jde, ne?“ nadhodila Zlovůle a po tváři se jí rozlil zlý úsměv.

Zak neodpověděl. Matrona věděla, co cítí. Ale to, co ona, to rozhodně nebylo.

# # #

„Mluv méně a čelist se ti zahojí rychleji,“ řekl Zak, když s Drizztem opět osaměli.

Drizzt po něm střelil pohledem plným odporu.

Bojový mistr potřásl hlavou. „Stali se z nás dobří přátelé,“ řekl.

„To jsem si myslel,“ zamumlal Drizzt.

„Pak přemýšlej znovu,“ pokáral ho Zak. „Myslíš, že by Matrona Zlovůle s takovým poutem mezi bojovým mistrem a jejím

nejmladším a tak cenným synem souhlasila? Jsi drow, Drizzte Do'Urdene, a šlechtic. Nesmíš mít žádné přátele!"

Drizzt se napřímil, jako by ho uhodil do tváře.

„Alespoň ne otevřeně," ustoupil Zak a položil mladíkovi ruku na rameno, aby ho ukonejšil. „Přátelé tě dělají zranitelným, neodpustitelně zranitelným. Matrona Zlovůle by nikdy nepřijala…" Odmlčel se, protože si uvědomil, že studenta děsí. „No," přiznal nakonec tiše, „aspoň my dva víme, jak na tom jsme."

To však Drizztovi nějak nestačilo.

9

RODY

Pospěš si,“ pobídl Zak Drizzta jednou večer, když skončili s výcvikem. Podle naléhavosti v hlase bojového mistra a také podle toho, že na něj Zak ani nepočkal, Drizzt poznal, že se děje něco důležitého.

Zaka nakonec dohonil až na balkóně sídla Do’Urden, kde už stály Maya s Brizou.

„Co se děje?“ zeptal se Drizzt.

Zak si ho přitáhl blíž a ukázal na opačnou stranu jeskyně, k severovýchodní části města. Vybuchovala tam a blýskala světla, do vzduchu vystřelil sloup ohně, pak zmizel.

„Nájezd,“ prohlásila Briza věcně. „Menší rody a nás se to netýká.“

Zak poznal, že Drizzt nechápe.

„Jeden rod zaútočil na druhý,“ vysvětlil. „Možná jde o pomstu, ale spíš se snaží získat lepší postavení ve městě.“

„Bojují už dost dlouho,“ poznamenala Briza, „a ještě pořád se objevují záblesky.“

Zmatený Druhý syn rodu stále nechápal, proto Zak pokračoval ve vysvětlování. „Útočníci obvykle ukryjí bitvu uvnitř kruhu temnoty. Ale tihle to nedokázali, takže to vypadá, že obránci byli na útok připraveni.“

„Pro útočníky to nevypadá dobře,“ souhlasila Maya.

Drizzt sotva dokázal uvěřit tomu, co slyší. Ještě děsivější než útok mu připadal způsob, jakým rodina o události mluvila. Byli tak klidní, jako by něco podobného očekávali.

„Útočníci nesmí zanechat žádné svědky," vysvětlil Zak Drizztovi, „jinak je čeká trest vládnoucí rady."

„Ale my jsme taky svědci," protestoval Drizzt.

„Ne," odvětil Zak. „My jsme diváci. Bitva není naše věc. Jen šlechtici bránícího se rodu mají právo útočníky obvinit."

„Pokud nějací šlechtici přežijí," dodala Briza, kterou celé divadlo zjevně bavilo.

Drizzt si nebyl jistý, jestli se mu nové odhalení líbí. Ale ať už cítil cokoli, zjistil, že nedokáže od bitvy, která mezi drowy zuřila, odtrhnout oči. Celý rod Do'Urden byl na nohou, vojáci i otroci pobíhali kolem, hledali místo, odkud by lépe viděli, popisovali si navzájem bitvu a pokřikovali zvěsti o tom, kdo s kým bojuje.

Taková byla děsivá skutečnost drowí společnosti, a ačkoli nejmladší člen rodu Do'Urden považoval celou záležitost v hloubi srdce za špatnou, nedokázal popřít, že mu to připadá vzrušující. A nemohl popřít ani to, že se na tvářích tří drowů, kteří s ním stáli na balkóně, usadil výraz čirého potěšení.

# # #

Alton naposledy prošel soukromými komnatami, aby se ujistil, že jsou všechny artefakty a svazky, které by mohly být třeba jen vzdáleně považovány za kacířské, bezpečně ukryty. Očekával návštěvu Matrony matky, což bylo pro mistra Akademie, který neměl žádné spojení s Llothinou školou Arach-Tinilith, velmi neobvyklé. Alton byl nemálo vystrašený, protože netušil, jaké důvody může jeho návštěvnice mít. Jednalo se totiž o Matronu SiNafau Hun'ett, hlavu Pátého rodu a matku Masoje, Altonova spiklence.

Zabušení na kamenné dveře vnější komnaty Altona upozornilo, že host dorazil. Urovnal si háv a ještě jednou se rozhlédl po místnosti. Dveře se otevřely než k nim Alton stačil dojít, a do komnaty vplula Matrona SiNafay. Snadno a bez trhnutí přešla z naprosté tmy na chodbě do Altonových svícemi osvětlených pokojů.

SiNafay byla menší, než si Alton představoval, i na drowí poměry byla malinká. Byla sotva čtyři stopy vysoká a Alton odhadoval, že nemůže vážit víc než padesát liber. Ale byla Matrona matka a Alton si připomněl, že by ho mohla jediným kouzlem zabít.

Alton pokorně odvrátil pohled a pokoušel se sám sebe přesvědčit, že na návštěvě není nic neobvyklého. Ale zneklidněl, když do místnosti vešel Masoj a se samolibým úsměvem na tváři se postavil vedle matky.

„Zdraví tě rod Hun'ett, Gelroosi," řekla Matrona SiNafay. „Naposledy jsme spolu mluvili před více než pětadvaceti lety."

„Gelroosi?" zamumlal si pro sebe Alton. Odkašlal si, aby zakryl své překvapení. „Zdravím vás, Matrono SiNafay," vykoktal. „To už je to tak dlouho?"

„Měl bys navštívit náš dům," řekla Matrona. „Tvé komnaty zůstávají prázdné."

Moje komnaty? Altonovi se začalo dělat zle.

SiNafay to neuniklo. Přes tvář jí přelétlo zamračení a přimhouřila zle oči.

Alton tušil, že se jeho tajemství prozradilo. Jestli byl Beztvářný člen rodu Hun'ett, jak by mohl Alton oklamat Matronu matku rodu? Zapátral po nejlepší únikové cestě nebo alespoň po způsobu, jak zabít zrádného Masoje, než se ho SiNafay zbaví.

Pohlédl zpátky na Matronu SiNafay a zjistil, že už potichu začala vyslovovat zaklínání. Když kouzlo dokončila, vytřeštila oči, protože si potvrdila podezření.

„Kdo jsi?" zeptala se a znělo to spíše zvědavě než ustaraně.

Nebylo úniku a k Masojovi, který se moudře postavil vedle matky, by se taky nedostal.

„Kdo jsi?" zeptala se SiNafay znovu a sejmula z opasku tříhlavý nástroj, děsivý bič s hadími hlavami, které do těla oběti vpravovaly ten nejbolestivější a nejvíce ochromující jed, jaký drowové znali.

„Alton," vykoktal, protože neměl na vybranou. Věděl, že si SiNafay nyní dává pozor a prostým kouzlem odhalí každou lež, kterou by mohl vymyslet. „Alton DeVir."

„DeVir?" To Matronu SiNafay alespoň zaujalo. „Z rodu DeVir, který vyhladili před několika lety?"

„Jsem jediný, kdo přežil," přiznal Alton.

„A zabil jsi Gelroose – Gelroose Hun'etta – a zaujal jeho místo v Čarodějci," uhádla Matrona a zavrčela. Alton věděl, že je po něm.

„Já ne… Nevěděl jsem, jak se jmenuje… Zabil by mě!" vykoktal Alton.

„Já zabil Gelroose," ozval se hlas ze strany.

SiNafay a Alton se otočili k Masojovi, který opět držel v ruce oblíbenou dvouruční kuš.

„Tímhle," vysvětlil mladý Hun'ett. „Tu noc, kdy rod DeVir padl. Využil jsem toho, že Gelroos začal bojovat s ním." Ukázal na Altona.

„Gelroos byl tvůj bratr," připomněla SiNafay Masojovi.

„Do pekel s jeho kostmi!" vyštěkl Masoj. „Sloužil jsem mu čtyři mizerné roky – sloužil jsem mu, jako by byl Matronou matkou! Nepustil by mě do Čarodějce, přinutil by mě vstoupit do Bojové Magthere."

Matrona se zadívala na Masoje, pak na Altona a zpátky na Masoje. „A jeho jsi nechal žít," řekla a na rtech jí opět pohrával úsměv. „Zabil jsi nepřítele a zároveň jsi uzavřel spojenectví s novým mistrem."

„Jak jste mě to učila," procedil Masoj skrz zatnuté zuby, protože nevěděl, jestli bude potrestán, nebo pochválen.

„Byl jsi sotva dítě," poznamenala SiNafay, když si uvědomila, kdy k tomu došlo.

Masoj přijal pochvalu mlčky.

Alton je pln úzkosti sledoval. „Co se mnou bude?" vykřikl. „Je můj život u konce?"

SiNafay se k němu zamračeně otočila. „Zdá se, že tvůj život jako Altona DeVira skončil tu noc, kdy rod DeVir padl. Takže zůstaneš Beztvářným, Galroosem Hun'ettem. Využiji tě v Akademii – budeš dávat pozor na syna a sledovat mé nepřátele."

Alton skoro nemohl dýchat. Najednou se stal spojencem jednoho z nejmocnějších rodů v Menzoberranzanu. Mysl mu zaplavila změť možností a otázek, i obzvláště jedna, která ho pronásledovala už skoro dvě desetiletí.

Jeho adoptivní Matrona matka si všimla jeho rozčilení. „Mluv," rozkázala.

„Jste nejvyšší kněžkou Lloth," řekl Alton odvážně, protože jeho touha překonala všechnu opatrnost. „Je ve vaší moci splnit mi mé největší přání."

„Odvažuješ se žádat o laskavost?" vyštěkla Matrona SiNafay, ale všimla si muk v Altonově tváři a zaujala ji zjevná důležitost jeho tajemství. „Dobrá."

„Který rod zničil moji rodinu?" zavrčel Alton. „Prosím vás, Matrono SiNafay, zeptejte se podsvětí."

SiNafay otázku pečlivě zvážila, stejně jako možnosti, které vyplývaly z Altonovy zjevné žízně po pomstě. Napadlo ji, že rod by tím mohl jen získat.

„To už vím," odvětila. „Možná až dokážeš, že jsi nás hoden, povím…"

„Ne!" vykřikl Alton. Zarazil se, protože si uvědomil, že přerušil Matronu matku, což byl zločin, který se trestal smrtí.

SiNafay potlačila vztek. „Musí to pro tebe být nesmírně důležité, když se chováš tak pošetile," řekla.

„Prosím," žadonil Alton. „Musím to vědět. Klidně mě zabijte, ale napřed mi povězte, kdo to byl."

SiNafae se líbila jeho odvaha a jeho posedlosti by mohla využít. „Rod Do'Urden," řekla.

"Do'Urden?" zopakoval Alton a sotva dokázal uvěřit tomu, že rod, který stál v městském žebříčku tak hluboko, dokázal porazit rod DeVir.

„Nic proti nim nepodnikneš," varovala Matrona SiNafay. „A tentokrát ti tvou drzost odpustím – jen protentokrát. Jsi teď synem rodu Hun'ett, na to nikdy nezapomeň!" Víc neřekla, protože věděla, že drow, který byl tak chytrý, že skoro dvě desetiletí klamal své okolí, nebude natolik pošetilý, aby neuposlechl Matronu matku svého rodu.

„Pojď, Masoji," řekla SiNafay synovi. „Nechme ho o samotě, ať může zvážit svoji novou totožnost."

# # #

„Musím vám říct, Matrono SiNafay,“ odvážil se Masoj promluvit, když s matkou vycházeli z Čarodějce, „že Alton DeVir je kašpar. Může rodu Hun’ett ublížit.“

„Přežil pád rodu,“ odvětila SiNafay, „a devatenáct let předstíral, že je Beztvářný. Kašpar? Možná, ale aspoň je vynalézavý kašpar.“

Masoj si nevědomky promnul kousek obočí, které už nikdy nenaroste zpátky. „Celé roky jsem trpěl kousky Altona DeVira,“ řekl. „Přiznávám, že má štěstí a umí si zachránit kůži – ale obvykle si potíže sám přivodí!“

„Neboj,“ zasmála se SiNafay. „Alton našemu rodu prospěje.“

„Jak?“

„Je mistrem v Akademii,“ odvětila SiNafay. „Bude špehovat přesně tam, kde potřebuji.“ Zastavila syna a otočila ho tváří k sobě, aby ho přiměla pochopit. „Žalobu Altona DeVira na rod Do’Urden bychom mohli využít ve svůj prospěch. Je šlechtic ze vznešeného rodu a má právo je obvinit.“

„Chcete využít Altona DeVira k tomu, abyste velké rody přiměla potrestat rod Do’Urden?“ zeptal se Masoj.

„Velké rody by byly sotva ochotny zasáhnout kvůli události, ke které došlo skoro před dvaceti lety,“ odvětila SiNafay. „Rod Do’Urden zničil rod DeVir téměř do základů – čistý řez. Kdybychom nyní rod Do’Urden třeba jen nahlas obvinili, poštvali bychom velké rody proti sobě.“

„Tak k čemu Altona DeVira potřebujeme?“ zeptal se Masoj. „Jeho žaloba nám k ničemu není.“

Matrona odpověděla: „Jsi jenom muž, takže nechápeš, jak složitá je vládnoucí hierarchie. Kdybychom žalobu Altona DeVira pošeptali do správných uší, vládnoucí rada by se možná dívala jinam, až by jiný rod Altona pomstil.“

„Ale proč?“ poznamenal Masoj, který stále nechápal. „Riskovala byste tak velké ztráty, abyste zničila nižší rod?“

„Stejnou věc si myslel o rodu Do’Urden rod DeVir,“ vysvětlila SiNafay. „V našem světě si musíme dávat na nižší rody stejný pozor jako na ty nad námi. Všechny velké rody by raději měly Daermon N’a’shezbaernon, Devátý rod známý pod jménem Do’Urden, dobře

sledovat. Má teď mistra a mistru v Akademii, tři nejvyšší kněžky a brzy také čtvrtou.“

„Čtyři nejvyšší kněžky?“ zamyslel se Masoj. „V jednom rodě.“ Jen tři z osmi nejvyšších rodů jich měly víc. Sestry, které se ucházely o tak vysoké postavení, obvykle vzbuzovaly rivalitu, která jejich řady zmenšovala.

„A legie rodu Do’Urden čítají víc než tři sta padesát vojáků,“ pokračovala SiNafay, „a všechny je vycvičil možná nejlepší bojový mistr ve městě.“

„Samozřejmě, Zaknafein Do’Urden!“ vzpomněl si Masoj.

„Slyšel jsi o něm?“

„V Akademii, a dokonce i v samotném Čarodějci se o něm často mluví.“

„Dobře,“ zapředla SiNafay. „Takže určitě pochopíš, jak důležitým úkolem tě pověřím.“

V Masojových očích zaplál horlivý plamen.

„Brzy se zde objeví další Do’Urden,“ vysvětlila SiNafay. „Ne mistr, nýbrž student. Podle těch, kdo mladého Drizzta viděli při výcviku, z něj bude stejně výtečný bojovník, jako je Zaknafein. To nesmíme dovolit.“

„Chcete, abych chlapce zabil?“ zeptal se Masoj horlivě.

„Ne,“ odvětila SiNafay, „ještě ne. Chci, aby ses o něm a o jeho motivech dozvěděl víc. Až přijde čas zaútočit, musíš být připraven.“

Masojovi se zvrhlý úkol líbil, ale jedna věc mu pořád dělala nemalé starosti. „Ale je tu ještě Alton,“ řekl. „Je netrpělivý a troufalý. Jaké to bude mít důsledky pro rod Hun’ett, pokud zaútočí na rod Do’Urden předčasně? Můžeme vyvolat otevřenou válku, ve které by rod Hun’ett považovali za viníka?“

„Nedělej si starosti, synu,“ odvětila Matrona SiNafay. „Pokud udělá Alton DeVir v převleku za Gelroose Hun’etta nějakou politováníhodnou chybu, odhalíme ho jako vraha a podvodníka, který není členem naší rodiny. Stane se z něj zločinec bez rodu, kterého ze všech stran obklopí kati.“

Věcné vysvětlení Masoje uklidnilo, ale Matrona SiNafay, jež byla velmi zběhlá ve zvycích drowí společnosti, moc dobře věděla, jaké riziko podstoupila, když přijala Altona DeVira do svého rodu.

Plán jí však připadal spolehlivý a možný zisk – eliminace sílícího rodu Do'Urden – byl velice lákavý.

Ale nebezpečí bylo rovněž velmi skutečné. Ačkoli bylo naprosto přijatelné, aby jeden rod potají zničil druhý, následky pochybení se nedaly ignorovat. V noci zaútočil jeden z nižších rodů na svého soka, a pokud zvěsti nelhaly, zklamal. Příští den pravděpodobně přinutí vládnoucí radu vykonat rádoby spravedlnost a učinit z neúspěšných útočníků odstrašující příklad. Matrona SiNafay se za svůj dlouhý život stala už několikrát svědkem podobné „spravedlnosti".

Ani jediný člen útočících rodů – bylo dokonce zakázáno pamatovat si jejich iména – nikdy nepřežil.

# # #

Příštího dne probudil Zak Drizzta brzy ráno. „Pojď," řekl. „Poručili nám jít ven."

Při té zprávě se Drizztovi vytratily z mysli veškeré myšlenky na spánek. „Ven z domu?" řekl. Za devatenáct let života nevyšel Drizzt ani jednou za adamantinový plot sídla Do'Urden. Život v Menzoberranzanu sledoval jen z balkónu domu.

Zak čekal, proto Drizzt rychle sebral měkké boty a piwafwi. „Dnes nebudeme cvičit?" zeptal se Drizzt.

„Uvidíme," odvětil Zak, ale v duchu byl přesvědčený, že Drizzt zažije největší překvapení svého života. Jeden z rodů při útoku neuspěl a vládnoucí rada rozkázala, aby se výkonu spravedlnosti zúčastnili všichni šlechtici ve městě.

V chodbě před výcvikovou síní se objevila Briza. „Pospěšte si," pokárala je. „Matrona Zlovůle nechce, abychom přišli mezi posledními!"

Matrona matka, která seděla na modře zářícím disku – Matrony matky se jen zřídkakdy procházely po městě pěšky – vyvedla průvod ven z velkolepé brány sídla Do'Urden. Briza kráčela po matčině boku, Maya a Rizzen ve druhé řadě a Drizzt se Zakem procesí uzavírali. Vierna s Dininem se věnovali povinnostem vyplývajícím z postavení v Akademii, proto se na shromáždění dostaví s jinou skupinou.

Celé město bylo to ráno na nohou a hučelo zvěstmi o nepovedeném nájezdu. Drizzt kráčel davem s očima dokořán a užasle si prohlížel vyzdobená drowí sídla. Otroci všech podřadných národů – skřeti, orci, a dokonce i obři – rychle uskakovali z cesty, protože ve Zlovůli na očarovaných nosítkách poznali Matronu matku. Drowí poddaní ustali uprostřed rozhovoru a uctivě mlčeli, když šlechtická rodina procházela kolem.

Cestou do severozápadní části města, kde sídlil provinilý rod, dorazili do uličky, kterou zatarasila handrkující se karavana duergarů. Tucet vozů tu leželo převrácených nebo zaklesnutých do sebe, protože obě skupiny zjevně vešly do úzké uličky zároveň a žádná nemínila ustoupit.

Briza vytáhla bič s hadími hlavami, odehnala několik tvorů a vyklidila cestu Zlovůli, která odplula k vůdci jedné ze skupin.

Trpaslíci se k ní vztekle otočili, ale ihned si uvědomili, koho mají před sebou.

„Omlouváme se, madam," vykoktal jeden. „Byla to vobyčejná nehoda."

Zlovůle si prohlédla obsah nejbližších vozů. Byly naloženy obrovskýma krabíma nohama a jinými pochoutkami.

„Zpomalili jste mě," řekla Zlovůle klidně.

„Přišli sme sem, protože sme doufali, že vod nás něco koupíte," vysvětlil druhý duergar. Vztekle se zadíval na prvního vůdce a Zlovůle pochopila, že to jsou pravděpodobně soupeři, kteří chtěli prodat stejné zboží stejnému rodu.

„Odpustím vám vaši drzost…" pronesla povýšeně s pohledem upřeným na bedny.

Duergaři tušili, co bude následovat. Stejně jako Zak. „Dnes v noci se dobře najíme," zašeptal Drizztovi a lstivě mrkl. „Matrona Zlovůle si nenechá takovou příležitost ujít, aniž by z ní něco vytěžila."

„…pokud polovinu zboží dodáte dnes večer k bránám domu Do'Urden," dokončila Zlovůle.

Duergaři začali protestovat, ale rychle si pošetilý nápad rozmysleli. Nenáviděli obchod s drowími elfy!

„Náležitě vás odměníme,“ pokračovala Zlovůle. „Dům Do’Urden není chudý. Oběma vám zůstane dost zboží na to, abyste uspokojili rod, kvůli kterému jste sem přišli.“

Žádný z duergarů nedokázal tak prostou logiku popřít, ale protože urazili Matronu matku, bude jejich odměna jen stěží odpovídající. Ale šedí trpaslíci to museli přijmout jako jedno z rizik obchodování v Menzoberranzanu. Zdvořile se uklonili a poslali ostatní, aby vyklidili cestu drowímu procesí.

# # #

Rod Teken’duis, který předchozí noci neuspěl při nájezdu, se zabarikádoval ve dvou stalagmitových stavbách. Moc dobře věděl, co ho čeká. Před branami sídla se shromáždili všichni šlechtici v Menzoberranzanu. Bylo jich víc než tisíc v čele s Matronou Baenre a dalšími sedmi Matronami vládnoucí rady. A co bylo pro rod Teken’duis ještě horší, jeho sídlo obklíčili všichni studenti a mistři tří škol Akademie.

Matrona Zlovůle odvedla příbuzné do přední řady hned za vládnoucí Matrony. A protože byla Matronou Devátého rodu a jen stupínek od členství v radě, ostatní drowí šlechtici jí pohotově ustupovali z cesty.

„Rod Teken’duis rozzlobil Pavoučí královnu!“ prohlásila Matrona Baenre a magická zaklínadla zesílila její hlas.

„Jenom proto, že zklamal,“ zašeptal Zak Drizztovi.

Briza střelila po mužích rozzlobeným pohledem.

Matrona Baenre k sobě přivolala tři mladé drowy, dvě ženy a jednoho muže. „To jsou všichni, kdo z rodu Freth přežili,“ vysvětlila. „Můžete nám říct, sirotci rodu Freth, kdo zaútočil na váš dům?“

„Rod Tenek’duis!“ zakřičeli jednohlasně.

„Předem připravené,“ poznamenal Zak.

Briza se znovu otočila. „Ticho!“ zašeptala drsně.

Zak dal Drizztovi pohlavek. „Ano,“ souhlasil. „Buď zticha!“

Drizzt začal protestovat, ale Briza se už odvrátila a Zak se tak zubil, že Drizzt nedokázal nic namítnout.

„Vládnoucí rada rozhodla," řekla Matrona Baenre. „Rod Teken'duis ponese následky svých činů!"

„Co se stane se sirotky rodu Freth?" ozval se hlas v davu.

Matrona Baenre pohladila nejstarší ženu, kněžku, která nedávno dokončila studia na Akademii, po hlavě. „Narodili se jako šlechtici a šlechtici zůstanou," řekla Baenre. „Rod Baenre je přijímá pod ochranu. Od této chvíle ponesou jméno Baenre."

Shromážděním se rozlehlo nespokojené mumlání. Tři mladí šlechtici, dvě z nich ženy, byli skutečnou výhrou. Každý rod ve městě by je s radostí přijal.

„Baenre," zašeptala Briza Zlovůli. „Jako by první rod potřeboval další kněžky!"

„Zdá se, že jim šestnáct nejvyšších kněžek nestačí," odvětila Zlovůle.

„A Baenre bezpochyby přijme i všechny vojáky rodu Freth, kteří přežili," řekla Briza.

Zlovůle si tím nebyla tak jistá. Matrona Baenre riskovala už tím, že přijala šlechtice. Kdyby se rod Baenre stal příliš mocným, Lloth by určitě zakročila. V podobných situacích, kdy byl jeden z rodů téměř vymazán, připadli vojáci obvykle tomu, kdo nabídl nejvíc. Zlovůle nesměla podobnou aukci propásnout. Vojáci nebyli levní, ale Zlovůle v tuto chvíli vítala každou příležitost, která by jí umožnila rozmnožit armádu, obzvláště pokud by získala mágy.

Matrona Baenre oslovila provinilý rod. „Rode Teken'duis!" zvolala. „Porušil jsi naše zákony a byl jsi přistižen. Máš právo se bránit, ale věz, že sis zkázu přivodil sám!" Mávla rukou a Akademie, vykonavatelé spravedlnosti, se dala do pohybu.

Kolem domu Teken'duis bylo rozestaveno osm velkých ohňových košů, o které se staraly mistry Arach-Tinilithu a nejvýše postavené studentky. Nejvyšší kněžky otevřely brány do nižších sfér a plameny zahučely a vystřelily vysoko do vzduchu. Drizzt vše uchváceně sledoval a doufal, že zahlédne Dinina nebo Viernu.

Z plamenů vykročili tvorové z nižších sfér, obrovské příšery s mnoha pažemi pokryté slizem a plivající oheň. Dokonce i nejvyšší kněžky, které stály nejblíže, před bizarní hordou ustoupily. Netvoři

se rádi podřídili. Když Matrona Baenre dala znamení, dychtivě se vrhli na sídlo Teken'duis.

V každém rohu ubohé brány domu vybuchly glyfy a ochranná zaklínadla, ale ty byly pro přivolané zrůdy pouhou drobnou překážkou.

Pak zakročili kouzelníci a studenti Čarodějce a zaútočili na vrcholek domu Teken'duis blesky a koulemi kyseliny a ohně.

Studenti a mistři Bojové Magthere, školy bojovníků, se vrhli vpřed s těžkými kušemi a pálili do oken, jimiž by se mohla k smrti odsouzená rodina pokusit utéct.

Horda nestvůr vyrazila dveře. Zablesklo se a zaburácel hrom.

Zak pohlédl na Drizzta a jeho úsměv nahradilo zamračení. Drizzt se nechal strhnout vzrušením – opravdu to bylo vzrušující – a na tváři se mu usadil výraz transu.

Z domu zazněly první výkřiky rodiny, křik tak strašlivý, že připravil Drizzta o veškeré děsivé potěšení. Popadl Zaka za rameno, zprudka ho k sobě obrátil a žadonil o vysvětlení.

Jeden ze synů rodu Teken'duis uprchl před obrovitým desetirukým netvorem na balkón velkého okna. Zasáhl ho tucet šípů, a než stačil klesnout mrtvý, tři výboje ho zvedly z balkónu a zase jím mrštili zpátky.

Drowovo spálené a zohavené tělo začalo padat, ale bizarní příšera vystrčila obrovský spár z okna, popadla ho a sežrala.

„Drowí spravedlnost," pronesl Zak chladně. Nenabídl Drizztovi žádnou útěchu. Chtěl, aby krutý okamžik uvízl mladému drowovi navěky v mysli.

Obléhání trvalo skoro hodinu, a když skončilo, když se tvorové nižších sfér vrátili branami ohnivých košů domů a studenti a mistři Akademie se pochodem vydali zpátky do Tier Breche, nezůstalo z rodu Teken'duis nic než žhavá hrouda mrtvého, roztaveného kamene.

Drizzt vše s hrůzou sledoval, ale byl si příliš vědom následků, než aby utekl. Cestou zpátky do sídla Do'Urden si krásy Menzoberranzanu ani nevšiml.

10

KRVAVÁ SKVRNA

„Zaknafein je pryč?“ zeptala se Zlovůle.

„Poslala jsem ho s Rizzenem do Akademie se zprávou pro Viernu,“ vysvětlila Briza. „Nevrátí se ještě několik hodin, ne dřív, než světlo Narbondelu začne klesat.“

„To je dobře,“ řekla Zlovůle. „Obě víte, jaké jsou vaše role v téhle frašce?“

Briza s Mayou kývly. „Nikdy jsem o takové lsti neslyšela,“ poznamenala Maya. „Je to opravdu nutné?“

„Bylo to naplánováno pro někoho jiného z rodu,“ odvětila Briza a pohlédla na Matronu Zlovůli, aby její slova potvrdila. „Skoro před čtyřmi stoletími.“

„Ano,“ souhlasila Zlovůle. „Mělo se to stát Zaknafeinovi, ale neočekávaná smrt mé matky, Matrony Varthy, plán překazila.“

„Tehdy jste se stala Matronou matkou,“ řekla Maya.

„Ano,“ odpověděla Zlovůle, „i když mi ještě nebylo ani sto let a nedokončila jsem výcvik v Arach-Tinilithu. Pro rod Do’Urden to nebyly zrovna příjemné časy.“

„Ale přežili jsme,“ řekla Briza. „Po smrti Matrony Varthy jsme se s Nalfeinem stali šlechtici.“

„Zaknafein nikdy zkouškou neprošel,“ namítla Maya.

„Měli jsme příliš mnoho jiných povinností,“ odvětila Zlovůle.

„Ale na Drizztovi to vyzkoušíme,“ řekla Maya.

„Potrestání rodu Teken’duis mě přesvědčilo o tom, že je to nutné,“ řekla Zlovůle.

„Ano,“ souhlasila Briza. „Všimly jste si, jak se Drizzt během trestu tvářil?“

„Ano,“ odpověděla Maya. „Připadalo mu to odporné.“

„Nehodí se na drowího válečníka,“ řekla Zlovůle, „proto jsme nuceny to udělat. Drizzt brzy odejde do Akademie. Musíme poskvrnit jeho ruce drowí krví a připravit ho o nevinnost.“

„Tolik problémů kvůli mužskému potomkovi,“ zabručela Briza. „Pokud se Drizzt nedokáže přizpůsobit našim zvykům, proč ho neobětujeme Lloth?“

„Už neporodím žádné děti!“ zavrčela Zlovůle. „Každý člen rodiny je důležitý, pokud chceme získat postavení ve městě!“ Zlovůle však tajně doufala, že když obrátí Drizzta ke zlu, získá tím ještě něco víc. Ačkoli po Zaknafeinovi toužila, stejnou měrou ho nenáviděla, a když by Drizzta proměnila v drowího válečníka, skutečného válečníka bez srdce, velmi by tím bojovému mistrovi ublížila.

„Tak se do toho pusťme,“ prohlásila Zlovůle. Zatleskala a do místnosti vešla na osmi pavoučích nohou velká truhlice. Za ní kráčel nervózní skřetí otrok.

„Pojď, Byuchyuchu,“ řekla Zlovůle laskavým hlasem. Otrok toužil Matronu matku potěšit, proto se rozběhl k trůnu, před kterým zůstal nehybně stát, zatímco pronášela dlouhé a složité zaklínadlo.

Briza s Mayou s obdivem přihlížely matčinu umění. Rysy malého skřeta se nafoukly a zkroutily, kůže mu ztmavla. Po několika minutách přijal otrok podobu mužského drowa. Byuchyuch se na sebe šťastně zadíval, protože nechápal, že proměna je jen předehrou smrti.

„Jsi teď drowí voják,“ řekla mu Maya, „a můj šampión. Musíš jen zabít jednoho ubohého bojovníka a zaujmeš místo svobodného poddaného rodu Do’Urden!“

Po deseti letech služby zvrhlým temným elfům byl skřet víc než ochotný úkol splnit.

Zlovůle vstala a zamířila k východu z komnaty. „Pojďte,“ rozkázala a dcery, skřet a truhlice na nohách ji v zástupu následovali.

Drizzta našli ve výcvikové síni, kde leštil čepele scimitarů. Při pohledu na nečekanou návštěvu vyskočil mlčky na nohy a postavil se do pozoru.

„Zdravím tě, synu," řekla Zlovůle laskavěji než kdy dřív. „Máme pro tebe dnes zkoušku, prostý úkol, který musíš splnit, aby tě přijali do Bojové Magthere."

Maya se postavila před bratra. „Hned po tobě jsem nejmladší," prohlásila. „Proto mám právo vyzvat tě na souboj, což také teď dělám."

Drizzt zůstal zmateně stát. Nikdy o ničem takovém neslyšel. Maya k sobě přivolala truhlici a uctivěji otevřela.

„Máš zbraně a piwafwi," vysvětlila. „Ale je načase, aby sis oblékl celý oděv rodu Do'Urden." Z truhlice vytáhla pár bot a podala jej Drizztovi.

Drizzt si dychtivě zul své boty a obul si nové. Byly neuvěřitelně měkké a magicky se pozměnily a přizpůsobily, aby mu dokonale padly. Drizzt znal magii, kterou byly opředeny. Dovolí mu pohybovat se naprosto tiše. Ale ještě než skončil s jejich obdivováním, podala mu Maya další, ještě úžasnější dárek.

Drizzt upustil piwafwi na podlahu a vzal si od ní stříbrnou kroužkovou košili. V celých Říších neexistovala zbroj tak poddajná a kvalitní, jako byla drowí kroužková košile. Vážila sotva tolik jako těžká halena a ohýbala se stejně lehce jako hedvábí, ale přesto dokázala odrazit oštěp stejně jistě jako trpasličí plátová zbroj.

„Bojuješ se dvěma zbraněmi," řekla Maya, „a proto nepotřebuješ štít. Ale zasuň scimitary do pochev, které se k drowímu šlechtici víc hodí." Podala Drizztovi černý kožený opasek se sponou z obrovského smaragdu a dvěma pochvami bohatě vykládanými drahokamy a klenoty.

„Připrav se," řekla Zlovůle Drizztovi. „Dary si musíš zasloužit." Drizzt si začal oděv navlékat a Zlovůle se postavila vedle proměněného skřeta, který si nervózně uvědomil, že boj nebude žádnou jednoduchou záležitostí.

„Když ho zabiješ, všechno připadne tobě," slíbila Zlovůle. Skřet se rozzářil. Nechápal, že proti Drizztovi nemá šanci.

Drizzt si znovu připjal kolem krku piwafwi a Maya mu představila falešného drowího vojáka. „Tohle je Byuchyuch," řekla, „můj šampión. Poraz ho a zasloužíš si dary… i místo v rodě."

Drizzt o svých dovednostech nepochyboval a myslel si, že se jedná o prostý cvičný souboj, proto nadšeně souhlasil. „Tak začněme," řekl a tasil scimitary z přepychových pochev.

Zlovůle na Byuchyucha konejšivě kývla a skřet popadl meč a štít, které mu Zlovůle dala, a vyrazil k Drizztovi.

Drizzt se pustil do boje pomalu, aby protivníka odhadl, než se odváží provést nějaký riskantní útok. Ale trvalo mu jen okamžik, aby si uvědomil, jak nešikovně Byuchyuch zachází s mečem a štítem. Drizzt nevěděl, kdo protivník ve skutečnosti je, proto žasl nad tím, že nějaký drow může být tak neschopný. Přemýšlel, jestli se ho Byuchyuch nesnaží vlákat do pasti, proto nepolevoval v obezřetnosti.

Ale po chvíli Byuchyuchova nemotorného, divokého máchání pocítil Drizzt nutkání převzít iniciativu. Klepl scimitarem do Byuchyuchova štítu. Skřet-drow odpověděl nešikovným bodnutím a Drizzt mu volnou čepelí vyrazil meč z ruky, lehce se otočil a přitiskl hrot scimitaru do prohlubně v Byuchyuchově hrudi.

„Příliš snadné," zamumlal Drizzt.

Ale pravá zkouška teprve začala.

Na pokyn pronesla Briza zaklínadlo, které skřetovi otupilo mysl a zmrazilo ho v bezmocném postoji. Byuchyuch si byl vědom nebezpečí a snažil se uskočit, ale Brizino kouzlo ho drželo na místě.

„Skoncuj s ním," řekla Zlovůle Drizztovi. Drizzt se podíval na scimitar, pak na Zlovůli, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyší.

„Musíš Mayina šampióna zabít," zavrčela Briza.

„Nemůžu…" začal Drizzt.

„Zabij ho!" zařvala Zlovůle a tentokrát v jejím hlase zaznívalo magický rozkaz.

„Bodni!" přikázala stejným tónem Briza.

Drizzt cítil, jak ho jejich slova nutí k činu. Bylo mu odporné zabít bezbranného protivníka, proto soustředil veškerou mentální sílu, aby odolal. Ale i když se mu podařilo rozkazu na několik vteřin vzdorovat, zjistil, že nedokáže zbraň sklonit.

„Zabij ho!" křičela Zlovůle.

„Bodni!“ ječela Briza.

Pokračovalo to několik dlouhých vteřin plných agónie. Drizztovi vyrazily na čele krůpěje potu. Pak se vůle mladého drowa zlomila. Jeho scimitar vklouzl Myuchyuchovi mezi žebra a probodl nešťastnému tvorovi srdce. Briza osvobodila Byuchyucha ze zaklínadla, aby Drizzt viděl agónii ve tváři falešného drowa a slyšel, jak Byuchyuchovi bublá v hrdle krev, když klesl na podlahu.

Drizzt hleděl na zakrvácenou zbraň a nedokázal popadnout dech.

Teď přišla na řadu Maya. Zasáhla Drizzta do ramene palcátem a srazila ho na podlahu.

„Zabil jsi mého šampióna!“ zavrčela. „Teď musíš bojovat se mnou!“

Drizzt se překulil na nohy a ustoupil od rozzuřené ženy. Neměl v úmyslu bojovat, ale než stačil odhodit zbraně, Zlovůle si přečetla jeho myšlenky a varovala ho: „Když nebudeš bojovat, Maya tě zabije!“

„Není to správné,“ protestoval Drizzt, ale jeho slova zanikla ve zvonění adamantinu, protože odrazil těžkou ránu scimitarem.

Musel bojovat, ať už se mu to líbilo, nebo ne. Maya byla zkušená bojovnice – všechny ženy trávily dlouhé hodiny cvičením se zbraněmi – a byla silnější než Drizzt. Ale Drizzt byl Zakův syn a nejlepší student, a když si přiznal, že jiná cesta ven neexistuje, použil proti Mayinu palcátu a štítu každý uskok, který se naučil.

Scimitary se točily a skláněly v tanci, nad kterým žasly Briza i Maya. Zlovůle si toho sotva všímala, protože už spřádala další mocné zaklínadlo. Zlovůle nikdy nepochybovala o tom, že Drizzt dokáže sestru porazit, a tak svá očekávání zapracovala do plánu.

Drizzt se dál jen bránil a doufal, že se matce vrátí soudnost a celou věc ukončí. Chtěl přinutit Mayu ustoupit, přimět ji zakopnout a ukončit boj tím, že ji zažene do bezvýchodné pozice. Drizzt musel věřit tomu, že ho Briza a Zlovůle nepřinutí Mayu zabít, jako zabil Byuchyucha.

Maya konečně udělala chybu. Rozmáchla se štítem, aby odrazila scimitar, ale přehnala to a paže jí vylétla do strany. Drizzt bodl, jen aby Mayu škrábl na prsu a přinutil ji ustoupit.

Zlovůle zachytila zbraň uprostřed bodnutí.

Zakrvácená adamantinová čepel se probudila k životu a Drizzt zjistil, že drží za ocas zmiji, která se obrátila proti němu.

Očarovaný had vyplivl Drizztovi do očí jed a oslepil ho, potom Drizzt ucítil bolest Brizina biče. Všech šest hlav hrůzné zbraně se mu zakouslo do zad, protrhlo novou zbroj a tělem se mu rozšířila příšerná bolest. Zhroutil se na zem a stočil se bezmocně do klubíčka, zatímco Briza ho znovu a znovu bičovala.

„Nikdy nebodneš drowí ženu!“ křičela, když bila Drizzta do bezvědomí.

Drizzt otevřel oči až o hodinu později. Ležel v posteli a nad ním stála Matrona Zlovůle. Nejvyšší kněžka mu ošetřila rány, ale bolest zůstávala jako živá připomínka lekce. Ale nebyla tak živá jako vzpomínka na krev na Drizztově scimitaru.

„Zbroj ti nahradíme,“ řekla Zlovůle. „Teď je z tebe drowí válečník. Zasloužil sis své postavení.“ Obrátila se, vyšla z komnaty a přenechala Drizzta jeho bolesti a ztracené nevinnosti.

# # #

„Neposílejte ho tam,“ naléhal Zak, jak nejvíce se odvážil, a hleděl přitom na Matronu Zlovůli, na samolibou královnu na vysokém trůnu z kamene a černého sametu. Briza s Mayou jí stály jako vždy poslušně po boku.

„Je drowí válečník,“ odvětila Zlovůle a ještě stále se ovládala. „Musí jít do Akademie. Takové jsou naše zvyky.“

Zak se bezmocně rozhlédl. Nenáviděl to místo, předsíň kaple, kde na něj z každého kouta shlížely sochy Pavoučí královny a Zlovůle seděla – trůnila – nad ním v pozici moci.

Zak ze sebe tyto představy setřásl, sebral odvahu a připomněl si, že tentokrát má něco, za co stojí bojovat.

„Neposílejte ho tam!“ vrčel. „Zničí ho!“

Matrona Zlovůle sevřela pevně opěrky velkého křesla.

„Drizzt už teď bojuje lépe než polovina Akademie,“ pokračoval Zak rychle, než mohla Matrona vybuchnout vzteky. „Dejte mi ještě dva roky a udělám z něj nejlepšího bojovníka v Menzoberranzanu!“

Zlovůle se opřela. Podle toho, co viděla, nemohla popřít, že Zak má možná pravdu. „Půjde," řekla klidně. „Drowího válečníka nedělá jen zručnost se zbraněmi. Drizzt se musí naučit víc."

„Zrazovat?" vyštěkl Zak, protože byl příliš rozzuřený, než aby se zajímal o důsledky. Drizzt mu pověděl, co mu Zlovůle se zvrhlými dcerami provedla a Zak byl natolik moudrý, aby pochopil, co udělaly. Jejich „lekce" chlapce málem zlomila a možná mu navěky ukradla ideály, na kterých tolik lpěl. Připravily Drizzta o čistotu, takže teď pro něj bude obtížnější dodržovat morálku a zásady.

„Dávej si pozor na jazyk, Zaknafeine!" varovala Matrona Zlovůle.

„Já bojuju vášnivě!" vybuchl bojový mistr. „Proto vítězím. Váš syn taky bojuje s vášní – nedovolte, aby ho o ni konformismus Akademie připravil!"

„Nechte nás o samotě," přikázala Zlovůle dcerám. Maya se uklonila a pospíšila si ze dveří. Briza ji následovala pomaleji a zastavila se, aby na Zaka podezřívavě pohlédla.

Zak jí zamračení neoplatil, ale představil si, co by jeho meč dokázal provést s Briziným samolibým úsměvem.

„Zaknafeine," začala Zlovůle a znovu se naklonila vpřed. „Celé roky jsem tolerovala tvé kacířské názory, protože jsi nepřekonatelný bojovník. Dobře jsi mé vojáky vycvičil a potěšení, s jakým zabíjíš drowy, a především kněžky Pavoučí královny, rodu Do'Urden pomohlo při vzestupu. Nejsem a ani jsem nebyla nevděčná.

Ale teď tě naposledy varuji. Drizzt je můj syn, ne toho, kdo jej zplodil! Půjde do Akademie a naučí se vše potřebné, aby mohl zaujmout právoplatné místo prince rodu Do'Urden. Pokud se tomu pokusíš zabránit, Zaknafeine, už nebudu odvracet oči! Dám tvé srdce Lloth."

Zak srazil podpatky, kývl prudce hlavou na pozdrav, rychle se otočil a odešel a snažil se přitom najít z temné a bezvýchodné situace nějaké východisko.

Kráčel hlavní chodbou a v mysli znovu slyšel křik umírajících dětí rodu DeVir, dětí, které nikdy nepoznaly zlo drowí Akademie. Možná bylo lepší, že zemřely.

11

POCHMURNÁ ROZHODNUTÍ

Zak tasil jeden z mečů a obdivoval jeho úžasné detaily. Tento meč, jako většinu zbraní drowů, vykovali šedí trpaslíci, kteří ho pak prodali v Menzoberranzanu. Duergarská řemeslná zručnost byla jedinečná, ale tato zbraň byla zvláštní pro práci, kterou na ní pak odvedli temní elfové. Ve výrobě očarovaných zbraní se žádný z národů na povrchu ani v Temných říších temným elfům nevyrovnal. Drowové do zbraně vštípili podivné vyzařování Temných říší, magickou moc, kterou se svět bez světla vyznačoval, a pak jí požehnaly Lothiny nesvaté kněžky, takže žádná zbraň nepadla bojovníkovi lépe do ruky, žádná nebyla lépe připravená zabíjet.

Jiné národy, většinou trpaslíci a elfové z povrchu, se také pyšnily svými zbraněmi. Krásné meče a mocná kladiva visely vystavené nad krby a poblíž se vždy našel nějaký bard, který halasně vyprávěl legendu, kterou byla zbraň opředena a která obvykle začínala slovy: „Dávno pradávno…“

Drowí zbraně byly jiné, nikdy se jen tak nevystavovaly. Byly spíše součástí naléhavé přítomnosti než minulosti, a dokud měly dostatečně ostrou čepel, používaly se stále ke stejnému účelu – k boji a k zabíjení.

Zak si přiblížil čepel k očím. V jeho rukou se z meče stalo něco víc než jen bojový nástroj. Byl prodloužením jeho zuřivosti, odpovědí na existenci, kterou nedokázal přijmout.

A možná také odpovědí na problém, který se nezdál mít řešení.

Vešel do výcvikové síně, kde Drizzt na panákovi pilně cvičil útoky s obrátkou. Zak se zastavil, sledoval mladého drowa při cvičení a přemýšlel, jestli bude Drizzt ještě někdy považovat tanec se zbraněmi za hru. Jak plynule se scimitary pohybovaly v Drizztových rukou! Se strašidelnou přesností se proplétaly, jedna čepel očekávala pohyb druhé a v dokonalém souznění se kolem sebe proplétaly.

Mladý drow brzy možná nebude mít soupeře, bude lepší než sám Zaknafein.

„Dokážeš přežít?“ zašeptal Zak. „Máš srdce drowího válečníka?“ Zak doufal, že odpovědí bude procítěné „ne“, ale ať tak či tak, Drizztovy dny byly sečteny.

Zak se znovu zadíval na svůj meč a věděl, co musí udělat. Tasil druhou čepel a rozhodným krokem vyrazil k Drizztovi.

Drizzt ho viděl přicházet, otočil se a připravil. „Poslední souboj, než odejdu do Akademie?“ Zasmál se.

Zak zaváhal a zadíval se na Drizztův úsměv. Byla to maska? Nebo si mladý drow skutečně odpustil, co provedl Mayinu šampiónovi. Zak si připomněl, že na tom nezáleží. I kdyby se Drizzt vzpamatoval z toho, co mu matka provedla, Akademie ho zničí. Bojový mistr mlčel. Napadl žáka bleskurychlými seknutími a bodnutími a ihned zahnal Drizzta do obrany. Drizzt to přijal s klidem, protože si ještě neuvědomoval, že poslední střetnutí s učitelem je něčím víc než obvyklým cvičebním soubojem.

„Nezapomenu na nic z toho, co jsi mě naučil,“ slíbil Drizzt, vyhnul se seknutí a zprudka se vrhl do útoku. „Udělám si v Bojové Magthere jméno, abys na mě mohl být pyšný.“

Zamračení na Zakově tváři Drizzta překvapilo, a ještě víc ho zmátlo, když mu bojový mistr zaútočil na srdce. Drizzt uskočil do strany, zoufale srazil meč stranou a jen o vlásek unikl probodnutí.

„To si jsi sebou tak jistý?“ zavrčel Zak a dál Drizzta tvrdohlavě pronásledoval.

Drizzt se zapřel a čepele se se zařinčením srazily. „Jsem bojovník,“ prohlásil. „Drowí válečník!“

„Jsi tanečník!“ odsekl Zak výsměšně. Praštil do Drizztova bránícího scimitaru tak silně, až mladíka zabrněla paže.

„Podvodník!“ křičel Zak. „Přisvojil sis titul, který nechápeš!“

Drizzt přešel do protiútoku. Levandulové oči mu zahořely a do jistých seknutí scimitarů vproudila nová síla.

Ale Zak se nevzdával. Odrážel útoky a pokračoval v lekci. „Víš, jaký je to pocit někoho zavraždit?“ vyštěkl. „Smířil jsi se s tím, co jsi udělal?“

Drizztovou odpovědí bylo podrážděné zavrčení a nový útok.

„Ach, jaké potěšení mi přináší, když můžu vrazit meč do hrudi nejvyšší kněžky,“ posmíval se Zak. „Když se dívám, jak jí světlo tepla uniká z těla, zatímco její rty mě tiše proklínají! Slyšel jsi někdy křik umírajících dětí?“

Drizzt polevil v útoku, ale Zak mu nedovolil spočinout. Bojový mistr se vrhl do útoku a každé bodnutí mířilo na životně důležitý bod.

„Křičí tak hlasitě,“ pokračoval. „Celá staletí je slyšíš v mysli, pronásledují tě, ať jdeš kamkoli.“

Zak se zastavil, aby Drizzt mohl zvážit každé jeho slovo. „Nikdy jsi to neslyšel, že, tanečníku?“ Bojový mistr rozpřáhl ruce v pozvání. „Tak pojď a zabij podruhé,“ řekl a poplácal se po břiše. „Do břicha, kde to nejvíce bolí, aby se můj křik rozléhal tvojí myslí. Dokaž mi, že jsi drowí válečník, jak tvrdíš.“

Drizzt pomalu sklonil hroty scimitarů ke kamenné podlaze. Už se neusmíval.

„Váháš,“ smál se mu Zak. „Máš šanci proslavit se. Stačí jediné bodnutí a všichni v Akademii tě budou znát, ještě než tam dorazíš. Studenti i mistři si budou šeptat tvoje jméno, když půjdeš kolem. ‚Drizzt Do’Urden budou říkat. Chlapec, který zabil nejváženějšího bojového mistra v Menzoberranzanu!’ Po tom přece toužíš, ne?“

„Do pekel s tebou,“ vyštěkl Drizzt, ale nezaútočil.

„Drowí válečník?“ posmíval se Zak. „Nepřijímej tak rychle titul, o kterém nic nevíš!“

V tu chvíli ho Drizzt napadl, a to se zuřivostí, jakou nikdy dřív nepoznal. Nechtěl mistra zabít, nýbrž porazit, umlčet jeho posměšky bojovým stylem příliš dokonalým, než aby se mu mohl vysmívat.

Drizzt byl úžasný. Po každém pohybu následovaly tři další, sekal po Zakovi nízko i vysoko, zepředu i ze stran. Zak si uvědomil, že se pohybuje spíše po patách než po špičkách a obrana před studentovým

neodbytným bodáním ho zaměstnávala natolik, že na útok nemohl ani pomyslet. Na dlouhé minuty přenechal Drizztovi iniciativu, protože se hrozil závěru, pro který se rozhodl jako pro nejlepší.

Zak pochopil, že už nedokáže souboj dál protahovat. Líně bodl mečem a Drizzt mu ihned vyrazil zbraň z ruky.

Mladý drow se vrhl vpřed v očekávání vítězství. Zak vsunul prázdnou ruku do váčku a popadl keramickou kuličku, která mu tak často pomohla v bitvě.

„Tentokrát ne, Zaknafeine!“ prohlásil Drizzt a pečlivě kontroloval své útoky, protože si dobře vzpomínal na to, jak Zak v minulosti předstíral slabost a obrátil ji ve výhodu.

Zak mnul kuličku mezi prsty a snažil se smířit s tím, co musí udělat.

Drizzt prošel jednou sérií útoků, pak druhou a odhadoval, jakou výhodu získal, když protivníka připravil o zbraň. Když si byl jist svým postavením, bodl Drizzt nízko a tvrdě.

Ačkoli se Zak plně nesoustředil, podařilo se mu mečem útok odrazit. Drizzt sekl druhým scimitarem dolů a přišpendlil Zakuv meč k podlaze. Drizzt zároveň bleskurychle vytrhl první čepel ze Zakova krytí, zvedl ji, otočil se a zastavil ji sotva palec od protivníkova hrdla.

„Mám tě!“ vykřikl mladý drow.

Žákovou odpovědí byl výbuch světla tak ostrého, že si ho Drizzt nedokázal ani představit.

Zak moudře zavřel oči, ale Drizzt byl tak překvapený, že nedokázal na změnu zareagovat. Hlava mu žhnula agónií. Zavrávoral a snažil se dostat pryč od světla a od bojového mistra.

Zak nechal oči pevně zavřené a smířil se se ztrátou zraku. Nechal se vést bystrýma ušima a Drizzt, který šoupal nohama a potácel se, byl snadným cílem. Zak jediným pohybem strhl bič z opasku, práskl Drizztovi po kotnících a podtrhl mu nohy.

Bojový mistr se metodicky blížil, hrozil se každého kroku, ale věděl, že dělá správnou věc.

Drizzt si uvědomil, že ho mistr pronásleduje, ale nechápal proč. Světlo ho omráčilo, ale to, že Zak pokračuje v boji, ho překvapilo ještě víc. Drizzt se obrnil, a protože se nedokázal z pasti osvobodit,

snažil se vymyslet, jak si poradit beze zraku. Musel cítit, jak bitva plyne, slyšet zvuky, které útočník vydával, a předvídat každý jeho pohyb.

Zvedl scimitary právě včas, aby odrazil meč, který by mu jinak roztříštil lebku.

Zak obranu neočekával. Uskočil a napadl žáka z jiné strany. Drizzt útok opět odrazil.

Teď už naplňovala bojového mistra spíše zvědavost než touha po Drizztově krvi, proto prošel sledem útoků a sekal mečem způsobem, kterým by prorazil obranu mnohých, kdo by ho přitom viděli.

Ale i když byl Drizzt slepý, odrážel scimitarem každý útok.

„Zrádče!“ zakřičel Drizzt a v hlavě mu přitom stále vybuchovaly zbytky bolesti způsobené ostrým světlem. Odrazil další útok a snažil se vstát, protože si uvědomil, že vleže nemá šanci mistrovi odolávat.

Ale bolest, kterou po sobě zanechalo žhavé světlo, byla příliš velká a Drizzt sotva zůstával při vědomí. Dopadl zpátky na kámen a ztratil přitom jeden scimitar. Divoce se otočil, protože věděl, že se Zak blíží.

Mistr mu vyrazil z ruky i druhou zbraň. „Zrádče,“ zavrčel Drizzt znovu. „To tak nenávidíš prohry?“

„Copak nic nechápeš?“ zařval na něj Zak. „Prohrát znamená zemřít! Můžeš vyhrát tisíc soubojů, ale prohraješ jenom jednou!“ Přitiskl Drizztovi meč na hrdlo. Byla by to čistá rána. Věděl, že by to měl udělat, že by bylo milosrdnější, kdyby žáka zabil, než padne do rukou mistrům z Akademie.

Zak odhodil meč přes síň, sehnul se, prázdnýma rukama popadl Drizzta za košili a postavil ho na nohy.

Stáli si tváří v tvář, ani jeden neviděl toho druhého v oslepující záři jasně a ani jeden nebyl schopen prolomit napjaté ticho. Po dlouhé, bezdeché chvíli kouzlo magické kuličky vyprchalo a v komnatě bylo hned příjemněji. Oba temní elfové se doslova viděli v jiném světle.

„Je to trik Llothiných kněžek,“ vysvětlil Zak. „Vždy mají takové kouzlo po ruce.“ Po tváři mu přelétl napjatý úsměv, jak se snažil rozptýlit Drizztův vztek. „I když musím přiznat, že jsem ho nejednou proti kněžkám, a dokonce i těm nejvyšším, použil naopak já.“

„Zrádče,“ vyštěkl Drizzt potřetí.

„Takové jsou naše zvyky,“ odvětil Zak. „Naučíš se je.“

„Jsou to vaše způsoby,“ zavrčel Drizzt. „Když mluvíš o vraždách kleriků Pavoučí královny, usmíváš se. Líbí se ti zabíjet? Zabíjet drowy?“

Zak nedokázal na obviňující otázku odpovědět. Drizztova slova ho hluboce zabolela, protože v nich zaznívala pravda a protože Zak pohlížel na zálibu v zabíjení Llothiných kněžek jako na zbabělou odpověď na vlastní nevysvětlitelné podráždění.

„Zabil bys mě,“ řekl Drizzt bez obalu.

„Ale neudělal jsem to,“ opáčil Zak. „Žiješ a odejdeš do Akademie – kde tě bodnou do zad, protože nevidíš skutečnou podstatu našeho světa, protože odmítáš přijmout, jací naši lidé doopravdy jsou. Nebo se staneš jedním z nich,“ zavrčel Zak. „Drizzt Do’Urden, kterého jsem znal, v každém případě zemře.“

Drizzt zkřivil tvář a nedokázal najít slova, kterými by Zakovo tvrzení popřel. Cítil, že mu z tváří vyprchala všechna barva, i když mu srdce divoce bušilo. Vydal se pryč, dlouho však na Zaka upíral zamračený pohled.

„Tak jdi, Drizzte Do’Urdene!“ zakřičel za ním Zak. „Jdi do Akademie a užívej si slávy, kterou ti přinesou tvé dovednosti. Ale nezapomeň, že všechno má své následky. Nikdy nezapomeň na následky!“

Zak ustoupil do bezpečí soukromé komnaty. Dveře výcvikové síně se za bojovým mistrem zavřely s tak konečnou platností, až se Zak zprudka obrátil tváří ke kameni.

„Tak jdi, Dizzte Do’Urdene,“ zašeptal tiše a nešťastně. „Jdi do Akademie a zjisti, kdo ve skutečnosti jsi.“

# # #

Dinin přišel pro bratra následujícího dne brzy zrána. Drizzt výcvikovou síň opouštěl jen pomalu a každých několik kroků se ohlížel přes rameno, aby zjistil, jestli na něj Zak znovu nezaútočí nebo se nepřijde rozloučit.

Hluboko v srdci však věděl, že Zak neudělá ani jedno.

Drizzt věřil, že jsou přátelé, že pouto, které se mezi ním a Zaknafeinem vytvořilo, je silnější než prosté lekce a šermování. Mladý drow nenacházel odpovědi na otázky, které mu vířily v mysli, a muž, který byl po pět let jeho učitelem, už mu neměl co nabídnout.

„V Narbondelu stoupá horkost," poznamenal Dinin, když vyšli na balkón. „Nesmíme hned tvůj první den v Akademii přijít pozdě."

Drizzt se zadíval na nesčíslné barvy a tvary, které tvořily Menzoberranzan. „Co je to za místo?" zašeptal a uvědomil si, jak málo toho o rodné zemi za zdmi domu ví. Zakova slova – jeho vztek – na Drizzta tlačila a připomínala mu jeho nevědomost, naznačovala, jak temná stezka se před ním otvírá.

„Tohle je svět," odvětil Dinin, ačkoli Drizztova otázka byla řečnická. „Nedělej si starosti, Druhý synu," zasmál se a postavil se na zábradlí. „V Akademii se o Menzoberranzanu dozvíš všechno, co potřebuješ vědět. Dozvíš se, kdo jsi a kdo jsou tví lidé."

Prohlášení Drizzta zneklidnilo. Vzpomněl si na poslední hořké střetnutí s drowem, kterému nejvíce věřil, a uvědomil si, že se možná bojí právě vědomostí.

Odevzdaně pokrčil rameny, následoval Dinina a magicky se snesl na zem sídla. A udělal první kroky po temné stezce.

# # #

Když Dinin s Drizztem vyrazili ze sídla Do'Urden, sledoval je pozorně pár očí.

Alton DeVir se jako celý předchozí desetiden tiše opíral o obrovskou houbu a pozoroval sídlo Do'Urden.

Daermon N'a'shezbaernon, Devátý rod Menzoberranzanu. Rod, který zavraždil jeho Matronu, sestry a bratry, každého člena rodu DeVir… až na Altona.

Alton si vzpomněl na dny, kdy Matrona Ginafae svolala všechny členy rodu, aby si promluvili o tom, čeho chtějí dosáhnout. Alton, který byl v době, kdy rod DeVir padl, pouhým studentem, teď tyto okamžiky lépe chápal. Za dvacet let nashromáždil bohaté zkušenosti.

Ginafae byla nejmladší Matronou vládnoucího rodu a zdálo se, že její potenciál nemá hranic. Pak pomohla gnómské hlídce, použila

moc, kterou jí dala Lloth, aby zabránila drowím elfům tyto malé lidi v jeskyních za hranicemi Menzoberranzanu napadnout – a to jen proto, že toužila po smrti jediného muže, člena útočící drowí jednotky, kouzelníka Třetího rodu, který si rod DeVir zvolil za svoji příští oběť.

Pavoučí královně se však nelíbilo, jaké zbraně Ginafae použila. Hlubinní gnómové byli ze všech národů Temných říší největšími nepřáteli drowů. Ginafae ztratila Llothinu přízeň a odsoudila rod DeVir k záhubě.

Alton strávil dvacet let tím, že se snažil nepřátele odhalit, zjistit, který drowí rod využil matčiny chyby a povraždil mu příbuzenstvo. Po dvaceti letech a díky adoptivní Matroně, SiNafae Hun'ett, skončilo jeho pátrání stejně náhle, jako začalo.

Alton nyní sledoval sídlo viníků a věděl jen jedno. Ani dvacet let nezchladilo jeho vztek.

ČÁST TŘETÍ

AKADEMIE

Akademie. Drowí společnost svazují lži, donekonečna opakované falše a klamy, které nakonec zní pravdivě i tváří v tvář důkazům o jejich nepravosti. Lekce o pravdě a spravedlnosti, které se učí mladí drowové, nestoudně vyvrací každodenní život v Menzoberranzanu, takže je nepochopitelné, jak jim může někdo věřit. Ale přesto věří.

Dokonce i nyní, po dlouhých desetiletích, mě vzpomínka na to místo děsí, a to ne kvůli fyzické bolesti nebo všudypřítomné hrozbě smrti, protože jsem od té doby kráčel po mnoha stejně nebezpečných stezkách. Když vzpomínám na menzoberranzanskou Akademii, děsím se těch, kdo ji přežili, jejích absolventů, kteří žijí – a užívají si – uprostřed zlých výmyslů, jež tvoří jejich svět.

Věří, že všechno je přijatelné, pokud vám to projde, že sebeuspokojení je nejdůležitější stránkou bytí a že moc připadne jen tomu, kdo je dostatečně silný a prohnaný, aby ji ukradl z ochabujících rukou těch, kdo si ji už nezaslouží. Pro soucit není v Menzoberranzanu místo, a přesto je to právě soucit, co přináší většině národů harmonii. Velkoleposti předchází harmonie a spolupráce.

Lži zasévají drowům do srdcí strach a nedůvěru a hrot meče, který posvětila samotná Lloth, vyvrací přátelství. Nenávist a ctižádost, které tyto nemorální sklony pěstují, jsou zkázou mého lidu, slabostí, jíž mylně považuje za sílu. Důsledkem je ochromující, paranoidní existence, kterou drowové nazývají připraveností.

Netuším, jak jsem Akademii přežil, jak je možné, že jsem faleš odhalil tak brzy, použil ji proti ostatním a posílil ideály, kterých jsem si tolik vážil.

Myslím, že mi pomohl můj učitel Zaknafein. Díky

Žákovým dlouholetým zkušenostem, kvůli nimž zahořkl a které ho o tolik připravily, se mi v mysli rozléhal křik a navždy v ní zapustil kořeny: křik plný protestu proti vraždění a zradě, ale také zuřivý křik vůdců drowí společnosti, nejvyšších kněžek Pavoučí královny. Křik umírajících dětí.

Drizzt Do’Urden

12

NEPŘÍTEL, „ONI“

Drizzt si oblékl šlechtický šat, na Dininovu radu si do boty ukryl dýku a takto připraven vystoupal po schodech do drowí Akademie Tier Breche. Na vrcholku schodiště pak vstoupil mezi obrovské sloupy. Netečně ho přitom pozorovali dva strážci, studenti posledního ročníku Bojové Magthere.

Po nádvoří Akademie se procházely další dva tucty mladých drowů, ale Drizzt si jich sotva všiml. Zrak i myšlenky soustředil na tři budovy. Nalevo stál špičatý stalagmit věže Čarodějce, školy kouzelníků. Drizzt v ní stráví prvních šest měsíců desátého a posledního roku studia.

Před ním a o kus vzadu se tyčila nejúžasnější stavba, Arach-Tinilith, škola Lloth, vytesaná z kamene do podoby obrovského pavouka. Podle drowích měřítek to byla nejdůležitější budova Akademie, a proto byla obvykle vyhrazena jen pro ženy. Mužští studenti bydleli v Arach-Tinilith jen během posledních šesti měsíců studia.

Ačkoli byly Čarodějec a Arach-Tinilth nejkrásnější, pro Drizzta byla v tuto chvíli nejdůležitější budova u zdi po jeho pravici. Byla to pyramidová stavba Bojové Magthere, školy bojovníků, která bude Drizztovým domovem po následujících devět let. Náhle si uvědomil, že temní elfové na nádvoří budou jeho společníky – byli to bojovníci jako on, kteří se chystali začít s formálním výcvikem. Třída o dvacet pěti žácích byla na školu neobvykle velká.

A co bylo ještě neobvyklejší, někteří ze studentů byli šlechtici. Drizzt přemýšlel, jak se jim svými dovednostmi vyrovná, jestli se jeho výcvik se Zaknafeinem dal srovnávat s bitvami, které určitě vedli s bojovými mistry vlastních rodů.

Tyto myšlenky Drizzta nevyhnutelně zavedly zpět k poslednímu střetu s učitelem. Rychle ale zapudil vzpomínky na nepříjemný souboj, a především na zneklidňující otázky, které v něm Zakovy poznámky vyvolaly. Při této příležitosti nebylo na podobné pochyby místo. Před ním se tyčila Bojová Magthere, největší zkouška a největší lekce jeho mladého života.

„Zdravím," ozval se hlas za ním. Drizzt se obrátil k novici, který měl meč a dýku nepohodlně zasunuté do opasku a vypadal ještě nervózněji než Drizzt – což ho potěšilo.

„Kelnozz z rodu Kenafin, Patnáctý rod," řekl novic.

„Drizzt Do'Urden z Dearmon N'a'shezbaernon, rod Do'Urden, Devátý rod Menzoberranzanu," odvětil Drizzt automaticky, přesně jak mu Matrona Zlovůle přikázala.

„Šlechtic," poznamenal Kelnozz, který pochopil význam toho, že Drizzt má stejné příjmení jako jeho rod. „Jsem poctěn tvojí přítomností."

Drizztovi se tady začínalo líbit. Podle toho, jak se k němu doma chovali, často zapomínal, že je šlechtic. Ale pokud ho při Kelnozzově pozdravu napadlo, že by přece jen mohl být důležitý, všechny podobné myšlenky se mu vypařily z hlavy o několik okamžiků později, protože na nádvoří vyšli mistři.

Drizzt mezi nimi uviděl Dinina, ale podle příkazu předstíral, že si ho nevšiml, a neočekával ani žádné zvláštní zacházení. Když mistři začali práskat biči a křičet, co strašlivého je potká, pokud se budou loudat, rozběhl se Drizzt spolu s ostatními studenty do budovy Bojové Magthere. Bočními chodbami je zahnali do oválné komnaty.

„Posaďte se, nebo zůstaňte stát, jak se vám líbí!" zavrčel jeden z mistrů. Když si všiml, že si dva ze studentů po straně šeptají, vytáhl bič a – prásk! – podtrhl jednomu z nich nohy.

Drizzt sotva dokázal uvěřit tomu, jak rychle se komnata utišila.

„Jmenuju se Hatch'net," pronesl mistr dunivým hlasem, „mistr Tradice. Tato komnata bude po padesát cyklů Narbondelu vaší

výcvikovou síní.“ Rozhlédl se po zdobených páscích všech kolem. „Nebudete sem nosit žádné zbraně!“

Hatch’net pochodoval po místnosti a dával si pozor, aby ho všichni pozorně sledovali. „Jste drowové,“ vyštěkl náhle. „Chápete, co to znamená? Víte, odkud pocházíte a jaké jsou dějiny vašeho lidu? Menzoberranzan a jeskyně Temných říší nebyly vždy naším domovem. Kdysi jsme žili na povrchu.“ Zprudka se obrátil a naklonil se k Drizztovi.

„Víš něco o povrchu?“ obořil se na něj mistr.

Drizzt ucukl a zavrtěl hlavou.

„Příšerné místo,“ pokračoval Hatch’net a znovu se obrátil k celé skupině. „Každý den, když záře začne stoupat Narbondelem, se venku na otevřené nebe vyšplhá obrovská ohnivá koule, která celé hodiny září jasněji než trestající kouzla Llothiných kněžek!“ Rozpřáhl ruce, oči obrátil vzhůru a na tváři se mu usadil příšerný výraz.

Studenti zalapali po dechu.

„Ale ani v noci, když ohnivá koule zmizí za vzdáleným okrajem světa,“ pokračoval Hatch’net, jako by vyprávěl hrůzostrašný příběh, „neuniknete nespočetným děsům povrchu. Požehnanou temnotu nebe pokrývají připomínky následujícího dne, tečky světla a někdy i méně jasná koule stříbrného ohně.

Naši lidé kdysi dávno kráčeli po světě na povrchu,“ zopakoval naříkavě, „v dobách tak dávných, že do nich nesahají ani kořeny velkých rodů. Tehdy jsme kráčeli po boku bledých elfů!“

„To nemůže být pravda!“ vykřikl jeden ze studentů po straně.

Hatch’net se na něj upřeně zadíval a přemýšlel, jestli víc získá, když studenta zmlátí za nevyžádané přerušení, nebo když skupině dovolí, aby se zapojila. „Ale je!“ odvětil a rozhodl se pro druhou možnost. „Mysleli jsme si, že elfové jsou našimi přáteli, nazývali jsme je bratry! V naší nevinnosti jsme nemohli vědět, že jsou ztělesněním zla a klamu. Nemohli jsme vědět, že se najednou obrátí proti nám, zaženou nás a povraždí děti a starší našeho národa!

Zlí elfové nás bez milosti pronásledovali po povrchu. Znovu a znovu jsme žádali o mír a vždy nám odpověděli meči a šípy!“

Odmlčel se a tvář se mu roztáhla do širokého, záludného úsměvu. „Pak jsme našli bohyni!“

„Chvalte Lloth!“ vykřikl někdo. Hatch’net narušitele opět nepotrestal, protože věděl, že jakékoli povzbuzení vtáhne přihlížející hlouběji do řečnické pavučiny.

„Správně,“ odvětil mistr. „Všichni chvalte Pavoučí královnu. Přivinula nás ke svému boku a pomohla nám odrazit nepřátele. Byla to ona, kdo zavedl předky našich Matron do ráje, kterým jsou Temné říše. To ona,“ zařval, sevřel ruce v pěst a zvedl je do vzduchu, „nám dává sílu a magii, abychom se mstili nepřátelům.

Jsme drowové!“ křičel Hatch’net. „Vy jste drowové, nikdo vás nebude utlačovat, vždy budete pány svých tužeb a dobyvateli všech zemí, které se rozhodnete obývat.“

„Povrch?“ ozvala se otázka.

„Povrch?“ zopakoval Hatch’net se smíchem. „Kdo by se chtěl vrátit na tak odporné místo? Ať si ho nechají elfové! Ať hoří pod plameny otevřeného nebe! My jsme pány Temných říší, kde pod nohama cítíme bušení jádra světa a kde skály vyzařují teplo moci světa!“

Drizzt seděl mlčky a přijímal každé slovo tolikrát opakované řeči talentovaného rétora. Drizzt se spolu s ostatními nechal polapit Hatch’netovým hypnotickým hlasem a povzbuzujícími výkřiky. Hatch’net byl mistrem Tradice na Akademii už víc než dvě stě let a v Menzoberranzanu se těšil větší úctě než skoro všichni ostatní mužští drowové a také mnoho žen. Matrony vládnoucích rodů moc dobře věděly, jak cenná je jeho výřečnost.

A tak to pokračovalo den za dnem, nekonečný proud nenávistných řečí proti nepříteli, kterého žádný ze studentů nikdy neviděl. Ale Hatch’net se nezaměřoval jen na elfy z povrchu. Mistr nenechal nitku suchou ani na trpaslících, gnómech, lidech, půlčících a dalších povrchových národech – a obrátil se dokonce i proti podzemním národům, jako byli duergarští trpaslíci, se kterými drowové často obchodovali a bojovali bok po boku.

Drizzt pochopil, proč se do síně nesměly nosit zbraně. Každý den, když Drizzt opouštěl komnatu, svíral ruce vztekle v pěst a nevědomky sahal po jílci scimitaru. Podle častých rozmíšek mezi

studenty bylo zřejmé, že ostatní jsou na tom stejně. Vždy tu však bylo něco, co překonalo vše ostatní a vracelo studentům jistou míru sebeovládání, a to mistrovy lži o hrůzách povrchového světa a útěcha pouta společného původu studentů, která je měla přesvědčit o tom, že mají příliš mnoho nepřátel, než aby bojovali mezi sebou.

# # #

Dlouhé, vyčerpávající hodiny v oválné komnatě ponechávaly studentům jen málo času na zábavu. Sdíleli společná kasárna, ale kromě Hatch'netových lekcí měli spoustu dalších povinností, protože posluhovali starším studentům a mistrům, připravovali jídla a uklízeli budovu, takže měli sotva čas spát. Na konci prvního desetidne se potáceli únavou a Drizzt si uvědomil, že vzrušivé lekce mistra Hatch'neta jejich vyčerpání ještě zvětšují.

Drizzt přijímal celou situaci stoicky a považoval ji za mnohem lepší než šest let, během kterých sloužil matce a sestrám jako princpáže. Ale přesto zažil Drizzt během prvních desetidnů v Bojové Magthere jedno velké zklamání. Zjistil, že se mu stýská po výcviku.

Jednou v noci seděl na kraji lůžka, před zářícíma očima si držel scimitar a vzpomínal na dlouhé hodiny, které trávil cvičnými souboji se Zaknafeinem.

„Za dvě hodiny máme lekci," připomněl mu Kelnozz ze sousedního lůžka. „Odpočiň si."

„Cítím, jak vycházím ze cviku," odvětil Drizzt tiše. „Čepel mi připadá těžší, nevyvážená."

„Ani ne za deset cyklů Narbondelu nás čeká velký souboj," řekl Kelnozz. „Tam se procvičíš víc než dost. Neboj, i kdybys během dnů s mistrem Tradice opravdu vypadl ze cviku, všechno se ti zase vrátí. Dalších devět let svoji dokonalou čepel skoro neodložíš!"

Drizzt schoval scimitar zpátky do pochvy a lehl si na postel. Jeho život ovládalo tolik sil – a začínal se obávat, že v budoucnu to nebude jiné – že neměl na vybranou a musel přijmout okolnosti své existence.

# # #

„Tato část výcviku je u konce,“ oznámil mistr Hatch’net padesátého dne ráno. Do síně vstoupil další mistr, Dinin, a přinesl s sebou očarovanou železnou bednu, která se vznášela ve vzduchu a obsahovala skrovně vycpané dřevěné tyče, které se délkami a tvary podobaly všem možným drowím zbraním.

„Vyberte si cvičební tyč, která se nejvíce podobá vaší zvolené zbrani,“ vysvětlil Hatch’net, zatímco Dinin obcházel komnatu. Přistoupil k bratrovi a Drizzt ihned věděl, co si vybrat: dvě mírně zahnuté tyče asi tři a půl stopy dlouhé. Drizzt je zvedl a lehce s nimi sekl. Vahou a vyvážením se podobaly scimitarům, které jeho rukám připadaly tak známé.

„Ať je Daermon N’a’shezbaernon hrdý,“ zašeptal Dinin a šel dál.

Drizzt rádoby zbraně znovu protočil. Bylo načase, aby srovnal Zakovy lekce s ostatními.

„Vaše třída musí mít řád,“ řekl Hatch’net a Drizzt se opět soustředil na okolí. „Proto vyhlásíme velký souboj. Nezapomeňte, že vítěz může být jen jeden!“

Hatch’net s Dininem vyhnali studenty z oválné síně, a dokonce i z Bojové Magthere a dolů tunelem mezi dvěma strážícími pavoučími sochami do zadní části Tier Breche. Všichni studenti se poprvé ocitli za hranicemi Menzoberranzanu.

„Jaká jsou pravidla?“ zeptal se Drizzt Kelnozze, který šel v řadě vedle něj.

„Když mistr zavolá tvoje jméno, nastoupíš,“ odvětil Kelnozz.

„Pravidla souboje?“ zeptal se Drizzt.

Kelnozz po něm střelil nevěřícným pohledem. „Vyhrát,“ řekl prostě, jako by žádná jiná odpověď neexistovala.

Zakrátko dorazili do docela velké jeskyně, která tvořila arénu souboje. Ze stropu visely špičaté stalaktity a z podlahy trčely hroudy stalagmitů, které vytvářely křivolaké bludiště se slepými zákoutími a výklenky.

„Zvolte si strategii a výchozí bod,“ řekl mistr Hatch’net. „Velký souboj začne, až napočítáme do sta.“

Dvacet pět studentů vykročilo, někteří se zastavili, aby se rozhlédli kolem, jiní se rozběhli do šera labyrintu.

Drizzt se rozhodl, že si najde úzkou uličku, kde bude moct bojovat jeden na jednoho, a zrovna vyrazil nějakou najít, když ho někdo zezadu popadl.

„Spojíme se?“ nabídl Kelnozz.

Drizzt neodpověděl, protože netušil, jak dobrý drow je a jestli je to při tradičním střetnutí dovoleno.

„Ostatní se párují,“ naléhal Kelnozz. „Někteří budou bojovat dokonce ve třech. Spolu budeme mít šanci.“

„Mistr říkal, že vítěz může být jen jeden,“ namítl Drizzt.

„Když už to nebudu já, tak proč ne ty?“ odvětil Kelnozz se lstivým mrknutím. „Zbavíme se ostatních a pak rozhodneme mezi sebou.“

Znělo to rozumně, a protože Hatch’net napočítal už do sedmdesáti pěti, Drizzt neměl čas zvažovat možnosti. Poplácal Kelnozze po rameni a vedl nového spojence do bludiště.

Kolem stěn síně, a dokonce i přes její střed byly vybudovány můstky, které poskytly soudcujícím mistrům dobrý výhled na to, co se dole děje. Stálo jich tam dvanáct a všichni už se nemohli dočkat prvních soubojů, které jim umožní odhadnout talent mladé třídy.

„Sto!“ vykřikl Hatch’net z výšky.

Kelnozz vyrazil, ale Drizzt ho zastavil a přiměl ho zůstat stát v úzké chodbě mezi dvěma dlouhými stalagmitovými hroudami.

„Ať přijdou za námi,“ naznačil Drizzt znakovou řečí. Dřepl si a připravil se. „Ať se navzájem utahají. Naším spojencem je trpělivost!“

Kelnozz se uvolnil, protože si uvědomil, že udělal dobře, když se spojil s Drizztem.

Ale jejich trpělivost nebyla zkoušena dlouho, protože o chvíli později vrazil do jejich obranné pozice agresivní student, který se oháněl dlouhou tyčí ve tvaru oštěpu. Vrhl se rovnou na Drizzta, švihl tupým koncem zbraně, pak ji zprudka otočil a vší silou bodl. Rána měla rychle zabít a byla dokonale provedena.

Ale Drizztovi připadala jako nejprostší z útočných manévrů. Byla až příliš jednoduchá a Drizzt sotva dokázal uvěřit tomu, že by vycvičený student napadl zkušeného bojovníka tak přímým způsobem. Ale Drizzt se přesvědčil, že jde o skutečný útok, a ne o

léčku, proto ho náležitě odrazil. Švihl scimitarům podobnými tyčemi proti směru hodinových ručiček, zasáhl oštěp jednou, pak druhou zbraní a neškodně jej zvedl nad útočníkova ramena.

Agresivního útočníka rozvinutá obrana zaskočila, odhalil se a ztratil rovnováhu. Sotva o zlomek vteřiny později, než se útočník vůbec stačil vzpamatovat, ho Drizzt bodl jednou, pak druhou tyčí do hrudi.

Tvář šokovaného studenta zalilo modré světlo a Drizzt vzhlédl k mistrovi s hůlkou, který na ně shlížel z římsy.

„Jsi poražen," oznámil mistr vysokému studentovi. „Padni, kde stojíš!"

Student střelil po Drizztovi vzteklým pohledem, ale poslušně padl k zemi jako kámen.

„Pojď," řekl Drizzt Kelnozzovi a střelil pohledem vzhůru po mistrově odhalujícím světle. „Všichni v okolí teď ví, kde jsme. Musíme si najít nový úkryt."

Kelnozz se na okamžik zastavil a zadíval se kamarádův ladný, lovecký krok. Opravdu si zvolil dobře, když si vybral Drizzta, ale už po prvním střetu poznal, že pokud zůstanou se zkušeným šermířem poslední – což bylo víc než pravděpodobné – nebude mít žádnou šanci zvítězit.

Proběhli ostrou zatáčkou a narazili na dva protivníky. Kelnozz se rozběhl za tím, který se dal vyděšeně na útěk, a Drizzt se postavil druhému, jenž se oháněl tyčemi ve tvaru meče a dýky.

Po Drizztově tváři se rozlil široký, sebevědomý úsměv. Protivník přešel do útoku, který byl stejně prostý a rutinní jako útok muže s oštěpem, jehož se Drizzt tak snadno zbavil.

Stačilo několik rychlých otoček a obrátek, několik klepnutí do vnitřních stran nepřítelových zbraní a meč s dýkou se doširoka rozlétly. Drizzt zaútočil a opět bodl protivníka dvakrát do hrudi.

Objevilo se očekávané modré světlo. „Jsi poražen," ozvalo se mistrovo zavolání. „Padni, kde stojíš."

Rozzuřený, tvrdohlavý student podle sekl po Drizztovi. Drizzt jednou zbraní ránu odrazil, druhou praštil protivníka do zápěstí, až mu meč vypadl z ruky na zem.

Útočník si sevřel zhmožděné zápěstí, ale to byl nejmenší z jeho problémů. Z mistrovy hůlky vystřelil oslepující záblesk světla, zasáhl studenta přímo do hrudi a odmrštil ho deset stop zpátky. Narazil do stalagmitové hroudy, zhroutil se na zem a sténal bolestí. Jeho spálené tělo na pozadí studeného šedého kamene jasně zářilo.

„Jsi poražen!“ zopakoval mistr.

Drizzt vyrazil k padlému drowovi, aby mu pomohl, ale mistr důrazně rozkázal: „Ne!“

Pak se Drizztovi po boku objevil Kelnozz. „Utekl,“ začal, ale pak se rozesmál, když uviděl padlého studenta. „Když mistr zavolá, jsi ze hry!“ vysvětlil, když se na něj Drizzt zadíval prázdným pohledem.

„Pojď,“ pokračoval Kelnozz. „Bitva je v plném proudu. Najděme si nějakou zábavu!“

Drizztovi připadalo, že jeho společník je na někoho, kdo ještě ani nepozvedl zbraň, až příliš domýšlivý. Ale jen pokrčil rameny a následoval ho.

Další souboj už nebyl tak snadný. Ocitli se v uličce, do které ústily další dvě a která se klikatila mezi několika skalnatými útvary, a stanuli tváří v tvář skupině tří drowů – Drizzt s Kelnozzem si uvědomili, že to jsou šlechtici vládnoucích rodů.

Drizzt se vrhl na dva nalevo, kteří bojovali každý jedním mečem, zatímco Kelnozz se postavil třetímu. Drizzt měl s bojem proti několika protivníkům jen málo zkušeností, ale Zak ho na způsoby takového boje dobře připravil. Napřed se jen bránil, pak zapadl do pohodlného rytmu a nechal protivníky, ať se unaví a udělají osudnou chybu.

Ale protivníci byli lstiví a znali navzájem své pohyby. Jejich útoky se doplňovaly a napadaly Drizzta zeširoka a z protilehlých úhlů.

Zak kdysi řekl, že Drizzt dokáže bojovat oběma rukama, což nyní také dokázal. Scimitary se pohybovaly nezávisle na sobě, ale přesto v dokonalé souhře, a odrážely každý útok.

Mistr Hatch’net přihlížel s Dininem z nedaleké římsy. Na Hatch’neta udělal Drizzt dojem a Dinin se nadýmal pýchou.

Drizzt viděl, jak protivníkům sílí ve tvářích podráždění, a poznal, že se mu brzy naskytne příležitost zaútočit. Pak se ho rozhodli zmást, bodali a jejich tyče přitom byly od sebe vzdáleny sotva několik palců.

Drizzt se k nim obrátil bokem, levým scimitarem bleskurychle zahákl oba meče a útok odrazil. Pak využil setrvačnosti, padl na koleno čelem k protivníkům a dvakrát rychle a nízko bodl volnou pravou rukou. Oba je zasáhl přímo do rozkroku.

Studenti upustili zbraně, chytili se za pohmožděné části těla a svalili se na kolena. Drizzt vyskočil a snažil se najít slova omluvy.

Hatch'net souhlasně kývl a spolu s Dininem zaměřil světlo na studenty na kolenou.

„Pomoz mi!" vykřikl Kelnozz zpoza stěny stalagmitů.

Drizzt se vrhl do otvoru ve stěně, překulil se, vyskočil na nohy a sekl scimitarem zpět, čímž se zbavil čtvrtého protivníka, který se ukrýval, aby ho mohl bodnout do zad. Drizzt se zastavil a zadíval se na nejnovější oběť. Ani si neuvědomil, že tam muž stojí, a přesto to byl dokonalý zásah!

Hatch'net tiše hvízdl a přesunul světlo na nejnovějšího padlého. „Je dobrý!" vydechl mistr.

Drizzt zahlédl Kelnozze, kterého o kousek dál povalil protivník obratnými manévry téměř na záda. Drizzt mezi ně skočil a odrazil útok, který by Kelnozze bezpochyby vyřídil.

Nejnovější protivník se oháněl dvěma mečům podobnými holemi a ukázal se být Drizztovou doposud největší výzvou. Napadl Drizzta složitým sledem klamných útoků a otoček a víc než jednou ho přinutil přenést váhu na paty.

„Berg'inyon z rodu Baenre," zašeptal Hatch'net Dininovi. Dinin pochopil, co to znamená, a doufal, že mladší bratr zkoušku zvládne.

Berg'inyon nebyl pro své vznešené příbuzné žádným zklamáním. Byl zkušený, dokonale se ovládal a s Drizztem kolem sebe dlouhé minuty tančili, aniž by se některý z nich dostal do výhody. Ale pak Berg'inyon zaútočil pohybem, který Drizzt znal nejlépe ze všech: dvojitým nízkým bodnutím.

Drizzt překřížil zbraně a sekl dolů v dokonalém pohybu a v odpovídající reakci, přesně jak mu Zaknafein ukázal. Ale Drizzt

nebyl nikdy spokojený, proto zareagoval instinktivně, hbitě vykopl mezi jílci zkřížených čepelí a zasáhl protivníka do tváře. Omráčený syn rodu Baenre narazil zády na skálu.

„Věděl jsem, že je to špatně!“ vykřikl Drizzt a už se těšil, až dostane příležitost Zakovo dvojité bodnutí dolů přetavit ve vlastní výhodu.

„Je dobrý,“ vydechl Hatch’net a obrátil se k zářícímu společníkovi.

Omámený Berg’inyon se nedokázal probojovat ven z nevýhodného postavení. Obklopil se koulí temnoty, ale Drizzt se do ní vrhl, víc než ochotný bojovat poslepu.

Drizzt napadl syna rodu Baenre rychlým sledem útoků a nakonec mu přitiskl jednu z tyčí na odhalený krk.

„Jsem poražený,“ přiznal Baenre, když ucítil hůl na krku. Mistr Hatch’net zvolání uslyšel a rozptýlil temnotu. Berg’inyon odložil zbraně na kámen, klesl k zemi a tvář mu ozářilo modré světlo.

Drizzt nedokázal potlačit široký úsměv. Copak tu není nikdo, kdo by mě byl schopen porazit? přemýšlel.

Náhle ucítil prudkou ránu do hlavy, která ho srazila na kolena. Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak Kelnozz odchází.

„Hlupák,“ zasmál se Hatch’net, posvítil na Drizzta a obrátil se k Dininovi. „Dobrý, ale hlupák.“

Dinin si založil paže na hrudi a tvář mu teď žhnula hanbou a vztekem.

Drizzt ucítil na tváři studený kámen, ale dokázal myslet jen na minulost, na Zaknafeinovo uštěpačné, ale bolestivě přesné prohlášení: „Takové jsou naše zvyky!“

13

CENA VÍTĚZSTVÍ

„Podvedl jsi mě,“ řekl Drizzt Kelnozzovi tu noc v kasárnách. Komnata byla temná a nikdo jiný se ani nepohnul, protože je boj a nekonečné posluhování starším studentům vyčerpaly.

Kelnozz hádku očekával. Hned na začátku, když se ho Drizzt zeptal na pravidla boje, poznal, jak je naivní. Zkušený drowí válečník, a obzvláště šlechtic, měl vědět, měl chápat, že jediným pravidlem je za každou cenu zvítězit. A Kelnozz také věděl, že ho pošetilý mladý Do’Urden za to, co udělal, nenapadne – Drizzt neznal pomstychtivost.

„Proč?“ naléhal Drizzt, protože mu samolibý poddaný rodu Kenafin neodpověděl.

Drizzt mluvil tak hlasitě, že se Kelnozz nervózně rozhlédl. Měli spát. Kdyby je mistr zaslechl…

„Co na tom nechápeš?“ zeptal se Kelnozz znakovou řečí a Drizztovy na teplo citlivé oči zřetelně viděly zář, která sálala z jeho prstů. „Udělal jsem přesně to, co jsem měl, i když si teď myslím, že jsem měl ještě chvíli počkat. Kdybys jich porazil ještě víc, mohl jsem se umístit líp než třetí.“

„Kdybychom spolupracovali, jak jsme se dohodli, mohl jsi vyhrát nebo skončit nanejvýš druhý,“ odvětil Drizzt znaky a ostré pohyby jeho rukou odrážely vztek.

„Určitě druhý,“ odvětil Kelnozz. „Od začátku jsem věděl, že se s tebou nemůžu srovnávat. Jsi nejlepší šermíř, jakého jsem kdy viděl.“

„Ne podle mistrů,“ zabručel Drizzt nahlas.

„Být osmý není tak strašné,“ zašeptal Kelnozz. „Berg’inyon skončil desátý, a to patří k vládnoucímu rodu Menzoberranzanu. Měl bys být rád, že ti ostatní studenti tvé postavení nezávidí.“ Zašoupání za dveřmi komnaty přimělo Kelnozze vrátit se zpět ke znakové řeči. „Vyšší postavení znamená, že si musím mnohem líp hlídat záda, aby mě do nich někdo nebodl.“

Drizzt nechal Kelnozzovu narážku být. Odmítal uvěřit tomu, že by Akademie takovou zradu tolerovala. „Berg’inyon byl nejlepší bojovník, na kterého jsem ve velkém souboji narazil,“ řekl znaky. „Kdybych nezasáhl, dostal by tě.“

Kelnozz potlačil úsměv. „Berg’inyon může klidně dělat kuchaře nějakému podřadnému rodu, vůbec mě nezajímá,“ zašeptal ještě tišeji než dřív – protože syn rodu Baenre spal jen několik yardů od něj. „Je desátý a já, Kelnozz z Kenafinu, třetí!“

„Já jsem osmý,“ řekl Drizzt a do hlasu se mu vloudilo neobvyklé ostří, spíše vztek než žárlivost, „ale porazil bych tě jakoukoli zbraní.“

Kelnozz pokrčil rameny, což v infračerveném spektru vypadalo podivně rozmazaně. „Ale neporazil jsi mě,“ řekl znaky. „Já souboj vyhrál.“

„Souboj?“ zalapal Drizzt po dechu. „Zradil jsi mě, to je vše!“

„Ale kdo z nás vyhrál?“ připomněl Kelnozz důrazně. „Koho ozářilo modré světlo mistrovy hůlky?“

„Čest vyžaduje, aby se každý souboj řídil pravidly,“ zavrčel Drizzt.

„Existuje jen jedno pravidlo,“ vyštěkl Kelnozz. „Cokoli, co ti projde, je správné. Vyhrál jsem náš souboj, Drizzte Do’Urdene, a mám vyšší postavení! Jen na tom záleží!“

Během hádky příliš zvýšili hlasy. Dveře se rozlétly a na prahu se objevil mistr, kterého zezadu jasně ozářila modrá světla chodby. Oba studenti se rychle převrátili na bok a zavřeli oči – a ústa.

Ale díky Kelnozzovu poslednímu prohlášení došel Drizzt k moudrému prozření. Uvědomil si, že jeho přátelství s Kelnozzem skončilo – a možná přátelé ani nikdy nebyli.

# # #

„Viděl jsi ho?“ zeptal se Alton a prsty přitom nervózně bubnoval na desku stolu v nejvyšší komnatě soukromého příbytku. Alton poslal mladší studenty Čarodějce, aby ohořelý pokoj opravili, ale stěny stále hyzdily spáleniny, které připomínaly Altonovu ohnivou kouli.

„Viděl,“ odvětil Masoj. „Slyšel jsem, že to se zbraněmi opravdu umí.“

„Po velkém souboji je ve třídě osmý,“ řekl Alton, „to je dobrý výkon.“

„Podle všeho je natolik dobrý, aby byl první,“ řekl Masoj. „Jednoho dne titul získá. Raději bych si na něj dával pozor.“

„Nikdy se titulu nedožije!“ slíbil Alton. „Rod Do’Urden je na fialovookého mladíka náležitě pyšný, proto jsem se rozhodl, že Drizzt bude první obětí mé pomsty. Jeho smrt zrádné Matroně Zlovůli ublíží!“

Masoj však viděl menší problém a rozhodl se ho jednou provždy vyřešit. „Nezkřivíš mu ani vlas,“ varoval Altona. „Ani se k němu nepřiblížíš.“

Altonův hlas zněl stejně ponuře. „Čekal jsem dvě desetiletí…“ začal.

„A můžeš počkat ještě několik dalších,“ odsekl Masoj. „Nezapomeň, že jsi se na pozvání Matrony SiNafay stal členem rodu Hun’ett. Takové spojenectví vyžaduje poslušnost. Matrona SiNafay – naše Matrona matka – mě pověřila, abych se o Drizzta Do’Urdena postaral, a já úkol splním.“

Alton se opřel o opěradlo křesla na opačné straně stolu, složil kyselinou rozežranou bradu do štíhlé dlaně a pečlivě slova tajného partnera zvážil.

„Matrona SiNafay má plány, které ti přinesou pomstu, po níž tolik toužíš,“ pokračoval Masoj. „Ale varuji tě, Altone DeVir,“ zavrčel a zdůraznil přitom, že jeho příjmení není Hun’ett, „jestli rozpoutáš válku s rodem Do’Urden nebo ho nějakým násilným činem, který Matrona SiNafay neposvětila, zaženeš do obranného postavení, obrátíš proti sobě hněv rodu Hun’ett. Matrona SiNafay tě

odhalí jako vraha a podvodníka a potrestá tvé ubohé kosti tak krutě, jak jen jí to vládnoucí rada dovolí.“

Alton neměl co namítnout. Kromě rodu Hun’ett neměl žádnou rodinu. Kdyby se SiNafay obrátila proti němu, nenašel by žádné spojence. „Jaké má SiNafay… Matrona SiNafay… s rodem Do’Urden plány?“ zeptal se klidně. „Pověz mi o mé pomstě, abych mučivé roky přežil.“

Masoj věděl, že musí být opatrný. Matka mu sice nepřikázala, že nesmí Altonovi jejich plány prozradit, ale Masoj si uvědomil, že kdyby chtěla, aby je výbušný DeVir znal, pověděla by mu o nich sama.

„Řekněme, že moc rodu Do’Urden roste, takže se stává skutečným nebezpečím pro všechny velké rody,“ zapředl Masoj, jenž miloval intriky, které předcházely válce. „Vzpomeň si na pád rodu DeVir, který dokonale zničili a nezanechali žádnou stopu. Mnohým menzoberranzanským šlechticům by se ulevilo, kdyby…“ Odmlčel se, protože mu došlo, že už možná řekl příliš.

Ale podle toho, jak Altonovi zajiskřilo v očích, Masoj poznal, že učitele navnadil natolik, že bude trpělivý.

# # #

Akademie přinesla Drizztovi mnohá zklamání, a to obzvláště v prvním roce, kdy na Drizztovo vědomí s tvrdohlavou neodbytností útočily temné skutečnosti drowí společnosti, na které Zaknafein sotva poukázal. Zvažoval lekce o nenávisti a nedůvěře, přičemž na jednu misku vah položil názory mistrů, na druhou pak stejná slova ve světle jiné logiky, kterou přijal jeho starý učitel. Pravda mu připadala tak nejednoznačná, tak těžce definovatelná. Ale Drizzt pochopil, že jednu skutečnost popřít nemůže: Jediní zrádci, s nimiž se za svůj krátký život setkal – a že jich nebylo málo – byli drowí elfové.

Fyzický výcvik v Akademii, nekonečné hodiny soubojů a tajných technik se Drizztovi líbily mnohem víc. Se zbraněmi v rukou se osvobodil od zneklidňujících otázek, pravdy a lží.

Tady vynikal. Drizzt vstoupil do Akademie s mnohem lepším výcvikem a zkušenostmi než ostatní studenti a propast mezi nimi se

během vysilujících měsíců ještě zvětšovala. Naučil se nepřijímat prostě obrany a útoky mistrů, ale vytvářet vlastní metody a inovace, které se vždy alespoň vyrovnaly – a většinou dokonce překonaly – standardním technikám.

Dinin zpočátku naslouchal tomu, jak mistři chválí bojové dovednosti jeho bratra, s rostoucí hrdostí. Ale jak se komplimenty množily, nejstarší syn Matrony Zlovůle znervózněl. Dinin byl Prvním synem rodu Do'Urden, přičemž titul získal po Nalfeinově vraždě. Drizzt měl potenciál stát se nejlepším šermířem v celém Menzoberranzanu, ale byl Druhým synem, a možná toužil po Dininově titulu.

A stejně tak neunikla brilantnost Drizztových šermířských dovedností ani jeho spolužákům. Až příliš často ji okusili na vlastní kůži! Hleděli na Drizzta se zuřivou žárlivostí a přemýšleli, jestli se někdy dokáží vířícím scimitarům postavit. Drowí elfové však byli prakticky založení. Mladí studenti strávili větší část životů tím, že sledovali, jak starší rodů překrucují každou situaci ve svůj prospěch. Všichni pochopili, jak cenný spojenec Drizzt Do'Urden je, a proto Drizzta zavalili následující rok před velkým soubojem nabídkami partnerství.

Drizzta však nejvíce překvapila žádost Kelnozze z rodu Kenafin, který ho předchozí rok zradil. „Zase se spojíme? Tentokrát se dostaneme až na vrchol," nabídl nadutý mladý bojovník, když kráčel vedle Drizzta tunelem do připravené jeskyně. Obešel Drizzta a zastavil se před ním, jako by byli nejlepší přátelé. Předloktí si opřel o jílce zbraní u opasku a po tváři se mu rozlil až příliš přátelský úsměv.

Drizzt ani nedokázal odpovědět. Obrátil se a vyrazil pryč, ale celou dobu se přitom okatě ohlížel přes rameno.

„Proč tě to tak překvapuje?" naléhal Kelnozz a pospíšil si, aby ho dohonil.

Drizzt se k němu zprudka otočil. „Jak bych se s tebou mohl spojit, když jsi mě zradil?" zavrčel. „Nezapomněl jsem na tvůj trik."

„A o to tu jde," hádal se Kelnozz. „Tento rok jsi obezřetnější. Musel bych být hlupák, kdybych se o něco takového znovu pokusil!"

„Jak jinak bys mohl vyhrát?“ řekl Drizzt. „V otevřené bitvě mě nedokážeš porazit.“ Nevychloubal se, prostě říkal pravdu, kterou Kelnozz přijal stejně snadno jako Drizzt.

„Druhé místo je velmi vážené,“ namítl Kelnozz.

Drizzt se na něj zamračil. Věděl, že se Kelnozz spokojí jen s naprostým vítězstvím. „Pokud na sebe v souboji narazíme,“ řekl chladně s konečnou platností, „pak jako soupeři.“ Znovu vyrazil a tentokrát ho Kelnozz nenásledoval.

# # #

Štěstěna poskytla toho dne Drizztovi jistou míru zadostiučinění, protože jeho prvním protivníkem a první obětí ve velkém souboji nebyl nikdo jiný než bývalý partner. Drizzt našel Kelnozze ve stejné chodbičce, kterou předchozího roku použili pro její snadnou bránitelnost, a zbavil se ho hned první útočnou kombinací. Drizztovi se nějak podařilo při vítězném bodnutí zadržet ruku, ačkoli toužil bodnout Kelnozze do žeber vší silou.

Drizzt se pak ukryl ve stínech a opatrně volil cestu, dokud řady bojujících studentů neprořídly. Drizzta provázela pověst, která ho nutila být mimořádně obezřetným, protože jeho spolužáci by považovali za společnou výhodu, kdyby se mohli někoho tak zkušeného zbavit hned na začátku souboje. Drizzt bojoval sám, proto musel pečlivě zvažovat každý souboj a ujistit se, že protivník neukrývá tajného spojence.

Takto se Drizzt cítil nejjistější, proto se dokázal výzvě postavit. Po dvou hodinách zůstalo už jen pět soupeřů a po dalších dvou hodinách hry na kočku a myš už jen dva. Drizzt a Berg’inyon Baenre.

Drizzt vstoupil na otevřené prostranství jeskyně: „Vylez, studente Baenre!“ zakřičel. „Skončeme to otevřeně a čestně!“

Dinin, který z římsy vše sledoval, potřásl nevěřícně hlavou.

„Vzdal se výhody,“ řekl mistr Hatch’net, jenž stál vedle Prvního syna rodu Do’Urden. „Je lepší šermíř, takže Berg’inyon zneklidněl a nebyl si jistý, co Drizzt udělá. Ale tvůj bratr se teď prozradil, odhalil svoji pozici.“

„Pořád je to hlupák,“ zabručel Dinin.

Hatch’net si všiml, že se Berg’inyon vplížil za stalagmitovou hroudu několik yardů za Drizztem. „Brzy to skončí.“

„Bojíš se?“ zakřičel Drizzt do tmy. „Pokud si opravdu zasloužíš první příčku, jak se chvástáš, tak vylez a postav se mi. Dokaž svá slova, Berg’inyone Baenre, nebo mlč!“

Drizzt rychlý pohyb za sebou očekával, proto se hbitě odkulil stranou.

„Boj není jenom šermování!“ vykřikl syn rodu Baenre a oči mu zaplály, protože se zjevně ocitl ve výhodě.

Ale Berg’inyon v tu chvíli zavrávoral, protože zakopl o drát, který Drizzt natáhl, a přistál přímo na obličeji. Drizzt na něj bleskurychle skočil a přitiskl mu hrot tyče na krk.

„To už jsem taky zjistil,“ odvětil Drizzt ponuře.

„A tak se stal Do’Urden šampiónem,“ poznamenal Hatch’net a zacílil modré světlo na tvář poraženého syna rodu Baenre. Hatch’net pak vymazal Dininovi široký úsměv z tváře moudrou připomínkou: „První synové by si měli na Druhé syny s takovými dovednostmi dávat pozor.“

# # #

Vítězství ve druhém roce přineslo Drizztovi jen málo hrdosti, větší uspokojení mu poskytly zlepšující se bojové dovednosti. Cvičil celou dobu, kdy byl vzhůru a neposluhoval starším studentům. Jeho povinností s lety ubývalo – nejmladší studenti se nadřeli nejvíce – a Drizzt měl víc a víc času na soukromý výcvik. Užíval si tance čepelí a harmonie pohybů. Scimitary se staly jeho jedinými přáteli, jedinou věcí, které se odvážil důvěřovat.

Třetí rok i ten následující velký souboj opět vyhrál, a to navzdory tomu, že se proti němu mnozí spikli. Učitelům začalo být jasné, že Drizzta nikdo ve třídě neporazí, proto ho další rok umístili do velkého souboje studentů o tři roky starších. Vyhrál i ten.

Akademie však byla místem s nejpevnější strukturou v Menzoberranzanu, a i když Drizztovy pokročilé bojové dovednosti jakoukoli strukturovanost popíraly, doba studia mu nemohla být

zkrácena. Jako bojovník stráví v Akademii deset let, což ve srovnání s třicetiletým studiem kouzelníka v Čarodějci nebo s padesáti lety budoucích kněžek v Arach-Tinilithu zase nebylo tak dlouho. Zatímco bojovníci zahajovali výcvik v raném věku dvaceti let, kouzelníci nesměli začít se studiem před dvacátými pátými narozeninami, a kněžky musely dokonce čekat do čtyřiceti let.

První čtyři roky v Bojové Magthere se výcvik soustředil na boj jeden na jednoho, na zacházení se zbraněmi. V tomto ohledu nemohli mistři naučit Drizzta téměř nic, co už by mu neukázal Zaknafein.

Ale pak začala být výuka složitější. Mladí drowí válečníci se celé dva roky učili skupinovým bojovým technikám s jinými válečníky a následující tři roky pak zapracovávali tyto taktiky do boje po boku kouzelníků a kněžek, a také proti nim.

Poslední rok v Akademii vzdělání bojovníků završoval. Prvních šest měsíců strávili v Čarodějci, kde se učili základům magie, a zbývajících šest před absolutoriem pod vedením kněžek Arach-Tinilithu.

A po celou dobu jim přitom vtloukali do hlavy pravidla a poučky, které tolik milovala Pavoučí královna, lži a nenávisti, které udržovaly drowí společnost ve stavu kontrolovaného chaosu.

Pro Drizzta se Akademie stala osobní výzvou, soukromou učebnou v neproniknutelném lůně vířících scimitarů. Uvnitř adamantinových zdí, které si kolem sebe čepelemi vytvořil, dokázal Drizzt ignorovat mnohé nespravedlnosti, kterých si ve svém okolí všímal, a do jisté míry se obrnil proti slovům, která by mu jinak otrávila mysl. Akademie byla místem ctižádosti a zrady, líhní smrtícího, vše pohlcujícího hladu po moci, který poznamenával veškerý život drowů.

Drizzt si slíbil, že přežije nepoznamenán.

Ale jak roky míjely a bitvy nabývaly na brutalitě, Drizzt si čas od času uvědomil, že se nevědomky ocitl v situaci, kterou nemohl pominout zas až tak snadno.

14

NÁLEŽITÁ ÚCTA

Pohybovali se křivolakými tunely tiše jako šeptající vánek, našlapovali opatrně a každý krok zakončovali ostražitým postojem. V Bojové Magthere studovali už devátým rokem a vně jeskyně Menzoberranzanu nyní cvičili stejně často jako uvnitř. Za opaskem už neměli zasunuté vycpané hole. V pochvách teď nosili adamantinové zbraně s dokonalým, smrtícím ostřím.

Tunely se kolem nich občas sevřely, takže se úzkým průchodem sotva dokázal protáhnout jeden temný elf. Jindy se studenti ocitli v obrovských jeskyních, ve kterých nezahlédli strop ani stěny. Byli drowí válečníci vycvičení k boji v jakémkoli prostředí Temných říší a znali zvyky všech nepřátel, na které mohli narazit.

Mistr Hatch'net nazýval tento dril „cvičné hlídky", ale zároveň studenty varoval, že i „cvičné hlídky" často narazí na nestvůry, které jsou velmi skutečné a nepřátelské.

Drizzt, který stále patřil k nejlepším studentům ve třídě a stál na jejím vrcholu, svoji skupinu vedl a mistr Hatch'net spolu s deseti dalšími studenty ho v zástupu následovali. Z původních dvaceti pěti žáků jich v Drizztově třídě zůstalo dvacet dva. Jednoho propustili – a následně popravili – za nezdařený pokus o vraždu vysoce postaveného studenta, druhého zabili ve výcvikové aréně a třetí zemřel z přirozených příčin v posteli – dýka v srdci život přirozeně ukončí.

V jiném tunelu o kus dál vedl Berg'inyon Baenre, který zaujímal ve třídě druhé nejvyšší postavení, mistra Dinina a druhou půlku třídy na podobné cvičení.

Den po dni se všichni ze všech sil snažili nepolevovat v ostražitosti. Za tři měsíce cvičných hlídek narazili jen na jediného netvora, jeskynního rybáře, odporného, krabovi podobného obyvatele Temných říší. Ale i tento střet přinesl jen krátké rozrušení a žádnou praktickou zkušenost, protože jeskynní rybář proklouzl po vysokých výstupcích kolem dřív, než mohla drowí patrola zaútočit.

Ale Drizzt cítil, že to tento den bude jiné. Možná za to mohlo neobvyklé ostří v hlase mistra Hatch'neta nebo chvění kamenů v jeskyni, jemná vibrace, která Drizztovo podvědomí upozornila na další tvory v bludišti tunelů. Ať už to bylo jakkoli, Drizzt se naučil poslouchat instinkty, proto ho nepřekvapilo, když koutkem oka zahlédl v jednom z bočních tunelů výmluvný záblesk tepelného zdroje. Dal hlídce znamení, aby se zastavila, pak vyšplhal na uzounkou římsu nad vstupem do chodby.

Když se vetřelec vynořil z tunelu, zjistil, že leží na zádech a na krku má zkřížené scimitary. Drizzt ustoupil hned, jakmile zjistil, že jeho obětí je drowí student.

„Co tady děláš?" obořil se na vetřelce mistr Hatch'net. „Víš, že v tunelech vně Menzoberranzanu se smí pohybovat jen hlídky."

„Omlouvám se, mistře," žadonil student. „Přináším zprávy."

Celá hlídka se nahrnula blíž, ale Hatch'net je zamračením přiměl ustoupit a Drizztovi rozkázal, aby studenty rozestavil v obranném postavení.

„Zmizelo dítě," pokračoval student, „princezna z rodu Baenre! V tunelech zahlédli netvory!"

„Jaké netvory?" zeptal se Hatch'net. Odpovědělo mu zacvakání, jako když do sebe narazí dva kameny.

„Hákovci!" řekl Hatch'net Drizztovi znakovou řečí. Drizzt netvory na vlastní oči nikdy nespatřil, ale věděl o nich dost, aby pochopil, proč mistr Hatch'net přešel do tichého kódu. Hákovci se při lovu řídili sluchem, který měli bystřejší než jakýkoli jiný tvor v Temných říších. Drizzt ihned předal zprávu ostatním a ti zůstali naprosto tiše stát a čekali na mistrův rozkaz. Posledních devět let

cvičili právě pro takové situace a jen zpocené dlaně prozrazovaly, že mladí drowové nejsou tak dokonale připravení, jak vypadají.

„Temné koule hákovce nezmatou," řekl Hatch'net hlídce kódem. „A nezastaví je ani tohle." Ukázal na drobnou kuš s otráveným šípem, kterou drowové běžně používali při prvním útoku. Hatch'net kuš odložil a tasil tenký meč.

„Musíte najít otvor v netvorově kostěném krunýři," připomněl ostatním, „a zabodnout mu zbraň do masa." Poklepal Drizzta po rameni a ostatní studenti se zařadili do zástupu za ně.

Cvakání bylo jasně slyšet, ale protože se odráželo od kamenných stěn tunelů, drowy jen mátlo. Hatch'net nechal Drizzta vést a udělalo na něj dojem, když student brzy přišel celé záležitosti s ozvěnou na kloub. Drizzt se pohyboval sebejistě, ačkoli se mnozí drowové v hlídce vyděšeně rozhlíželi, protože nedokázali odhadnout, kde nebo jak daleko se nebezpečí nachází.

Ale pak k nim dolehl zvuk, který je přimrazil na místě. Přehlušil rámus, který vydávala cvakající monstra, a ozýval se znovu a znovu, až hlídku obklopila šílená ozvěna děsivého křiku. Byl to křik dítěte.

„Princezna z rodu Baenre!" naznačil Hatch'net Drizztovi. Mistr začal vydávat rozkazy a seřazovat jednotku do útočné formace, ale Drizzt na rozkazy nečekal. Když křik zaslechl, zachvěl se odporem, a když se ozval znovu, v levandulových očích mu vzplanuly rozzlobené plamínky.

Drizzt vyrazil tunelem s chladnými scimitary před sebou. Hatch'net hlídku přeskupil a rychle se vydali za ním. Nelíbilo se mu, že by měl ztratit tak šikovného studenta, jakým byl Drizzt, ale na druhou stranu měl Drizztův neuvážený čin i své kladné stránky. Když ostatní uvidí, jak nejlepší ze třídy kvůli pošetilosti zemře, bude to pro ně lekce, na kterou hned tak nezapomenou.

Drizzt proběhl ostrou zatáčkou, pak dlouhým, rovným tunelem s popraskanými stěnami. Teď už neslyšel žádnou ozvěnu, jen hladové cvakání čekajících zrůd a tichý pláč dítěte.

Jeho bystré uši zachytily tiché zvuky hlídky za ním a Drizzt věděl, že když je slyší on, hákovci už o nich ví také. Drizzt nedokázal potlačit vášeň a naléhavost, které v něm úkol probudil. Vyšplhal na římsu deset stop nad zemí a doufal, že vede celou

chodbou. Když se protáhl poslední zatáčkou, dokázal tělesné teplo netvorů pod studenými kostěnými krunýři, pod ulitami, které se teplotou skoro vyrovnaly okolní skále, sotva rozeznat

Zahlédl pět obrovských zrůd. Dvě se tiskly ke skále a chránily chodbu, tři se krčily ve slepé chodbě vzadu a hrály si s nějakým plačícím tvorem.

Drizzt sebral odvahu, plížil se dál po římse a používal všechny dovednosti, které se kdy naučil, k tomu, aby se protáhl kolem hlídek. Pak uviděl malou princeznu, jak leží u nohou jedné z nestvůr. Podle vzlykotu Drizzt poznal, že ještě žije. Drizzt neměl v úmyslu s netvory bojovat, pokud se tomu dokáže vyhnout. Doufal, že kolem nich proklouzne a dítě jim ukradne.

Ale hlídka najednou vyrazila ze zatáčky v chodbě a přiměla Drizzta k činu. „Hlídky!“ vykřikl a pravděpodobně tak zachránil život těm, kdo běželi první.

Drizzt pak prudce obrátil pozornost zpět ke zraněnému dítěti, protože jeden z hákovců zvedl těžkou nohu s drápy, aby je rozdrtil.

Netvor byl skoro dvakrát tak velký jako Drizzt a alespoň pětkrát těžší. Byl vyzbrojen tvrdým krunýřem, obrovskými tlapami s drápy a dlouhým, mocným zobákem. Mezi Drizztem a dítětem stáli tři.

Ale v tento hrozivý, kritický okamžik Drizzta nic z toho nezajímalo. Strach o dítě překonal všechny obavy. Byl drowí válečník, bojovník vycvičený a vyzbrojený pro bitvu, ale dítě bylo bezbranné a bezmocné.

Dva z hákovců se vrhli k římse a přesně to Drizzt potřeboval. Postavil se, přeskočil je a dopadl v bojovém postavení vedle zbývajícího netvora. Zrůda se ihned přestala o dítě zajímat, protože ji Drizztovy scimitary neodbytně sekaly do obličejového krunýře v zoufalé snaze najít v něm mezeru.

Hákovec ustoupil, přemohla ho protivníkova zuřivost a on nebyl schopen bolestivé, bleskurychlé pohyby čepelí zachytit.

Drizzt pochopil, že se ocitl ve výhodě, ale zároveň věděl, že mu zbylí dva brzy vpadnou do zad. Nepolevil. Opustil pozici vedle netvora, překulil se, aby mu zabránil v ústupu, skočil mezi stalagmitům podobné nohy a podrazil je. Pak se na hákovce vrhl a zuřivě bodal, zatímco nestvůra sebou bezmocně plácala na břiše.

Netvor se zoufale snažil zareagovat, ale jeho krunýř byl příliš těžký, než aby dokázal útokům uhýbat.

Drizzt věděl, že jeho vlastní situace je ještě zoufalejší. V chodbě se rozpoutala bitva, ale Hatch'net s ostatními se nemohl dostat přes hlídky včas, aby zastavili dva hákovce, kteří mu bezpochyby útočili na záda. Zdravý rozum Drizzta nabádal, aby nechal hákovce být, uskočil a zaujal obranné postavení.

Ale dětské výkřiky plné agónie byly silnější než zdravý rozum. Drizztovy oči planuly takovou zuřivostí, že i hloupý hákovec poznal, že jeho dny jsou sečteny. Drizzt sepnul hroty scimitarů do V a vší silou bodl netvora do temene. Všiml si, že tvorův krunýř mírně praskl, proto zkřížil jílce zbraní, obrátil je a udělal do netvorovy zbroje díru. Pak srazil jílce dohromady, bodl čepelemi přímo dolů a vrazil je nestvůře do masa a mozku.

Těžký spár zanechal Drizztovi na ramenou dlouhý šrám a rozerval mu piwafwi. Z rány vystříkla krev. Drizzt se vrhl stranou, překulil se, a když vyskočil na nohy, stál zraněnými zády ke zdi. Ale napadl ho jen jeden hákovec, druhý sebral dítě.

„Ne!" vykřikl Drizzt. Vyrazil vpřed, ale útočící netvor ho srazil zpátky. Ochromeně sledoval, jak druhý hákovec ukončil dětský křik.

V Drizztových očích nahradila odhodlání zuřivost. Nejbližší hákovec se vrhl vpřed a chystal se ho rozdrtit o skálu. Drizzt prohlédl jeho plán a ani se nepokusil uhnout. Místo toho obrátil scimitary a zapřel je jílci o stěnu nad rameny.

Ani krunýř nedokázal osmisetlibrovou zrůdu, řítící se setrvačností vpřed, před adamantinovými čepelemi ochránit. Přirazila Drizzta ke stěně, ale zároveň si zabodla zbraně do břicha.

Tvor uskočil a snažil se osvobodit, ale vzteku Drizzta Do'Urdena neunikl. Mladý drow zabodnuté čepele divoce zkroutil. Pak se rozzlobeně odrazil od stěny a povalil netvora na záda.

Dva z Drizztových protivníků byli mrtví a padl i jeden z hákovců hlídkujících v chodbě, ale to nepřineslo Drizztovi žádnou úlevu. Když se zoufale pokoušel vyprostit čepele z oběti, vztyčil se nad ním třetí hákovec. Drizzt věděl, že mu neunikne.

V tu chvíli dorazila druhá hlídka a Dinin s Berg'inyonem Baenre vtrhli do slepé chodby po stejné římse, kterou použil Drizzt. Hákovec

se odvrátil od Drizzta zrovna ve chvíli, kdy se na něj dva zkušení bojovníci vrhli.

Drizzt ignoroval bolestivou ránu na zádech a zlomeniny, které bezpochyby utrpěla jeho tenká žebra. Lapal mělce po dechu, ale ani to ho nezajímalo. Konečně se mu podařilo uvolnit jednu z čepelí a zaútočil netvorovi na záda. Hákovec neměl proti třem obratným drowům šanci a během několika vteřin padl mrtvý.

Tunel byl konečně vyčištěn a temní elfové si pospíšili ke slepé chodbě. V bitvě proti nestvůrným hlídkám ztratili jen jednoho studenta.

„Princezna z rodu Barrison'del'armgo," poznamenal jeden ze studentů v Dininově hlídce s pohledem upřeným na tělo dítěte.

„Nám řekli, že z rodu Baenre," řekl jiný student, tentokrát z Hatch'netovy skupiny. Drizztovi rozpor neunikl.

Berg'inyon Baenre si pospíšil vpřed, aby si oběť prohlédl a zjistil, jestli je to opravdu jeho mladší sestra.

„K mému rodu nepatří," řekl s očividnou úlevou po krátké prohlídce. Pak se zasmál, protože odhalil další podrobnosti. „Není to ani princezna!" prohlásil.

Drizzt všechno zvědavě sledoval, a hlavně si všímal lhostejného, bezcitného postoje svých společníků.

Další student potvrdil Berg'inyonův postřeh. „Chlapec!" vykřikl. „Ale z jakého rodu?"

Mistr Hatch'net přistoupil k tělíčku a sundal dítěti z krku váček. Vysypal si jeho obsah na dlaň a odhalil insignii nižšího rodu.

„Sirotek," zasmál se, odhodil prázdný váček na zem a jeho obsah schoval do kapsy. „Není vůbec důležitý."

„Dobrý boj," dodal Dinin rychle, „ztratili jsme jen jednoho. Vraťte se do Menzoberranzanu a buďte hrdí na práci, kterou jste dnes odvedli."

Drizzt třeskl čepelemi scimitarů na protest.

Mistr Hatch'net ho ignoroval. „Seřaďte se a vraťte se zpátky," řekl ostatním. „Dneska jste ukázali, co ve vás je." Pak se na Drizzta zamračil a vzteklého studenta zastavil.

„Až na tebe!“ zavrčel Hatch’net. „Nemůžu pominout, že jsi zabil dva netvory a pomohl se zbavit třetího,“ káral Hatch’net, „ale zároveň jsi svojí pošetilostí ohrozil nás ostatní!“

„Varoval jsem vás před hlídkami…“ zajíkl se Drizzt.

„Do pekel s varováním!“ zařval mistr. „Vyrazil jsi bez rozkazu! Ignoroval jsi přijatelnou taktiku boje! Zavedl jsi nás sem naslepo! Podívej se na svého padlého společníka!“ zuřil Hatch’net a ukazoval na mrtvého studenta v chodbě. „Máš ho na svědomí!“

„Chtěl jsem zachránit dítě,“ namítl Drizzt.

„Všichni jsme ho chtěli zachránit!“ opáčil Hatch’net.

Drizzt si tím nebyl tak jistý. Co dělalo dítě v chodbách samotné? Bylo skutečně příhodné, že se skupina hákovců, kteří se v okolí Menzoberranzanu skoro nevyskytují, stala pro „cvičnou patrolu“ lekcí. Drizzt si uvědomil, že celá záležitost je až příliš nápadná, obzvláště když se chodby dále od města hemžily skutečnými hlídkami zkušených válečníků, kouzelníků, a dokonce i kněžek.

„Věděl jste, co za zatáčkou tunelu najdeme,“ řekl Drizzt vyrovnaně a přimhouřil oči.

Drizzta náhle udeřila do zraněných zad plochá strana meče. Drizzt zavrávoral bolestí a málem se mu podlomila kolena. Když se obrátil, uviděl, že se na něj mračí Dinin.

„Drž svůj pošetilý jazyk za zuby,“ varoval Dinin drsným šepotem, „jinak ti ho vyříznu.“

# # #

„Dítě bylo volavka,“ trval na svém Drizzt, když s bratrem osaměl v Dininově komnatě.

Dinin ho místo odpovědi udeřil bolestivě do tváře.

„Obětovali ho kvůli výcviku,“ zavrčel neodbytně mladý Do’Urden.

Dinin se znovu rozpřáhl, ale Drizzt tentokrát ránu zastavil. „Víš, že mám pravdu,“ řekl Drizzt. „Celou dobu jsi to věděl.“

„Nezapomeň, kde je tvé místo, Druhý synu,“ pohrozil Dinin otevřeně, „v Akademii i v rodině.“ Odtáhl se od bratra.

„Do Devíti pekel s Akademií!“ vyštěkl Drizzt Dininovi do tváře. „Pokud má rodina podobné…“ Všiml si, že Dinin tasil meč a dýku.

Drizzt uskočil a připravil si scimitary. „Nechci s tebou bojovat, bratře,“ řekl. „Ale pokud zaútočíš, budu se bránit. Jen jeden z nás odsud odejde živý.“

Dinin se zamyslel. Když zaútočí a vyhraje, nikdo už nebude jeho postavení v rodě ohrožovat. Nikdo, ani Matrona Zlovůle, by určitě nepochyboval o tom, že drzého mladšího bratra spravedlivě potrestal. Ale Dinin viděl Drizzta bojovat. Dva hákovci! Dokonce i Zaknafein by měl co dělat, aby podobné vítězství překonal. Ale Dinin věděl, že pokud nedotáhne hrozbu do konce, pokud Drizztovi dovolí, aby se mu postavil, posílí jeho sebedůvěru v budoucích soubojích, a možná ho dokonce navede ke zradě, kterou od Druhého syna vždy očekával.

„Co to má znamenat?“ ozvalo se ode dveří. Bratři se otočili a uviděli v nich stát sestru Viernu, mistru Arach-Tinilithu. „Schovejte zbraně,“ pokárala je. „Do’Urdenové si teď boj uvnitř rodu nemohou dovolit!“

Dinin si uvědomil, že se mu naskytla možnost uniknout, proto ihned poslechl, stejně jako Drizzt.

„Máte štěstí,“ řekla Vierna, „že neřeknu Matroně Zlovůli o vaší pošetilosti. Mohu vás ujistit, že by nebyla milosrdná.“

„Proč jste přišla neohlášená do Bojové Magthere?“ zeptal se První syn, protože ho sestřina slova pobouřila. Byl také mistr Akademie, i když byl jen muž, a zasloužil si jistou úctu.

Vierna se rozhlédla po chodbě, pak za sebou zavřela dveře. „Abych bratry varovala,“ vysvětlila tiše. „Někdo se prý chce našemu rodu pomstít.“

„Kdo?“ zajímal se Dinin. Drizzt zůstal zmateně stát a nechal je mluvit. „Za co?“

„Řekla bych, že za vyhlazení rodu DeVir,“ odvětila Vierna. „Vím toho málo, protože zvěsti jsou nejasné. Ale chtěla jsem vás oba varovat, abyste si příštích několik měsíců dávali dobrý pozor.“

„Rod DeVir padl před mnoha lety,“ řekl Dinin. „Copak by nás mohli ještě pořád potrestat?“

Vierna pokrčila rameny. „Jsou to jen zvěsti,“ řekla. „Ale zvěstem je třeba věnovat pozornost!“

„Nespravedlivě nás obvinili?“ zeptal se Drizzt. „Naše rodina se přece musí falešnému udavači postavit.“

Vierna s Dininem si vyměnili úsměvy. „Nespravedlivě?“ zasmála se Vierna.

Drizztův výraz prozradil, jak je mladík zmatený.

„Tu noc, kdy ses narodil,“ vysvětlil Dinin, „přestal rod DeVir existovat. Byl to dokonale provedený útok.“

„Rod Do’Urden?“ zalapal Drizzt po dechu, protože se nedokázal s překvapujícími zprávami vyrovnat. Drizzt samozřejmě o podobných bitvách věděl, ale doufal, že jeho rod se k takovému vražednému činu nikdy nesnížil.

„Jedno z nejdokonalejších vyhlazení, k jakému kdy došlo,“ chlubila se Vierna. „Naživu nezůstal jediný svědek.“

„Vy… náš rod… vyvraždil jiný rod?“

„Dávej si pozor na jazyk, Druhý synu,“ varoval Dinin. „Útok byl dokonalý. Proto se v očích Menzoberranzanu nic nestalo.“

„Ale rod DeVir přestal existovat,“ řekl Drizzt.

„Do posledního dítěte,“ zasmál se Dinin.

Na Drizztovu mysl v tu chvíli zaútočily tisíce možností, tisíce naléhavých otázek, které se dožadovaly odpovědi. A hlavně jedna z nich se mu drala z hrdla jako žluč.

„Kde byl tu noc Zaknafein?“ zeptal se.

„Samozřejmě v kapli rodu DeVir,“ odvětila Vierna. „Zaknafein vždy odvádí dokonalou práci.“

Drizzt zavrávoral a skoro nedokázal uvěřit tomu, co slyší. Věděl, že Zak v minulosti zabíjel drowy, že zabíjel Llothiny kněžky, ale Drizzt vždy předpokládal, že bojový mistr jednal v obraně, protože neměl na vybranou.

„Měl bys bratrovi prokazovat větší úctu,“ pokárala ho Vierna. „Tasit proti Dininovi zbraň! Dlužíš mu život!“

„Vy to víte?“ zachechtal se Dinin a střelil po Vierně zvědavým pohledem.

„Naše mysli tu noc splynuly,“ připomněla mu Vierna. „Samozřejmě že to vím.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Drizzt a skoro se bál odpovědi.

„Měl jsi být Třetím synem rodu,“ vysvětlila Vierna, „třetím živým synem.“

„Slyšel jsem o bratrovi Nal…“ Jméno se Drizztovi zadrhlo v hrdle, protože začal chápat. Jediné, co se kdy o Nalfeinovi dověděl, bylo, že ho zabil drow.

„Během studia v Arach-Tinilithu se dozvíš, že třetí synové jsou podle tradice vždy obětováni Lloth,“ pokračovala Vierna. „A tak jsi měl dopadnout i ty. Tu noc, kdy ses narodil, tu noc, kdy rod Do’Urden porazil rod DeVir, získal Dinin postavení Prvního syna.“ Lstivě střelila pohledem po bratrovi, který tam stál s pažemi hrdě založenými na hrudi.

„Teď už o tom můžu mluvit.“ Vierna se na Dinina, který kývl na souhlas, usmála. „Stalo se to tak dávno, že Dinin už nemůže být potrestán.“

„O čem to mluvíte?“ obořil se na ně Drizzt. Začínal panikařit. „Co Dinin udělal?“

„Bodl Nalfeina mečem do zad,“ řekla Vierna klidně.

Drizztovi se zvedl žaludek. Oběť? Vražda? Vyvraždění rodu včetně dětí? O čem to sourozenci mluvili?

„Projev bratrovi úctu!“ vyštěkla Vierna. „Vděčíš mu za život.

Oba vás varuji,“ zapředla a její hrozivé zamračení Drizztem otřáslo a připravilo Dinina o sebejistotu. „Rod Do’Urden možná stojí na pokraji války. Pokud některý z vás na druhého zaútočí, poštve proti své bezcenné duši vztek všech sester i Matrony Zlovůle – čtyř nejvyšších kněžek!“ Když se ujistila, že její hrozbu vzali dostatečně vážně, obrátila se a opustila komnatu.

„Půjdu,“ zašeptal Drizzt, který se toužil jen schoulit někde v temném koutě.

„Půjdeš, až tě propustím!“ obořil se na něj Dinin. „Nezapomínej, Drizzte Do’Urdene, jaké místo zastáváš v Akademii i v rodině.“

„Jako jsi ty nezapomněl na to své s Nalfeinem?“

„Bitvu proti rodu DeVir jsme vyhráli,“ odvětil Dinin a vůbec se neurazil. „Svým činem jsem nezpůsobil rodu žádné problémy.“

Drizzta zalila další vlna odporu. Měl pocit, jako by podlaha stoupala, aby ho pohltila, a skoro doufal, že to udělá.

„Žijeme v krutém světě,“ řekl Dinin.

„Protože ho krutý děláme,“ opáčil Drizzt. Chtěl pokračovat a svalit všechno na Pavoučí královnu a nemorální náboženství, které posvěcuje ničení a zradu. Ale moudře držel jazyk za zuby. Teď už věděl, že ho Dinin touží zabít. A věděl rovněž to, že pokud Dininovi poskytne příležitost, aby ženy jeho rodu proti němu poštval, bratr to udělá.

„Musíš se naučit přijímat skutečnost,“ řekl Dinin a opět se dokonale ovládal. „Musíš se naučit rozpoznat nepřátele a porazit je.“

„Jakýmikoli prostředky,“ dokončil Drizzt.

„Jako pravý válečník!“ odvětil Dinin a zvrhle se zasmál.

„Jsou našimi nepřáteli drowové?“

„Jsme drowí válečníci!“ prohlásil Dinin přísně. „Děláme, co musíme, abychom přežili.“

„Jako ty tu noc, kdy jsem se narodil,“ řekl Drizzt, ale už to neznělo rozzuřeně, jen odevzdaně. „Jsi dost prohnaný na to, aby ti takový čin prošel.“

Dininova odpověď mladšího drowa nesmírně zabolela, i když ji očekával.

„Nikdy k ničemu takovému nedošlo.“

15

NA TEMNÉ STRANĚ

„Jmenuju se Drizzt…“

„Já vím, kdo jsi,“ odvětil mág a Drizztův přidělený učitel. „Pověst tě předchází. Skoro všichni v Akademii už o tobě a tvých bojových dovednostech slyšeli.“

Drizzt se hluboce a trochu zahanbeně uklonil.

„Ale tvoje dovednosti ti tady k ničemu nebudou,“ pokračoval mág. „Mám tě naučit kouzlit, představit ti temnou stranu magie, jak jí říkáme. Je to zkouška mysli a srdce. Obyčejné kovové zbraně s tím nemají nic společného. Magie je skutečnou mocí našeho lidu!“

Drizzt přijal poučování mlčky. Věděl, že dovednosti, kterými se mladý mág chlubil, jsou pro skutečného bojovníka také důležité. Fyzická síla byla pro Drizztův styl boje podružná. Souboje, které Drizzt vybojoval, vyhrál díky silné vůli a vypočítavosti, i když mág věřil, že se takovými přednostmi pyšní jen kouzelníci.

„Během následujících měsíců ti ukážu mnoho zázraků,“ pokračoval mág, „artefakty, o kterých sis ani nemyslel, že existují, a kouzla, s nimiž ses nikdy předtím nesetkal!“

„Mohu znát vaše jméno?“ zeptal se Drizzt a snažil se vypadat, že na něj studentovo vychloubání udělalo dojem. Drizzt se toho o kouzlení dozvěděl hodně už od Zaknafeina, především pak o slabostech kouzelníků. Magie přinášela užitek i mimo bojiště, proto zastávali drowí kouzelníci ve společnosti vysoké postavení a stáli v hierarchii na druhém místě hned za Llothinými kněžkami. Byl to koneckonců kouzelník, kdo rozsvěcoval městský hodinový sloup

Narbondel, a kouzelníci rovněž zažehávali magickým ohněm sochy, jež zdobily sídla.

Zaknafein neměl čaroděje nijak v úctě. Varoval Drizzta, že dokáží zabíjet rychle a z dálky, ale když se vrahovi podařilo proniknout do jejich blízkosti, meči se bránit nedokázali.

„Masoj," odvětil mág. „Masoj Hun'ett z rodu Hun'ett. Začal jsem třicátý a poslední rok studia. Brzy ze mě bude plnohodnotný kouzelník se všemi privilegii, která s takovým postavením souvisí."

„Pak vás zdravím, Masoji Hun'ette," odvětil Drizzt. „Mně už taky zbývá jenom rok studia v Akademii, ale bojovníci tady tráví pouze deset let."

„Jde o méně důležitý talent," odsekl Masoj rychle. „Kouzelníci studují třicet let, než je považují za dostatečně zkušené, aby mohli své dovednosti používat."

Drizzt opět přijal urážku s taktem. Toužil dokončit tuto fázi výcviku a poslední rok studia a na vždycky z Akademie odejít.

# # #

Šest měsíců, které Drizzt strávil pod Masojovým vedením, se nakonec ukázalo být nejlepší částí pobytu v Akademii. Ne že by si Masoje oblíbil. Budoucí kouzelník nacházel neustále nové způsoby, jak Drizztovi připomenout, že bojovníci zastávají nižší postavení. Drizzt cítil, že mezi ním a Masojem existuje jistá soutěživost, jako by ho Masoj připravoval na nějaký budoucí střet. Ale mladý bojovník jen pokrčil rameny a snažil se z hodin získat, co mohl.

Drizzt zjistil, že je docela schopný mág. Každý drow, a to i bojovníci, měl jistý magický talent a vrozené schopnosti. Dokonce i drowí děti dokázaly vyčarovat kouli temnoty nebo zahalit protivníka do neškodných barevných plamenů. Drizzt plnil tyto úkoly s lehkostí a během několika desetidnů zvládl pár triků a menších kouzel.

Ale temní elfové se nerodili jen s magickými vlohami, nýbrž také s odolností vůči magickým útokům, a v tom Zaknafein spatřoval největší slabinu kouzelníků. Kouzelník mohl použít zaklínadlo a dovést ho do dokonalosti, ale když byl jeho zamýšlenou obětí drowí elf, výsledek nemusel odpovídat vynaložené námaze. Na Zaknafeina

vždy nejvíce zapůsobilo správně provedené bodnutí mečem a Drizzt, který se během prvních desetidnů s Masojem stal svědkem neúspěchů drowí magie, začal oceňovat výcvik, kterého se mu dostalo.

Přesto ho mnohé věci, které mu Masoj ukázal, bavily, a to především očarované předměty ve věži Čarodějce. Drizzt držel v rukou hůlky a hole, a dokonce několikrát máchl mečem, který byl tak opředený kouzly, až ho z něj brněly ruce.

Masoj Drizzta při studiu pečlivě sledoval, pozoroval každý pohyb mladého válečníka a pátral po slabinách, které by mohl rod Hun'ett využít, pokud by někdy došlo k očekávanému souboji s rodem Do'Urden. Masojovi se několikrát naskytla příležitost Drizzta zabít a hluboko v srdci cítil, že by to byl moudrý krok. Ale rozkazy Matrony SiNafay byly jasné a neporušitelné.

Masojova matka tajně zařídila, aby se stal jeho učitelem. Nebyla to neobvyklá situace, protože výuku bojovníků během šesti měsíců v Čarodějci vždy vedli starší studenti, kteří učili vždy jen jednoho žáka. Když SiNafay Masojovi oznámila, co zařídila, rychle mu připomněla, že má při výcviku mladého Do'Urdena jen sbírat informace. Nesměl udělat nic, co by mohlo prozradit jejich plány. Masoj nebyl natolik hloupý, aby ji neposlechl.

Ale stíny se plížil jiný kouzelník, který byl tak zoufalý, že ho ani varování Matrony matky nedokázalo odradit.

# # #

„Můj student Masoj mě informoval o tvých pokrocích," řekl Alton DeVir jednoho dne Drizztovi.

„Děkuji, mistře Beztvářný," odvětil Drizzt váhavě, protože mu nahnala strach skutečnost, že si ho na soukromou schůzku pozval mistr Čarodějce.

„Jaký je tvůj názor na magii, mladý válečníku?" zeptal se Alton. „Udělal na tebe Masoj dojem?"

Drizzt netušil, jak odpovědět. Magie ho nijak neohromila a netoužil se jí dlouhodobě zabývat, ale na druhou stranu nechtěl kouzelnického mistra urazit. „Zjistil jsem, že na toto umění mé síly

nestačí,“ prohlásil taktně. „Ostatním jistě dá velkou moc, ale já věřím, že můj talent je spíše spojen s mečem.“

„Dokázaly by tvé zbraně porazit mága?“ zavrčel Alton. Rychle se však ovládl, aby neprozradil, co plánuje.

Drizzt pokrčil rameny. „Každý má v bitvě své místo,“ odvětil. „Kdo ví, kdo by byl mocnější? Jako v každé bitvě by záleželo na protivnících.“

„A co ty?“ posmíval se Alton. „Slyšel jsem, že jsi byl rok co rok ve třídě první. Mistři Bojové Magthere tvé dovednosti velice chválí.“

Drizzt opět zrudl rozpaky. Ale bylo v tom ještě něco jiného. Přemýšlel, odkud toho o něm mistr a student Čarodějce tolik vědí.

„Dokázal by ses postavit magii?“ zeptal se Alton. „Třeba mistrovi Čarodějce?“

„Já ne…“ začal Drizzt, ale Altona tak pohltilo vlastní tlachání, že ho neslyšel.

„Zkusme to!“ vykřikl Beztvářný. Vytáhl tenkou hůlku a šlehl po Drizztovi bleskem.

Drizzt padl k zemi dřív, než blesk vylétl. Výboj roztříštil dveře Altonovy komnaty a prolétl do sousedního pokoje, kde se odrážel od stěn, zanechával na nich spáleniny a rozbíjel předměty.

Drizzt se postavil ke zdi a tasil scimitary. Pořád netušil, co má mistr za lubem.

„Kolika se dokážeš vyhnout?“ posmíval se Alton a hrozivě točil hůlkou. „A co ostatní kouzla, která mám po ruce – která útočí na mysl, a ne na tělo?“

Drizzt se snažil pochopit, jaký cíl tato lekce má a jakou roli v ní hraje. Má na mistra zaútočit?

„To nejsou cvičební meče,“ varoval a namířili zbraněmi na Altona.

Další blesk přinutil Drizzta uhnout a vrátit se na původní místo. „Připadá ti to jako cvičení, pošetilý Do’Urdene?“ zavrčel Alton. „Víš, kdo jsem?“

Nadešel čas Altonovy pomsty a Matrona SiNafay ať táhne do pekel.

Zrovna když se Alton chystal odhalit Drizztovi pravdu, skočil mistrovi na záda temný tvor a srazil ho na podlahu. Pokusil se vyprostit, ale k podlaze ho bezmocně přišpendlil černý panter.

Drizzt sklonil čepele, protože nechápal, co se děje.

„Dost, Guenhwyvar!“ zavolal hlas zpoza Altona. Drizzt se zadíval za padlého mistra a na kočku a uviděl, že do místnosti vstoupil Masoj.

Panter z Altona poslušně seskočil a připojil se k pánovi. Cestou se však zastavil a zadíval se na Drizzta, který stál ve středu komnaty.

Drizzta ladný pohyb zvířete a inteligence jeho kulatých očí natolik okouzlily, že věnoval jen málo pozornosti mistrovi, který na něj zaútočil, i když nezraněný a zjevně rozčilený Alton vyskočil zpátky na nohy.

„Můj mazlíček,“ vysvětlil Masoj. Drizzt užasle sledoval, jak Masoj poslal kočku zpátky do její sféry bytí tím, že vrátil její tělesnou schránku zpět do magické onyxové sošky, již držel v dlani.

„Odkud máte takového společníka?“ zeptal se Drizzt.

„Nikdy nepodceňuj moc magie,“ odvětil Masoj a schoval sošku hluboko do kapsy. Zářivý úsměv se však proměnil v zamračení, když se zadíval na Altona.

Drizzt na mistra bez tváře rovněž pohlédl. Mladému bojovníkovi připadalo nesmírně podivné, že se žák odvážil zaútočit na učitele. Celá situace ho čím dál víc mátla.

Alton věděl, že zašel příliš daleko a že za svou pošetilost draze zaplatí, pokud nenajde způsob, jak se z nesnází dostat.

„Pochopil jsi dnešní lekci?“ zeptal se Masoj Drizzta, ale Altonovi došlo, že otázka je určena i jemu.

Drizzt zavrtěl hlavou. „Nejsem si jistý, k čemu to všechno bylo,“ odvětil upřímně.

„Ukázali jsme ti slabinu magie,“ vysvětlil Masoj a snažil se zakrýt pravdu, „jak zranitelný kouzelník je, když se soustředí na zaklínání, když je posedlý…“ zadíval se na Altona. „Svojí mocí. Jak dokonale je zranitelný, když se soustředí jen na svoji oběť.“

Drizzt poznal, že lže, ale pořád nechápal, oč jde. Proč na něj mistr Čarodějce zaútočil? Proč Masoj, který byl ještě stále studentem, riskoval a pomohl mu?

„Nebudeme mistra dál obtěžovat,“ řekl Masoj a doufal, že tím ještě víc potlačí Drizztovu zvědavost. „Pojď se mnou do výcvikové síně. Ukážu ti Guenhwyvar, svého magického mazlíčka.“

Drizzt se zadíval na Altona a přemýšlel, co nevypočitatelný mistr udělá.

„Jděte,“ řekl Alton klidně a věděl, že Masojův klam je to jediné, co stojí mezi ním a vztekem adoptivní Matrony matky. „Jsem si jistý, že dnešní lekce přinesla své ovoce,“ řekl s pohledem upřeným na Masoje.

Drizzt se podíval na Masoje, pak zpátky na Altona a nechal to být. Toužil se dozvědět víc o Guenhwyvar.

# # #

Masoj odvedl Drizzta zpátky do soukromí své komnaty, vytáhl naleštěnou onyxovou sošku ve tvaru pantera a přivolal Guenhwyvar zpátky. Mágovi se ulevilo, protože když Drizzta seznámil s kočkou, už se o záležitosti s Altonem nezmínil.

Drizzt se nikdy dřív s něčím tak úžasným nesetkal. Vycítil v Guenhwyvar sílu a důstojnost, která popírala její kouzelnou podstatu. Hladké svaly a ladné pohyby kočky byly zosobněním loveckých kvalit, po kterých temní elfové tolik toužili. Drizzt věřil, že by se dokázal zlepšit pouhým pozorováním Guenhwyvar.

Masoj je nechal si spolu hrát celé hodiny. Byl Guenhwyvar vděčný, že mu pomohla napravit škody, které pošetilý Alton napáchal.

Drizzt už na střet s mistrem bez tváře zapomněl.

# # #

„Matrona SiNafay to nepochopí,“ varoval Masoj Altona, když zůstali následujícího dne o samotě.

„Povíš jí to?“ zeptal Alton věcně. To, že se mu nepodařilo Drizzta zabít, ho tak podráždilo, že ho skoro nezajímalo, co se s ním stane.

Masoj zavrtěl hlavou. „Nemusí to vědět.“

Altonova znetvořená tvář se rozšířila do podezřívavého úsměvu. „Co chceš?“ zeptal se ostýchavě. „Tvé studium je už skoro u konce. Co víc by mohl mistr pro Masoje udělat?“

„Nic,“ odvětil Masoj. „Nic od tebe nechci.“

„Tak proč?“ obořil se na něj Alton. „Nechci nikomu nic dlužit. Vyřídíme to teď a tady!“

„Všechno je vyřízeno,“ odvětil Masoj. Alton nevypadal přesvědčeně.

„Co bych získal tím, kdybych Matroně SiNafay prozradil, jakou pošetilost jsi provedl?“ namítl Masoj. „Pravděpodobně by tě zabila a k válce s rodem Do’Urden by neměla žádný důvod. Jsi pouto, které ospravedlní útok. Toužím po boji. Nebudu ho riskovat jen pro malé potěšení, které by mi přinesla tvá zmučená smrt.“

„Byl jsem hloupý,“ přiznal Alton ponuře. „Když jsem k sobě Drizzta pozval, neměl jsem v plánu ho zabít. Chtěl jsem ho jenom sledovat a něco se o něm dozvědět, aby mě jeho smrt ještě víc potěšila, až nadejde správný čas. Ale když jsem ho před sebou uviděl, když jsem před sebou uviděl prokletého Do’Urdena bezbranného…“

„Rozumím ti,“ řekl Masoj upřímně. „Já to cítím úplně stejně.“

„Ty proti rodu Do’Urden nic nemáš.“

„Proti rodu ne,“ vysvětlil Masoj, „ale proti němu ano! Sledoval jsem ho skoro deset let, jeho pohyby, jeho postoje.“

„Nelíbí se ti, co vidíš?“ zeptal se Alton a do hlasu se mu vkradla naděje.

„Nepatří sem,“ odvětil Masoj chmurně. „Strávil jsem s ním šest měsíců a mám pocit, jako bych o něm věděl míň než na začátku. Neprojevuje žádnou ctižádostivost, a přesto devětkrát za sebou vyhrál velký souboj. To se nikdy dřív nestalo! Dobře chápe magii. Kdyby se rozhodl pro její studium, stal by se z něj velmi mocný kouzelník.“

Masoj sevřel ruku v pěst a snažil se najít způsob, jak vysvětlit, co k Drizztovi cítí. „Pro něj je všechno tak snadné,“ zavrčel. „Nemusí přinášet žádné oběti, nezaplatil za své úspěchy žádnými jizvami.“

„Je nadaný,“ poznamenal Alton, „ale podle všeho cvičí mnohem tvrději než ostatní.“

„O to nejde,“ zasténal Masoj podrážděně. Na Drizztovi Do’Urdenovi bylo něco, co se nedalo popsat a co mladého Hun’etta skutečně dráždilo. Nepoznal, co to je, protože se s tím nikdy dřív u žádného temného elfa nesetkal a protože se to tolik lišilo od jeho vlastní povahy. Co Masojovi – a mnoha jiným studentům a mistrům – vadilo, bylo, že Drizzt vynikal ve všech bojových disciplínách, kterých si drowové vážili, a přitom se nevzdal emocí. Drizzt nezaplatil cenu, kterou platily všechny drowí děti, ještě než do Akademie vstoupily.

„Na tom nezáleží,“ řekl Masoj po několika minutách planých úvah. „Časem se o mladém Do’Urdenovi dozvím víc.“

„Myslel jsem, že už jsi s ním skončil,“ řekl Alton. „Posledních šest měsíců výcviku stráví v Arach-Tinilithu – a tam se k němu nedostaneš.“

„Oba za šest měsíců Akademii opustíme,“ vysvětlil Masoj. „Ale budeme spolu trávit čas v povinných hlídkách.“

„A s vámi spousta dalších drowů,“ připomněl Alton. „Chodby stráží tucty hlídek. Možná na Drizzta celé roky ani nenarazíš.“

„Zařídil jsem, aby nás přidělili ke stejné hlídce,“ vysvětlil Masoj. Sáhl do kapsy a vytáhl onyxovou sošku magického pantera.

„Dohodl ses s mladým Do’Urdenem,“ uhádl Alton a pochvalně se usmál.

„Zdá se, že si Drizzt velice oblíbil mého mazlíčka,“ zasmál se Masoj.

„Možná až příliš,“ varoval ho Alton. „Měl by sis střežit záda před scimitary.“

Masoj se zasmál. „Možná by si měl náš přítel Do’Urden střežit záda před panteřími drápy!“

16

SVATOKRÁDEŽ

„Poslední den,“ vydechl Drizzt s úlevou, když si navlékl obřadní roucho. Prvních šest měsíců posledního roku, kdy se snažil proniknout do tajů magie, bylo možná nejpříjemnějším obdobím studia, ale posledních šest měsíců ve škole Lloth bylo těch nejhorších. Drizzt se spolužáky poslouchal den co den nekonečné proslovy, které velebily Pavoučí královnu a vyprávěly příběhy a věštby o její moci a o odměnách, kterými obdarovává věrné služebníky.

Drizzt si uvědomil, že označení „otroci“ by se hodilo lépe, protože nikde ve velkolepé škole věnované drowí bohyni neslyšel nic, co by se třeba jen podobalo slovu láska. Jeho lid uctíval Lloth a ženy Menzoberranzanu věnovaly celé své bytí službě bohyni. Ale jejich oběť pramenila ze sobeckosti. Duchovní Pavoučí královny toužily po postavení nejvyšší kněžky jen pro osobní moc, která s titulem souvisela.

Drizzt v hloubi srdce cítil, že to není v pořádku.

Drizzt proplul šesti měsíci v Arach-Tinilithu jako obvykle s klidem, oči upíral na podlahu a jazyk držel za zuby. A teď konečně nadešel poslední den, Obřad absolutoria. Pro drowy to byla posvátná událost a Vierna mu slíbila, že při ní konečně pochopí skutečnou nádheru Lloth.

Drizzt zdráhavě opustil útočiště, kterým mu byla malinká, prostá komnata. Bál se, že se obřad stane jeho osobní zkouškou. Do této chvíle společnost kolem sebe nechápal a teď přemýšlel, jestli se

konečně začne dívat na svět stejně jako ostatní, jak sestra slíbila. Drizztovi začaly vířit myslí obavy, jedna pramenila z druhé a zaplétaly ho do dilematu, ze kterého se nedokázal vyprostit.

Možná se bál, že se Viernin slib splní.

Drizzt vstoupil do okrouhlé obřadní síně Arach-Tinilithu a zastínil si oči. Ve středu místnosti hořel v koši s osmi nohami, který se, jako všechno ostatní na tomto místě, podobal pavoukovi, oheň. Na zemi kolem koše seděly se zkříženýma nohama Matrona mistra Akademie a dalších dvanáct nejvyšších kněžek, které sloužily jako učitelky v Arach-Tinilithu, a to včetně Drizztovy sestry. Drizzt a ostatní studenti školy bojovníků stáli podél zdí za nimi.

„Ma ku!“ rozkázala Matrona mistra a místnost ztichla, jen plameny v koši praskaly. Dveře do komnaty se znovu otevřely a dovnitř vešla mladá kněžka. Drizzt se dozvěděl, že je první, která toho roku Arach-Tinilith absolvuje. Jako nejlepší studentce školy Lloth jí během obřadu patřila nejvyšší pocta. Svlékla si háv, nahá prošla kruhem kněžek a zastavila se před plameny zády k Matroně mistře.

Drizzt se kousl do rtu, protože se cítil zahanbený a trochu vzrušený. Ještě nikdy takto žádnou ženu nespatřil a tušil, že za pot, který mu vyrazil na čele, nemůže jen horko sálající z ohně. Rychle se rozhlédl a zjistil, že ostatní bojovníci jsou na tom stejně.

„Bae-go si ‘n ‘ee calamay,“ zašeptala Matrona mistra a z koše začal stoupat rudý dým, který zahalil místnost do mlhavé záře. Voněl silně a odporně sladce. Drizzt se ho nadechl a najednou se cítil lehký, jako by se měl začít vznášet nad podlahou.

Plameny v koši náhle vystřelily do výšky. Drizzt přimhouřil oči a odvrátil se od oslňující záře. Kněžky začaly zpívat obřadní píseň, ale Drizzt její slova neznal. Věnoval jim však jen málo pozornosti. Plně se soustředil na to, aby se udržel při vědomí, protože ho z opojné mlhy začala přemáhat mdloba.

„Glabrezu,“ zasténala Matrona mistra a Drizzt podle jména poznal, že vzývá obyvatele nižších sfér. Zadíval se zpět k ohni a uviděl, že Matrona mistra drží v ruce bič s jednou hadí hlavou.

„Odkud ho sebrala?“ zamumlal Drizzt. Uvědomil si, že promluvil nahlas, a doufal, že nenarušil obřad. Uklidnilo ho, když

zjistil, že si mnozí ze studentů pro sebe také mumlají a někteří se sotva drží na nohou.

„Zavolej ho," rozkázala Matrona mistra nahé studentce.

Mladá kněžka zdráhavě rozpřáhla paže a zašeptala: „Glabrezu."

Plameny tančily po okraji ohňového koše. Dým vanul Drizztovi do tváře a nutil ho nadechnout se. Nohy ho brněly, skoro je necítil, ale zároveň byly mnohem citlivější, mnohem živější než kdy dřív.

„Glabrezu," zopakovala studentka hlasitěji a Drizzt slyšel, jak plameny zahučely. Zaútočil na něj ostrý jas, ale jemu to z nějakého podivného důvodu nevadilo. Pohledem klouzal po místnosti, nedokázal se soustředit, nedokázal si spojit podivná, tančící světla se zvuky obřadu.

Nejvyšší kněžky lapaly po dechu a pobízely studentku a on věděl, že tvor už je nablízku. Slyšel prásknutí biče – další pobídku? – a učednice znovu vykřikla: „Glabrezu!" Výkřiky byly tak živočišné, tak mocné, že se do Drizzta i do ostatních mužů v komnatě zařízly hlouběji, než považovali za možné.

Plameny odpověděly na volání. Stoupaly výš a výš a začaly nabývat tvar. Upoutaly pohledy všech v místnosti – upoutaly je a odmítaly pustit. V plamenech se objevil obrovský tvor s psí hlavou a kozími rohy a zadíval se na svůdnou drowí studentku, která se ho odvážila zavolat.

Někde za tvorem z jiné sféry prásknul hadí bič a dívka jméno zopakovala, vábila a modlila se.

Obrovský obyvatel nižších sfér vystoupil z plamenů. Tvorova silná nesvatá moc Drizzta šokovala. Glabrezu se tyčil do výšky devíti stop, ale vypadal mnohem vyšší. Svalnaté paže měl zakončeny obrovskými klepety a druhý, menší pár obyčejných rukou mu vyrůstal vpředu z hrudi.

Instinkty Drizzta nutily, aby na netvora zaútočil a dívku zachránil, ale když se rozhlédl kolem a hledal podporu, všiml si, že Matrona mistra a ostatní kněžky znovu obřadně zpívají a tentokrát každé jejich slovo prostupuje vzrušení.

Přes mlhu a jas na realitu dál útočila vůně kouřového rudého kadidla. Drizzt se chvěl, potácel se na tenké hraně sebeovládání a

jeho sílící zuřivost bojovala s matoucím vábením voňavého kouře. Ruce mu instinktivně sklouzly k jílcům scimitarů u opasku.

Pak se jeho nohy dotkla ruka.

Pohlédl dolů a uviděl mistru, která se zakláněla a žádala ho, ať se k ní připojí – jako ostatní kněžky v komnatě.

Kouř na něj dál útočil.

Mistra ho vábila a nehty ho lehce škrábala po kůži na noze.

Drizzt si prohrábl husté vlasy, snažil se potlačit mdlobu a soustředit se. Taková ztráta sebeovládání, mentální otupělost, která ho okrádala o ostražitost a bleskurychlé reflexy, se mu nelíbila.

A to, co viděl kolem, se mu líbilo ještě méně. Na duši mu útočila naprostá špatnost celé scény. Odtáhl se od mistřina nadějného dotyku, vrávoravým krokem vyrazil přes místnost a zakopával přitom o propletená těla ostatních, kteří byli příliš zaujatí, než aby si ho všimli. K východu se dostal tak rychle, jak jen mu to slabé nohy dovolily, vypotácel se z místnosti a zabouchl za sebou dveře.

Dolehl k němu křik mladé studentky. Kámen ani mentální štíty jej nedokázaly utišit.

Drizzt se těžce opřel o chladnou kamennou stěnu a položil si ruce na břicho. Ani nepomyslel na to, jaké důsledky bude jeho čin mít. Věděl jen, že musí z odporné místnosti uniknout.

Náhle se před ním objevila Vierna a háv měla vpředu rozevřený. Drizztovi se začala pročišťovat hlava a on přemýšlel, jak za svůj čin zaplatí. Zmátlo ho však, že se sestra netváří rozzlobeně.

„Dáváš přednost soukromí," řekla a lehce položila Drizztovi ruku na rameno. Vierna se ani nepokusila zahalit. „Rozumím," řekla.

Drizzt ji popadl za ruku a odtáhl ji od sebe. „Co je to za šílenství?" obořil se na ni.

Když si Vierna uvědomila, že bratr chce z obřadu odejít, tvář se jí zkroutila. „Odmítl jsi nejvyšší kněžku!" zavrčela na něj. „Podle práva bych tě mohla za takovou drzost zabít."

„Ani ji neznám," odsekl Drizzt. „Očekáváte, že…"

„Očekáváme, že splníš rozkaz!"

„Nemám ji rád," vykoktal. Zjistil, že nedokáže udržet ruce v klidu.

„Myslíš si, že Zaknafein měl rád Matronu Zlovůli?“ odvětila Vierna, protože věděla, že Drizzta zmínka o jeho hrdinovi zabolí. Když zjistila, že bratra opravdu ranila, její výraz zněžněl a vzala ho za paži. „Pojď zpátky dovnitř,“ předla. „Ještě pořád je čas.“

Drizztův ledový pohled ji zastavil stejně jistě jako hrot scimitaru.

„Pavoučí královna je bohyně našeho lidu,“ připomněla Vierna přísně. „Jsem jednou z těch, kdo pronáší její vůli.“

„Já bych na to tak hrdý nebyl,“ odsekl Drizzt a ze všech sil lpěl na vzteku, jímž bojoval proti vlnám velmi skutečného strachu, které hrozily rozdrtit jeho zásady.

Vierna ho uhodila tvrdě do tváře. „Vrať se na obřad!“ rozkázala.

„Polibte pavouka,“ odvětil Drizzt. „A doufám, že vám vytrhne prokletý jazyk z úst.“

Teď nedokázala udržet ruce v klidu Vierna. „Měl by sis dávat pozor, jak mluvíš s nejvyšší kněžkou,“ varovala.

„Do pekel s Pavoučí královnou!“ vyštěkl Drizzt. „I když jsem si jistý, že Lloth je zatracená už celé věky!“

„Dává nám moc!“ zavřískla Vierna.

„Obírá nás o všechno, co z nás dělá víc než jen obyčejný kámen, po kterém chodíme!“ vykřikl Drizzt.

„Svatokrádež!“ zavrčela Vierna a slovo jí sklouzlo z jazyka jako prásknutí hadího biče Matrony mistry.

Z komnaty k nim dolehl konečný, zmučený výkřik.

„Zvrhlé spojení,“ zamumlal Drizzt a odvrátil se.

„Dá se jím hodně získat,“ odvětila Vierna, která se rychle ovládla.

Drizzt po ní střelil pohledem plným obvinění. „Zažila jste něco podobného?“

„Jsem nejvyšší kněžka,“ odpověděla prostě.

Drizzta zahalila temnota a zuřivost tak prudká, až téměř zavrávoral. „Přineslo vám to potěšení?“ vyštěkl.

„Získala jsem moc,“ zavrčela Vierna. „Nedokážeš si představit, jak je to důležité.“

„A co vás stála?“

Vierna udeřila Drizzta tak silně, až málem spadl na zem. „Pojď se mnou," řekla a popadla ho za přední část hávu. „Chci ti ukázat jedno místo."

Vyšli ven z Arach-Tinilithu a přešli přes nádvoří Akademie. Když dorazili ke sloupům, které označovaly vstup do Tier Breche, Drizzt zaváhal.

„Nemůžu jimi projít," připomněl sestře. „Ještě jsem neabsolvoval Bojovou Magthere."

„Formalita," odvětila Vierna a ani nezpomalila. „Jsem mistra Arach-Tinilithu, mám moc udělit ti absolutorium."

Drizzt si nebyl Vierniným tvrzením tak jistý, ale opravdu byla kněžkou Arach-Tinilithu. Ačkoli se Drizzt dekretů Akademie bál, nechtěl Viernu znovu rozzlobit.

Následoval ji dolů po širokém kamenném schodišti a do klikatých uliček města.

„Domů?" odvážil se po chvíli zeptat.

„Ještě ne," odvětila krátce. Drizzt se dál nevyptával.

Zamířili k východnímu konci obrovské jeskyně, k opačné stěně, než byla ta, ve které se nacházelo sídlo Do'Urden, a dorazili ke vstupu do tří malých tunelů, které strážily zářící sochy obrovských škorpiónů. Vierna se na okamžik zastavila, aby si uvědomila, který tunel je ten správný, pak znovu vyrazila a vstoupila do nejmenší z chodeb.

Z minut se staly hodiny a oni ještě stále šli. Průchod se rozšířil a brzy se ocitli v klikaté síti chodeb. Drizzt brzy ztratil orientaci, ale Vierna dál kráčela směrem, který zjevně dobře znala.

Pak se ocitli v nízkém obloukovém průchodu, za kterým podlaha najednou zmizela, takže stáli na úzké římse nad širokou propastí. Drizzt pohlédl zvědavě na sestru, ale potlačil otázky, když si všiml, že se hluboce soustředí. Zamumlala několik prostých rozkazů, pak poklepala sebe i Drizzta na čelo.

„Pojď," přikázala a spolu s Drizztem vykročili z římsy a snesli se na dno propasti.

U skály se tu převalovala řídká mlha, která stoupala ze skrytého horkého jezírka nebo asfaltové tůně. Drizzt cítil nebezpečí a zlo. Ve vzduchu se vznášela napjatá zkaženost stejně hmatatelná jako mlha.

„Neboj se,“ řekla Vierna znakovou řečí. „Zaklínadlo nás ukryje. Neuvidí nás.“

„Kdo?“ zeptal se Drizzt rukama, ale ještě než skončil, zaslechl po straně škrábání. Stejně jako Vierna se zadíval na vzdálený balvan a na odporného tvora, který na něm dřepěl.

Drizzt si napřed myslel, že je to drowí elf, a od pasu nahoru tak skutečně vypadal, i když byl bledý a oteklý. Ale dolní částí těla se podobal pavoukovi s osmi nohama. Tvor držel v rukou napnutý luk, ale vypadal zmateně, jako by nedokázal najít vetřelce, který se mu vloudil do pelechu.

Viernu potěšilo, s jakým odporem se bratr na tvora zadíval. „Dobře si ho prohlédni, bráško,“ naznačila. „Podívej se, jak dopadnou ti, kdo rozzlobí Pavoučí královnu.“

„Co je to?“ zeptal Drizzt rychle.

„Drider,“ zašeptala mu Vierna do ucha. Pak tiše dodala: „Lloth není milosrdná bohyně.“

Drizzt uchváceně sledoval, jak se drider pohnul a pátral po vetřelcích. Drizzt nedokázal poznat, jestli je to muž nebo žena, protože jeho torzo bylo nafouklé, ale věděl, že na tom nezáleží. Stvoření nevzniklo přirozenou cestou a nezanechá po sobě žádné potomky, ať už je jeho pohlaví jakékoli. Bylo to jen zmučené tělo, které bezpochyby nenávidělo samo sebe víc než vše ostatní okolo.

„Já jsem milosrdná,“ pokračovala Vierna tiše, i když věděla, že se bratr plně soustředí na dridera. Opřela se zády o skálu.

Drizzt se k ní zprudka obrátil, protože si náhle uvědomil, co má v plánu.

Vierna splynula s kamenem. „Sbohem, bráško,“ zavolala. „Tohle je lepší osud, než si zasloužíš.“

„Ne!“ zavrčel Drizzt a bušil do holé stěny, dokud se mu do nohy nezabodl šíp. Bleskurychle popadl scimitary a obrátil se tváří k nebezpečí. Drider znovu zamířil.

Drizzt chtěl uskočit do strany, do bezpečí za balvanem, ale zraněná noha mu zchromla. Jed.

Drizzt zvedl jednu ze zbraní právě včas, aby šíp odrazil, pak padl na koleno a sevřel si ránu. Cítil, jak mu studený jed prostupuje končetinou, ale tvrdohlavě zlomil násadu šípu a obrátil pozornost

zpátky k útočníkovi. O ránu se bude muset postarat později a doufat, že nebude příliš pozdě. V tuto chvíli se hlavně musel dostat ven z propasti.

Obrátil se na útěk a chtěl najít bezpečné místo, odkud by se mohl vznést zpátky k římse, ale zjistil, že se ocitl tváří v tvář dalšímu driderovi.

Kolem ramene mu prosvištěla sekyra a jen taktak ho minula. Drizzt zastavil úder jedním scimitarem a druhým bodl, ale drider odrazil útok druhou sekyrou.

Drizzt se vzchopil a byl si jistý, že dokáže nepřítele porazit, i když ho zchromlá noha omezovala v pohybu – dokud se mu do zad nezabodl další šíp.

Drizzt zavrávoral pod silou zásahu, ale podařilo se mu vykrýt další útok dridera před sebou. Drizzt padl na kolena a poté na tvář.

Drider se sekyrami si myslel, že je Drizzt mrtvý, proto k němu vyrazil, ale Drizzt v tu chvíli vykopl a překulil se, až se octil pod netvorovým baňatým tělem. Bodl scimitarem vší silou vzhůru, pak se schoulil, protože ho zalily tělní tekutiny.

Zraněný drider se pokusil odcupitat, ale místo toho se převrátil na bok a vnitřnosti se mu vyvalily na kamennou zem. Ale Drizzt neměl žádnou naději. Teď už mu zchromly i ruce a až se na něj vrhne druhý tvor, nebude mít šanci ubránit se. Ze všech sil se snažil zůstat při vědomí a najít řešení, bojovat do hořkého konce. Víčka mu ztěžkla…

Pak Drizzt ucítil, jak ho někdo popadl za háv, hrubě ho zvedl na nohy a praštil s ním o skálu.

Otevřel oči a zadíval se na sestru.

„Žije," řekla. „Musíme ho rychle dostat zpátky a ošetřit mu rány."

Objevila se před ním další postava.

„Myslela jsem, že tak to bude nejlepší," omlouvala se Vierna.

„Nemůžeme si dovolit ztratit ho," ozvala se necitlivá odpověď. Drizzt poznal hlas z minulosti. Pokusil se zaostřit.

„Zlovůle," zašeptal. „Matko."

Rozzuřená rána pěstí mu vše připomněla.

„Matrono Zlovůle,“ zavrčela a přiblížila vztekle zamračený obličej na vzdálenost palce k Drizztově tváři. „Na to nikdy nezapomeň!“

Drizztovi se zdálo, jako by její chlad byl studenější než jed, a úleva nad tím, že ji vidí, vyprchala stejně rychle, jako se objevila.

„Nauč se, kde je tvoje místo!“ zařvala Zlovůle a zopakovala rozkaz, který Drizzta celý život pronásledoval. „Poslouchej,“ rozkázala a Drizzt poslechl. „Vierna tě sem přivedla, aby tě zabila. Byla k tobě milosrdná.“ Zlovůle na dceru zklamaně pohlédla.

„Já rozumím vůli Pavoučí královny lépe než ona,“ pokračovala a s každým slovem plivala Drizztovi do tváře. „Pokud ještě někdy promluvíš zle o naší bohyni Lloth, odtáhnu tě sem sama! Ale ne abych tě zabila, to by bylo příliš snadné.“ Trhla Drizztovi hlavou na stranu, aby se mohl podívat na groteskní pozůstatky dridera, kterého zabil.

„Vrátíš se sem,“ ujistila ho Zlovůle, „aby ses stal driderem.“

ČÁST ČTVRTÁ

GUENHWYVAR

Jaké oči vidí
bolest hluboko v mé duši?
Jaké oči vidí
zvrácené zvyky mého lidu
a bezuzdnou hru
se šípem a hrotem meče?

Tvé… ano, tvé,
ladný běh a skok,
ukryté drápy a tichý krok.
Zbraně připravené pro útok,
nevraždí rády,
nezabíjejí zbytečně.

Tvoje tvář, mé zrcadlo,
odraz v klidné tůni.
Kéž udržím ten výraz
i na své tváři.
Kéž udržím srdce
ve své hrudi čisté.

Lpěj na hrdé cti své duše,
mocná Guenhwyvar,
a zůstaň mi po boku,
drahá přítelkyně.

Drizzt Do'Urden

17

NÁVRAT DOMŮ

Formálně opustil Drizzt Akademii spolu s ostatními, a to jako nejlepší ze třídy. Matrona Zlovůle možná pošeptala něco do správných uší a urovnala synovu nerozvážnost, ale podle Drizzta bylo pravděpodobnější, že si nikdo z těch, kdo se absolutoria zúčastnil, nepamatoval, že zmizel.

Drizzt prošel ozdobenou branou sídla Do'Urden, přičemž přitáhl pohledy obyčejných vojáků, a vznesl se na balkón. „Takže jsem doma," poznamenal tiše, „ať už to znamená cokoli." Po tom, co se stalo ve sluji driderů, Drizzt přemýšlel, jestli ještě někdy bude považovat sídlo Do'Urden za domov. Matrona Zlovůle ho očekávala. Neodvažoval se přijít pozdě.

„Dobře, že jsi zpátky doma," řekl Briza, když uviděla, jak stoupá přes zábradlí balkónu.

Drizzt váhavě prošel kolem nejstarší sestry a snažil se dobře si všímat okolí. Briza nazývala sídlo Do'Urden domovem, ale Drizztovi připadalo stejně cizí jako Akademie, když do ní poprvé vstoupil jako student. Deset let nebyla v životě drowího elfa, který se mohl dožít celých staletí, nijak dlouhá doba, ale Drizzta teď od tohoto místa dělilo víc než desetiletí.

Maya se k nim připojila ve velké chodbě, která vedla k předsíni kaple. „Zdravím, princi Drizzte," řekla a Drizzt netušil, jestli je uštěpačná, nebo ne. „Slyšeli jsme o poctách, které sis vysloužil v Bojové Magthere. Celý rod Do'Urden je na tebe hrdý." I přes slova,

která pronesla, nedokázala Maya potlačit výsměšné zasmání, když dodala: „Jsem ráda, že se z tebe nestalo žrádlo pro dridery.“

Drizztovo zamračení jí vyhnalo úsměv z tváře.

Maya s Brizou si vyměnily ustarané pohledy. Věděly, jak Vierna mladšího bratra potrestala, i o jízlivém pokárání, kterého se mu dostalo od Matrony Zlovůle. Obě položily obezřetně ruku na hadí bič u opasku, protože netušily, jak se nebezpečný mladší bratr zachová.

Drizzt počítal kroky, které ho dělily ode dveří, ale za jeho zdráhavost nemohla Matrona Zlovůle ani sestry. Věděl, jak na tom s matkou je a co musí udělat, aby byla spokojená. Ale byl tady jiný člen rodiny, který v Drizztovi probouzel zmatek a vztek. Ze všech příbuzných jen Zaknafein předstíral, že je něčím, čím není. Drizzt se blížil ke kapli, úzkostně nahlížel do každé boční chodby a přemýšlel, kdy se Zak objeví.

„Za jak dlouho odejdeš na hlídku?“ zeptala se Maya a vytrhla tak Drizzta ze zamyšlení.

„Za dva dny,“ odvětil Drizzt roztržitě a očima dál těkal ze stínu do stínu. Dorazil ke dveřím předsíně a Zak pořád nikde. Možná už byl bojový mistr uvnitř a stál vedle Zlovůle.

„Víme o tvé nerozvážnosti,“ vyštěkla náhle Briza chladně, když položila ruku na kliku dveří. Drizzta její výbuch nepřekvapil. Od kněžek Pavoučí královny už jiné chování nečekal.

„Proč sis nemohl obřad užít?“ dodala Maya. „Měli jsme štěstí, že mistry a Matrona Akademie byly příliš zaměstnané vlastním vzrušením, než aby si všimly toho, co jsi provedl. Zostudil bys celý rod!“

„Mohl jsi Matronu Zlovůli připravit o Llothinu přízeň,“ dodala Briza rychle.

Nic lepšího bych pro ni nemohl udělat, pomyslel si Drizzt. Rychle však myšlenku zaplašil, protože si vzpomněl na Brizinu zneklidňující schopnost číst myšlenky.

„Doufejme, že k tomu nedošlo,“ řekla Maya pochmurně. „Stojíme na pokraji války.“

„Vím, kde je mé místo,“ ujistil je Drizzt a hluboce se uklonil. „Odpusťte, sestry, a věřte, že mé mladé oči začínají vidět skutečnou

podstatu drowího světa velmi jasně. Už nikdy rod Do'Urden takovým způsobem nezklamu."

Sestry jeho prohlášení tak potěšilo, že jim unikla dvojsmyslnost Drizztových slov. Drizzt nechtěl pokoušet štěstí, proto vklouzl do předsíně a s úlevou si všiml, že Zak není přítomen.

„Chvalte Pavoučí královnu!" zakřičela za ním Briza.

Drizzt se zastavil, otočil se a podíval se na ni. Podruhé se hluboce uklonil. „Jak to má být," zamumlal.

# # #

Zak se plížil za skupinkou, sledoval každý Drizztův pohyb a snažil se odhalit, jakou daň si deset let v Akademii na mladém bojovníkovi vybralo.

Drizztovi zmizel z tváře obvyklý úsměv. A Zak předpokládal, že spolu s ním zmizela i nevinnost, kterou se lišil od ostatních v Menzoberranzanu.

Zak se těžce opřel o stěnu boční chodby. Zachytil jen část rozhovoru u dveří předsíně. Ale nejjasněji slyšel, jak Drizzt souhlasí s Brizinou chválou Lloth.

„Co jsem to udělal?" zeptal se bojový mistr sám sebe. Vyhlédl do hlavní chodby, ale dveře předsíně už se zavřely.

„Když se dívám na drowa – na drowího válečníka! – kterého jsem si nejvíce vážil, stydím se za svoji zbabělost," naříkal Zak. „Ztratil Drizzt něco, co jsem mohl zachránit?"

Tasil meč z pochvy a citlivými prsty přejel po břitkém ostří. „Byl bys ještě krásnější, kdybys okusil krev Drizzta Do'Urdena, kdybys tento svět, náš svět, připravil o další duši, kterou zničil, kdybys ho osvobodil od nekonečných muk života!" Sklonil hrot zbraně k podlaze.

„Jsem zbabělec," řekl. „Zklamal jsem a nesplnil jediný úkol, který mohl dát mému ubohému bytí smysl. Zdá se, že Druhý syn rodu Do'Urden žije, ale Drizzt Do'Urden, můj žák, dávno zemřel." Zak se znovu zadíval na prázdné místo, kde ještě před chvílí Drizzt stál, a stáhl obličej do grimasy. „Jeho místo zaujal chameleón. Drowí válečník."

Zakova zbraň zazvonila o kamennou podlahu a bojový mistr sklonil hlavu a schoval tvář do dlaní, za jediný štít, který Zaknafeinovi Do'Urdenovi zůstal.

# # #

Drizzt další den odpočíval a většinu ho strávil ve svém pokoji, aby se vyhnul nejbližším členům rodiny. Zlovůle ho při prvním setkání beze slova propustila, ale Drizzt se jí nemínil znovu postavit. A stejně tak se netoužil setkat ani s Brizou a Mayou, protože se obával, že dříve nebo později pochopí skutečný význam jeho kacířské odpovědi. Ale hlavně se nechtěl setkat se Zaknafeinem, kterého kdysi považoval za spásu před realitou, za jediné zářící světlo ve tmě Menzoberranzanu.

Drizzt uvěřil, že i to byla lež.

Druhý den, zrovna když časový sloup Narbondel zahájil světelný cyklus, se dveře do Drizztovy malé komnaty rozlétly a dovnitř vstoupila Briza. „Matrona Zlovůle si žádá tvoji přítomnost," oznámila ponuře.

Drizzt sebral boty, následoval nejstarší sestru chodbami do kaple a myslí mu přitom letělo tisíc myšlenek. Odhalily snad Zlovůle a ostatní, co doopravdy cítí k jejich zlé bohyni? Jaký trest ho čeká? Drizzt si nevědomky bedlivě prohlédl řezby pavouků na obloukových dveřích kaple.

„Už bys to tu měl znát lépe a cítit se tady dobře," pokárala ho Briza, když si všimla jeho neklidu. „Je to nejuctívanější místo našich lidí."

Drizzt sklopil oči a neodpověděl – a dával si pozor, aby o jedovatých odpovědích, které ukrýval v srdci, ani nepřemýšlel.

Jeho zmatek se ještě zdvojnásobil, když vstoupili do kaple, kde podle očekávání stáli před Matronou matkou Rizzen, Maya a Zaknafein, ale vedle nich také Dinin s Viernou.

„Jsme tady všichni," řekla Briza a zaujala místo po matčině boku.

„Poklekněte,“ rozkázala Zlovůle a celá rodina padla na kolena. Matrona matka kolem nich pomalu procházela a všichni uctivě nebo jen moudře sklopili oči.

Zlovůle se zastavila vedle Drizzta. „Přítomnost Dinina a Vierny tě zmátla,“ řekla. Drizzt k ní vzhlédl. „Copak jsi ještě nepochopil lstivé metody přežití?“

„Myslel jsem, že bratr a sestra zůstanou v Akademii,“ vysvětlil Drizzt.

„Tím bychom nic nezískali,“ odvětila Zlovůle.

„Nezískává rod na síle, když má mistry v Akademii?“ odvážil se Drizzt zeptat.

„To ano,“ odvětila Zlovůle, „ale dělí se tím moc. Slyšel jsi o válce, která se chystá?“

„Slyšel jsem o možných potížích,“ řekl Drizzt a podíval se na Viernu, „ale nic přesnějšího.“

„Možných?“ zafuněla Zlovůle, kterou podráždilo, že syn nechápe, o jak důležitou věc jde. „Většina rodů nedostane vůbec žádné varování!“ Zprudka se od Drizzta odvrátila a oslovila celou skupinu. „Zvěsti jsou pravdivé,“ prohlásila.

„Kdo?“ zeptala se Briza. „Který rod osnuje plány proti rodu Do’Urden?“

„Nikdo za námi,“ odvětil Dinin, ačkoli otázku nepoložili jemu a neměl právo promluvit nevyzván.

„Jak to víš?“ zeptala se Zlovůle a rozhodla se nechat přečin být. Věděla, jak je Dinin schopný a že může k rozhovoru hodně přispět.

„Jsme Devátý rod ve městě,“ prohlásil Dinin, „ale můžeme se pochlubit čtyřmi nejvyššími kněžkami, přičemž dvě z nich byly mistrami Arach-Tinilithu.“ Podíval se na Zaka. „A také dvěma bývalými mistry Bojové Magthere a Drizzt získal ve škole bojovníků nejvyšší pocty. Máme skoro čtyři sta zkušených a schopných vojáků. Jen málo rodů může říct, že má víc.“

„Kam tím míříš?“ zeptala se Briza ostře.

„Jsme Devátý rod,“ zasmál se Dinin, „ale jen pár rodů před námi by nás dokázalo porazit…“

„A žádný za námi,“ dokončila za něj Matrona Zlovůle. „Máš dobrý postřeh, První synu. Dospěla jsem ke stejnému názoru.“

„Jeden z velkých rodů se bojí rodu Do'Urden," řekla Vierna. „Potřebuje se nás zbavit, aby ochránil své postavení."

„Taky si to myslím," odvětila Zlovůle. „Je to neobvyklé, protože válku mezi rody obvykle vyvolá nižší rod, aby získal lepší postavení v městské hierarchii."

„Pak musíme být velice opatrní," řekla Briza.

Drizzt pečlivě naslouchal a snažil se pochopit. Neodtrhl však oči od Zaknafeina, který klečel netečně stranou. Drizzt přemýšlel, co si o tom otrlý bojový mistr myslí. Vzrušovaly ho myšlenky na válku, která by mu dovolila zabíjet temné elfy?

Ať už cítil Zak cokoli, nedal to najevo. Klečel tiše a zdálo se, jako by ani neposlouchal.

„Baenre to nebude," řekla Briza, ale znělo to, jako by toužila po ujištění. „Je ještě neohrožujeme!"

„Musíme doufat, že máš pravdu," odvětila Zlovůle ponuře, protože si jasně vzpomínala na výpravu do domu vládnoucího rodu. „Asi jde o nějaký slabší rod nad námi, který se obává o své nejisté postavení. Ale ještě jsem neodhalila nic usvědčujícího, takže se musíme připravit na nejhorší. Proto jsem povolala Dinina s Viernou zpátky."

„Pokud se dozvíme, kdo je naším nepřítelem…" začal Drizzt impulzivně. Všichni se k němu otočili. Bylo už dost zlé, že bez svolení promluvil První syn, ale od Druhého syna, který sotva vyšel z Akademie, to bylo téměř kacířské chování.

Matrona Zlovůle však toužila prozkoumat problém ze všech stran, proto to nechala být. „Pokračuj," pobídla ho.

„Když zjistíme, který rod se proti nám chystá zakročit," řekl Drizzt tiše, „nemohli bychom ho odhalit?"

„Proč?" zavrčela Briza. „Samotné spiknutí není zločin."

„A co se s nimi dohodnout?" naléhal Drizzt, ačkoli na něj všichni v komnatě – až na Zaka – nevěřícně hleděli. „Pokud jsme silnější, tak ať se nám podřídí bez boje. Rod Do'Urden zaujme příslušné postavení a hrozba slabšího rodu bude eliminována."

Zlovůle popadla Drizzta za přední část pláště a škubnutím ho postavila na nohy. „Tentokrát ti tvé hloupé názory ještě prominu!"

zavrčela. Odhodila ho na podlahu a na Drizzta se sesypaly tiché výčitky sourozenců.

Jen Zak se opět tvářil jinak než všichni ostatní v místnosti. Zvedl ruku k ústům, aby zakryl pobavení. Odvážil se doufat, že v mladíkovi zůstalo něco z Drizzta Do'Urdena, kterého znal. Možná Akademie duši mladého bojovníka zcela nezatemnila.

Zlovůle se zprudka obrátila ke zbytku rodiny a oči jí žhnuly vztekem a chtíčem. „Teď není čas na strach. Nastal čas naplnit sny!" vykřikla a napřáhla ruce před tvář. „Jsme rod Do'Urden, Daermon N'a'shezbaernon, a jsme tak mocní, že se nás obávají i velké rody. Jsme ve válce neznámou veličinou. Máme na své straně všechny výhody! Devátý rod?" zasmála se. „Zakrátko před námi zůstane už jen sedm rodů!"

„A co hlídka?" ozvala se Briza. „Máme poslat Druhého syna samotného do nebezpečí?"

„Využijeme ji ve svůj prospěch," prohlásila lstivá Matrona. „V Drizztově hlídce budou členové alespoň čtyř rodů nad námi."

„Jeden na něj může zaútočit," namítla Briza.

„Ne," ujistila ji Zlovůle. „Naši nepřátelé by se tak snadno neodhalí – ještě ne. Zabiják by musel porazit dva Do'Urdeny."

„Dva?" zeptala se Vierna.

„Lloth nám opět projevila přízeň," vysvětlila Zlovůle. „Dinin Drizztovu hlídku povede."

Prvnímu synovi se při té zprávě rozzářily oči. „Takže se zabijáky ve válce můžeme stát já s Drizztem," zapředl.

Matroně matce zmizel úsměv z tváře. „Nezaútočíš bez mého svolení," varovala ho hlasem tak ledovým, že Dinin pochopil, jaké důsledky by jeho neposlušnost měla, Jako jsi to udělal v minulosti."

Drizztovi neunikla narážka na zavražděného bratra Nalfeina. A matka o tom věděla! Zlovůle neudělala nic, aby vraha potrestala. Nyní zvedl ruku k tváři Drizzt, a to aby zakryl výraz hrůzy, který by mu mohl způsobit jen potíže.

„Půjdeš, aby ses něco dozvěděl," řekla Matrona Zlovůle Dininovi, „abys chránil bratra, jako bude Drizzt chránit tebe. Nepřiprav nás o výhodu kvůli jedinému zabití." Po matčině kostnaté

tváři se znovu rozlil úsměv. „Ale pokud se dozvíte, kdo je naším nepřítelem…“ řekla.

„Pokud se naskytne vhodná příležitost…“ dokončila Briza, která uhádla matčiny zvrácené myšlenky a vrhla po ní stejně zvrhlý úsměv.

Zlovůle se na nejstarší dceru souhlasně zadívala. Briza bude výtečnou následnicí!

Dininova tvář se roztáhla do širokého, chlípného úsměvu. Nic nedokázalo Prvního syna rodu Do’Urden potěšit víc než příležitostná vražda.

„Tedy jděte, rodino,“ řekla Zlovůle. „Nezapomeňte, že nepřátelské oči sledují každý náš pohyb a čekají, až budou moct zaútočit.“

Zak opustil kapli jako obvykle první, tentokrát však ještě čilejším krokem. Nenadchla ho představa nové války, ačkoli ho zabíjení kněžek Pavoučí královny jistě těšilo. Zakovi dala naději Drizztova přetrvávající naivita a nepochopení podstaty života drowů.

Drizzt sledoval, jak Zak odchází, a myslel si, že ho těší představa dalšího zabíjení. Drizzt nevěděl, jestli má za bojovým mistrem vyrazit a vyříkat si to s ním, nebo pokrčit rameny a nechat ho být, jako si nevšímal většiny krutého světa kolem. Rozhodla za něj Matrona Zlovůle, která mu zastoupila cestu a zadržela ho v kapli.

„Tobě řeknu jedno,“ začala, když osaměli. „Víš, jaký úkol jsem ti svěřila. Selhání nebudu tolerovat!“

Drizzt ucukl před silou v jejím hlase.

„Ochraňuj bratra,“ varovala ho ponuře, „jinak tě bude soudit sama Lloth.“

Drizzt věděl, co tím chce říct, ale Matrona s potěšením zašla až do podrobností.

„Nelíbilo by se ti žít jako drider.“

# # #

Nad černou hladinou podzemního jezera prolétl blesk a spálil hlavy blížících se vodních trollů. Jeskyní se rozléhal lomoz bitvy.

Drizzt zahnal jednoho z netvorů, kterým se říkalo kostnatci, na malý poloostrov a zatarasil mu cestu zpátky k vodě. Jediný drow by

obvykle neměl proti vodnímu trollovi šanci, ale ostatní členové hlídky během posledních několika desetidnů zjistili, že Drizzt není obyčejný drow.

Kostnatec se blížil a vůbec netušil, v jakém nebezpečí se ocitl. Drizzt netvorovi bleskurychlým pohybem usekl paže, pak se vrhl vpřed, aby zasadil smrtící ránu, protože moc dobře věděl, jak rychle se trollové dokáží regenerovat.

Z vody za Drizztovými zády vyklouzl další kostnatec.

Drizzt to očekával, ale nedal nijak najevo, že o druhém netvorovi ví. Soustředil se na kostnatce před sebou a zanechával na hrudi zmrzačeného a prakticky bezmocného trolla hluboké rány.

Netvor za ním se právě chystal zaseknout mu spáry do zad, když Drizzt padl na kolena a vykřikl: „Teď!“

Panter, který se krčil ve stínech u vstupu na poloostrov, nezaváhal. Guenhwyvar stačil jeden dlouhý krok, aby se dostala do správné pozice, pak skočila, tvrdě srazila nic netušícího kostnatce na zem a vyrvala z něj život dřív, než stačil zareagovat.

Drizzt se zbavil svého trolla a pak se obrátil, aby obdivoval práci, kterou panter odvedl. Natáhl ruku a velká kočka do ní vtiskla čenich. Drizzt si uvědomil, jak dobře se s kočkou poznali!

Znovu se ostře zablesklo, tentokrát tak blízko, že Drizzt na okamžik oslepl.

„Guenhwyvar!“ vykřikl Masoj Hun’ett, který výboj vyslal. „Ke mně!“

Panter se letmo dotkl Drizztovy nohy, pak poslechl. Když se Drizztovi vrátil zrak, vydal se opačným směrem, protože nechtěl být svědkem toho, jak Masoj panterovi nadává jako vždy, když s ním Guenhwyvar spolupracovala.

Masoj se zahleděl na záda odcházejícího Drizzta a toužil vypálit třetí blesk přímo mezi lopatky mladého Do’Urdena. Ale kouzelníkovi z rodu Hun’ett neunikla přítomnost Dinina Do’Urdena, který vše velmi pozorně sledoval.

„Nezapomeň, komu máš být věrná!“ zavrčel Masoj na Guenhwyvar. Panter Masoje až příliš často opouštěl, aby se v boji připojil k Drizztovi. Masoj věděl, že kočka lépe bojuje po boku válečníka, ale také věděl, jak zranitelný je kouzelník, když se

soustředí na zaklínadlo. Masoj chtěl, aby Guenhwyvar zůstávala s ním a chránila ho před nepřáteli a – střelil pohledem po Dininovi – také před „přáteli“.

Hodil sošku na zem u svých nohou. „Zmiz!“ rozkázal.

Drizzt se v dálce pustil do křížku s dalším kostnatcem a rychle se s ním vypořádal. Masoj sledoval jeho šermířské umění a vrtěl hlavou. Drizzt se s každým dnem zlepšoval.

„Vydejte rozkaz k jeho vraždě co nejrychleji, Matrono SiNafay,“ zašeptal Masoj. Mladý kouzelník nevěděl, jak dlouho dokáže úkol odkládat. Nebyl si jistý, jestli je ještě vůbec schopen Drizzta porazit.

# # #

Drizzt si zastínil oči a pochodní vypálil rány mrtvého trolla. Jen oheň se postaral o to, že už se trollové nezotavili a nevyškrábali z hrobu.

Drizzt si všiml, že boj už skončil i na jiných místech a na břehu jezera se začaly objevovat světla pochodní. Přemýšlel, jestli přežilo všech dvanáct drowích válečníků, ale zároveň ho napadlo, jestli mu na tom vůbec záleží. Byli tady jiní, kteří s radostí zaujmou jejich místo.

Drizzt věděl, že jediný společník, na kterém mu opravdu záleželo – Guenhwyvar – byl zpátky v bezpečí Astrální sféry.

„Seřaďte se!“ rozkázal Dinin, když otroci, skřeti a orci začali hledat trollí poklady a obírat mrtvoly kostnatců o vše cenné.

Oheň kostnatce, kterého Drizzt podpálil, už sežehl, proto uhasil pochodeň v černé vodě a na okamžik se zastavil, aby se jeho oči přizpůsobily tmě. „Další den,“ řekl tiše, „další nepřítel poražen.“

Líbilo se mu vzrušení, které s sebou hlídkování přinášelo, napětí a nebezpečí a vědomí, že konečně používá zbraně proti odporným nestvůrám.

Ale ani tak nedokázal Drizzt uniknout letargii, která prostoupila jeho život, a odevzdání, jímž se vyznačoval každý jeho krok. Ačkoli v těchto dnech bojoval proti netvorům Temných říší a zabíjel z nutnosti, Drizzt nezapomněl na setkání v kapli sídla Do’Urden.

Věděl, že jeho scimitary brzy použijí proti drowům.

# # #

Zaknafein se rozhlédl po Menzoberranzanu, jak to častokrát dělával, když Drizztova hlídka opustila město. Zak se cítil rozpolcený. Toužil se vyplížit z domu a bojovat po Drizztově boku, ale zároveň doufal, že se hlídka vrátí se zprávou, že Drizzta zabili. Zak přemýšlel, jestli někdy najde řešení dilematu, které nejmladší Do'Urden představoval. Zak věděl, že nesmí opustit dům, protože ho Matrona Zlovůle bedlivě pozorovala. Cítila, jaké starosti si o Drizzta dělá, a v žádném případě jeho pocity neschvalovala. Zak býval často jejím milencem, ale měli jen velmi málo společného.

Zak si vzpomněl, jak před staletími bojoval o Viernu, další společné dítě. Vierna však byla žena, její osud byl od narození předurčen, a Zak nemohl udělat vůbec nic, aby drtivý vliv náboženství Pavoučí královny zarazil.

Je možné, že se Zlovůle bála, že u mužského potomka bude mít větší štěstí? Zjevně ano, ale ani Zak si nebyl jistý, jestli jsou Matroniny obavy oprávněné. Dokonce ani on netušil, jaký má na Drizzta vliv.

Zadíval se na město a mlčky sledoval, jak se hlídka vrací – jako vždy čekal, až se Drizzt vrátí bezpečně domů, ale ve skrytu duše doufal, že spáry nebo tesáky netvora ve stínech vyřeší jeho problém za něj.

18

ZADNÍ MÍSTNOST

„Zdravím, Beztvářný,“ řekla nejvyšší kněžka a protlačila se kolem Altona do jeho soukromých komnat v Čarodějci. „A já vás, mistro Vierno,“ odvětil Alton a snažil se potlačit strach v hlase. Nemohla to být náhoda, že ho Vierna Do’Urden přišla zrovna teď navštívit. „Čemu vděčím za to, že mě mistra Arach-Tinilithu poctila návštěvou?“

„Už nejsem mistra,“ řekla Vierna. „Vrátila jsem se domů.“

Alton se zarazil a novinu zvážil. Věděl, že Dinin Do’Urden se také vzdal pozice v Akademii.

„Matrona Zlovůle znovu shromáždila rodinu,“ pokračovala Vierna. „Blíží se válka. Určitě jsi o tom slyšel, že?“

„Jen nějaké zvěsti,“ vykoktal Alton, který začínal chápat, proč za ním Vierna přišla. Rod Do’Urden využil Beztvářného při svých intrikách už v minulosti když mu přikázal, aby zabil Altona! A teď se Menzoberranzanem začaly šířit zvěsti o válce, proto Matrona Zlovůle znovu vytvářela síť špehů a zabijáků.

„Ty o tom víš?“ zeptala se Vierna ostře.

„Něco jsem zaslechl,“ vydechl Alton a dával si pozor, aby mocnou ženu nerozčílil. „Ale ne dost na to, abych vám to oznámil. Dokud jste se neobjevila, ani jsem netušil, že je rod Do’Urden do celé záležitosti zapleten.“ Alton mohl jen doufat, že proti němu Vierna nepoužila kouzlo pravdy.

Vierna se uvolnila. Vysvětlení ji zjevně uspokojilo. „Poslouchej pozorněji, Beztvářný," řekla. „Odešli jsme s bratrem z Akademie, takže budeš očima a ušima rodu Do'Urden na tomto místě ty."

„Ale…" vykoktal Alton.

Vierna zvedla ruku, aby ho zarazila. „Vím, že jsme tě posledně zklamali a nedodrželi naši část dohody," řekla. Hluboce se uklonila, což nejvyšší kněžka před mužem často nedělala. „Matrona Zlovůle se omlouvá za to, že ti mast, kterou jsi po zavraždění Altona DeVira obdržel, nevrátila tvář."

Alton se málem zajíkl, protože konečně pochopil, proč mu před třiceti lety neznámý posel přinesl krabičku s léčivou mastí. Zahalená postava byla agentem rodu Do'Urden a přišla Beztvářnému zaplatit za Altonovu vraždu! Alton mast samozřejmě nikdy nevyzkoušel. Při jeho smůle by fungovala a vrátila by mu rysy Altona DeVira.

„Tentokrát tvá odměna určitě nezklame," pokračovala Vierna, ale Alton, kterého ironie celé záležitosti málem přemohla, sotva poslouchal. „Rod Do'Urden vlastní kouzelnickou hůl, ale nemá žádného kouzelníka, který by byl hoden ji použít. Patřila mému bratrovi Nalfeinovi, který zemřel při vítězství nad DeViry."

Alton se toužil na ni vrhnout. Ale ani on nebyl tak hloupý.

„Pokud zjistíš, který rod proti rodu Do'Urden intrikuje, bude hůl tvá!" slíbila Vierna. „Za tak malou službu je to poklad."

„Udělám, co bude v mé moci," odvětil Alton, protože nevěděl, co jiného na neuvěřitelnou nabídku říct.

„To je jediné, co Matrona Zlovůle žádá," řekla Vierna a odešla s jistotou, že si rod Do'Urden zajistil v Akademii schopného špeha.

# # #

„Dinin a Vierna Do'Urden se vzdali svých pozic," řekl Alton vzrušeně, když ho později toho večera navštívila drobounká Matrona matka.

„To už vím," odvětila SiNafay Hun'ett.

Znechuceně se rozhlédla po nepořádku a spáleninách v komnatě a nakonec se posadila k malému stolku.

„Ale je toho víc,“ řekl Alton rychle. Nechtěl, aby se SiNafay rozčílila, protože ji vyrušil kvůli starým zprávám. „Dnes mě navštívila mistra Vierna Do’Urden!“

„Tuší něco?“ zavrčela Matrona SiNafay.

„Ne, ne!“ odvětil Alton. „Přesně naopak. Rod Do’Urden si mě chce najmout jako špeha, jako kdysi najali Beztvářného, aby mě zabil!“

SiNafay se na okamžik užasle zarazila, pak se z plna hrdla rozesmála. „Jaká ironie!“ vykřikla.

„Slyšel jsem, že Dinin a Vierna vstoupili do Akademie jen proto, aby dohlédli na vzdělání mladšího bratra,“ poznamenal Alton.

„Výtečná zástěrka,“ odvětila SiNafay. „Ctižádostivá Matrona Zlovůle vyslala Viernu s Dininem jako špehy. Má můj obdiv.“

„A teď tuší potíže,“ prohlásil Alton a posadil se naproti Matroně matce.

„To ano,“ souhlasila SiNafay. „Masoj hlídkuje spolu s Drizztem, ale rodu Do’Urden se podařilo do hlídky nastrčit i Dinina.“

„Pak je Masoj v nebezpečí,“ namítl Alton.

„Ne,“ řekla SiNafay. „Rod Do’Urden neví, že hrozbou je rod Hun’ett, jinak by nešli pro informace za tebou. Matrona Zlovůle ví, kdo jsi.“

Altonovi přelétl přes tvář výraz hrůzy.

„Nezná tvoji pravou totožnost,“ zasmála se SiNafay. „Ví, že Beztvářný je Gelroos Hun’ett, a kdyby nás podezřívala, nikdy by za Hun’ettem nešla.“

„Pak se nám naskytla výtečná příležitost zasít do řad rodu Do’Urden zmatek!“ vykřikl Alton. „Když obviním jiný rod, třeba samotné Baenre, jen to naše postavení posílí.“ Zachechtal se nad možnostmi, které se jim nabízely. „Zlovůle mě odmění velmi mocnou holí – a já zbraň ve správnou chvíli obrátím proti ní!“

„Matrona Zlovůle!“ opravila ho SiNafay přísně. Ačkoli se se Zlovůli brzy stanou nepřáteli, SiNafay nemohla dovolit, aby se obyčejný muž choval k Matroně matce s takovou neúctou. „Opravdu si myslíš, že bys dokázal dovést takovou lest do konce?“

„Až se mistra Vierna vrátí…“

„Tak cennou informaci nemůžeš předat nižší kněžce, pošetilý DeVire. Postavíš se samotné Matroně Zlovůli, mocnému protivníkovi. Pokud prohlédne tvoji lež, víš, co s tebou udělá?“

Alton hlasitě polkl. „Risknu to,“ řekl a odhodlaně zkřížil paže na stole.

„Ale co se stane s rodem Hun’ett, pokud bude největší lež odhalena?“ zeptala se SiNafay. „Pokud Matrona Zlovůle odhalí pravou totožnost Beztvářného, přijdeme o výhodu.“

„Chápu,“ odvětil Alton. Byl zdrcený, ale nedokázal SiNafayinu logiku popřít. „Tak co uděláme? Co mám dělat já?“

Matrona SiNafay už zvažovala další kroky. „Vzdáš se své pozice,“ řekla nakonec. „Vrátíš se do domu Hun’ett a pod moji ochranu.“

„To může pozornost Matrony Zlovůle k rodu Hun’ett taky přitáhnout,“ namítl Alton.

„To ano,“ odvětila SiNafay, „ale je to nejbezpečnější cesta. Zajdu za Matronou Zlovůlí a rozčileně jí řeknu, aby nezaplétala rod Hun’ett do svých potíží.

Pokud si chce z člena mého rodu udělat špeha, musí napřed požádat o mé svolení – ale tentokrát jí ho nedám!“

SiNafay se usmála, když si představila všechny možnosti podobného střetnutí. „Svým vztekem a strachem můžu naznačit, že proti rodu Do’Urden intrikuje některý z vyšších rodů, nebo že se proti němu dokonce spiklo několik rodů,“ řekla a zjevně se bavila možným prospěchem. „Matrona Zlovůle bude mít rozhodně o čem přemýšlet!“

Alton SiNafayinu poslední poznámku neslyšel. Rozrušila ho zmínka o tom, že „tentokrát“ svolení nedá. „Udělala to?“ odvážil se zeptat, i když tak tiše, že jeho slova byla sotva slyšitelná.

„Co tím myslíš?“ zeptala se SiNafay, která netušila, o čem mluví.

„Přišla za vámi Matrona Zlovůle?“ pokračoval Alton. Byl vyděšený, ale potřeboval znát pravdu. „Před třiceti lety. Svolila jste, aby použila Gelroose Hun’etta jako špeha a vraha a dokonale tak vyhladila rod DeVir?“

SiNafay se po tváři rozlil široký úsměv, který však během okamžiku zmizel. Mrštila stolem přes komnatu, popadla Altona za háv a hrubě si přitáhla jeho tvář k zamračenému obličeji.

„Nikdy si nepleť osobní pocity s politikou!“ zavrčela malinká, ale očividně silná Matrona a v hlase jí zaznívala otevřená hrozba. „A už nikdy mi neklaď podobné otázky!“

Odhodila Altona na podlahu, ale neodtrhla od něj pronikavý pohled.

Alton od počátku věděl, že je jen pěšák ve hře mezi rody Hun’ett a Do’Urden, potřebný článek řetězu, který Matroně SiNafay dovolí uskutečnit zrádný plán. Ale kvůli osobní zášti vůči rodu Do’Urden občas zapomněl, jak podřadnou úlohu v konfliktu hraje. Když teď poznal SiNafayinu moc, pochopil, že překročil meze svého postavení.

# # #

V zadní části houbového háje, v jižní stěně jeskyně, v níž se rozkládal Menzoberranzan, se nacházela malá, ale dobře střežená jeskyně. Kovem pobité dveře ukrývaly komnatu, která se používala jen pro shromáždění osmi vládnoucích Matron matek.

Ve vzduchu se vznášel sladký kouř stovky svící, který měly Matrony matky rády. Po půlce století, kterou Alton strávil studiem svitků při světle svíčky v Akademii, mu jas nevadil, ale přesto se v komnatě necítil příjemně. Seděl na prosté malé židli, vyhrazené pro hosty rady, u zadního konce stolu ve tvaru pavouka. Trůny Matron matek stály mezi osmi chlupatými nohami stolu a drahé kameny, kterými byly ozdobeny, ve světle svící oslnivě zářily.

Do komnaty vstoupily naduté, strašlivé Matrony a vrhaly na muže přezíravé pohledy. SiNafay po Altonově boku mu položila ruku na koleno a mrkla na něj, aby ho uklidnila. Neodvážila by se požádat o schůzku vládnoucí rady, kdyby si nebyla jistá, že její zprávy za to stojí. Vládnoucí Matrony matky považovaly své pozice jen za čestné a nerady se scházely, když se nejednalo o krizi.

V čele pavoučího stolu seděla Matrona Baenre, nejmocnější osoba v Menzoberranzanu, prastará a sešlá žena se záludnýma očima a s ústy, která nebyla zvyklá usmívat se.

„Jsme tady, SiNafay," řekla Baenre, když všech osm členek usedlo na přidělené místo. „Proč jsi radu svolala?"

„Abychom si promluvily o trestu," odvětila SiNafay.

„O trestu?" zopakovala Matrona Baenre zmateně. Posledních několik let proběhlo v drowím městě neobvykle klidně a kromě konfliktu mezi rody Teken'duis a Freth nedošlo k žádnému střetu. První Matrona nevěděla o žádném činu, který by vyžadoval trest, alespoň o žádném natolik nestydatém, aby přinutil vládnoucí radu k činu. „Který jedinec si ho zaslouží?"

„Ne jedinec," vysvětlila Matrona SiNafay. Rozhlédla se po ostatních, aby zjistila, jestli je zaujala. „Rod," řekla bez obalu. „Daermon N'a'shezbaernon, rod Do'Urden." Matrony zalapaly po dechu, přesně jak SiNafay očekávala.

„Rod Do'Urden?" zeptala se Matrona Baenre, protože ji překvapilo, že se někdo odvážil Matronu Zlovůli obvinit. Baenre věděla, že si Pavoučí královna Zlovůli velmi oblíbila a rod Do'Urden nedávno získal dva mistry v Akademii.

„Z jakého zločinu rod Do'Urden obviňuješ?" zeptala se jedna z Matron.

„Mluví za tebe strach, SiNafay?" Matrona Baenre se musela zeptat. Několik vládnoucích Matron vyjádřilo obavy z rodu Do'Urden. Bylo všeobecně známo, že Matrona Zlovůle touží po křesle v radě a podle síly jejího rodu jí bylo očividně souzeno ho také získat.

„Mám pro své obvinění důvod," trvala na svém SiNafay.

„Zdá se, že ti ostatní nevěří," odvětila Matrona Baenre. „Měla bys své obvinění vysvětlit – a to rychle, pokud si ceníš vlastní pověsti."

SiNafay věděla, že neriskuje jen pověst. V Menzoberranzanu se falešné obvinění rovnalo vraždě. „Všichni si vzpomínáme na pád rodu DeVir," začala SiNafay. „Sedm z nás sedělo v radě s Matronou Ginafae DeVir."

„Rod DeVir už neexistuje," připomněla Matrona Baenre.

„Kvůli rodu Do'Urden," prohlásila SiNafay neomaleně.

Tentokrát zalapaly Matrony po dechu vzteky.

„Jak se odvažuješ něco takového říct?" ozvala se jedna.

„Třicet let!" řekla jiná. „Tato záležitost už je zapomenuta!"

Matrona Baenre je utišila, aby rámus nepřerostl v násilí – což by ve vládnoucí radě nebylo ničím neobvyklým. „SiNafay," řekla a stáhla rty do úšklebku. „Nemůžeš vznést takové obvinění. Tak dlouho poté se nesmí o podobných podezřeních otevřeně mluvit! Znáš naše zvyky. Pokud rod Do'Urden tento čin skutečně spáchal, jak tvrdíš, pak si zaslouží naši poklonu, ne trest, protože ho provedl dokonale. Říkám, že rod DeVir už není. Neexistuje!"

Alton se neklidně zavrtěl, lapen mezi vztekem a zoufalstvím. Ale SiNafay se vůbec nebála. Všechno probíhalo přesně tak, jak předpokládala.

„Ach, ale on existuje!" odvětila, postavila se a stáhla Altonovi z hlavy kápi. „Díky této osobě!"

„Gelroos?" zeptala se Matrona Baenre, protože nechápala. „Není to Gelroos," odvětila SiNafay. „Gelroos Hun'ett zemřel tu noc, kdy byl vyhlazen rod DeVir. Tento muž, Alton DeVir, převzal Gelroosovu totožnost a postavení a ukryl se před dalšími útoky rodu Do'Urden!"

Baenre pošeptala pokyny Matroně po své pravici, pak počkala, až Matrona dokončí zaklínadlo. Baenre pokynula SiNafae, ať usedne, pak se obrátila k Altonovi.

„Prozraď nám své jméno," rozkázala Baenre.

„Alton DeVir," řekl Alton a čerpal sílu z totožnosti, ke které se chtěl už tak dlouho přiznat, „syn Matrony Ginafae. Tu noc, kdy rod Do'Urden zaútočil, jsem byl studentem Čarodějce."

Baenre pohlédla na Matronu po straně.

„Říká pravdu," ujistila ji Matrona. Ženy kolem stolu si mezi sebou začaly šeptat, ale spíše pobaveně.

„Proto jsem svolala vládnoucí radu," vysvětlila rychle SiNafay.

„Dobrá, SiNafay," řekla Matrona Baenre. „Chválím tvoji vynalézavost a schopnost přežít, Altone DeVire. Na muže jsi projevil velkou odvahu a moudrost. Ale oba určitě víte, že rada nemůže potrestat rod za čin, který spáchal tak dávno. Proč bychom to dělali?

Pavoučí královna obdařila Matronu Zlovůli Do'Urden přízní a její rod čeká slibná budoucnost. Musíte nám předložit něco naléhavějšího, pokud chcete, abychom zakročily proti rodu Do'Urden."

„Nic takového od vás nežádám," ujistila je rychle SiNafay. „Vládnoucí rada už nemůže s touto třicet let starou záležitostí nic udělat. Rod Do'Urden skutečně čeká slibná budoucnost. Má čtyři nejvyšší kněžky a mnoho dalších zbraní, v neposlední řadě Druhého syna Drizzta, který absolvoval Akademii jako první ve třídě." Úmyslně zmínila Drizzta, protože věděla, že jeho jméno Matronu Baenre těžce zasáhne. Baenrin vychvalovaný syn Berg'inyon stál celých devět let ve stínu úžasného mladého Do'Urdena.

„Tak proč jsi nás obtěžovala?" obořila se na ni Matrona Baenre a v hlase jí zaznělo patrné ostří.

„Chci vás požádat, abyste zavřely oči," zapředla SiNafay. „Alton je nyní Hun'ett, je pod mojí ochranou. Žádá pomstu za zločin spáchaný na jeho rodu a jako přeživší člen má na takové obvinění právo."

„Rod Hun'ett se za něj postaví?" zeptala se Matrona Baenre zvědavě a pobaveně.

„Postaví," odvětila SiNafay. „Rod Hun'ett je k tomu zavázán!"

„Kvůli pomstě?" ozvala se další Matrona, jejíž hlas teď rovněž zněl spíše pobaveně než rozzlobeně. „Nebo ze strachu? Mně se zdá, že Matrona rodu Hun'ett využívá ubohého DeVira pro vlastní účely. Rod Do'Urden sahá po vyšším postavení a Matrona Zlovůle touží po křesle ve vládnoucí radě. Možná rod Hun'ett ohrožuje?"

„Ať už jde o pomstychtivost, nebo o zdravý rozum, má žádost – žádost Altona DeVira – musí být uznána jako právoplatná," odvětila SiNafay. „Všechny na tom získáme." Potměšile se usmála a podívala se přímo na První Matronu. „A možná získají větší uznání i naši synové."

„Máš pravdu," odpověděla Matrona Baenre a její zachechtání znělo jako kašel. Válkou mezi rody Hun'ett a Do'Urden mohou získat všichni, ale Baenre tušila, že jinak, než si SiNafay představuje. Zlovůle byla mocná Matrona a její rod si skutečně zasloužil lepší

postavení. Pokud k boji dojde, Zlovůle získá se vší pravděpodobností místo v radě, protože nahradí SiNafay.

Matrona Baenre se rozhlédla po ostatních a podle jejich výrazů poznala, že si myslí totéž. Ať si rody Hun'ett a Do'Urden vyřídí spor mezi sebou. Ať válka dopadne jakkoli, Zlovůle už je nebude ohrožovat. A Baenre doufala, že v bitvě padne i jistý mladý Do'Urden a její syn tak získá postavení, které si zaslouží.

A tak První Matrona pronesla slova, která SiNafay chtěla, a udělila jí tak tiché svolení menzoberranzanské vládnoucí rady.

„Záležitost je ukončena, sestry," prohlásila Matrona Baenre a ostatní ženy kývly na souhlas. „Je dobře, že k této schůzce nikdy nedošlo."

19

PŘÍSLIB SLÁVY

„Našla jsi stopu?“ zašeptal Drizzt a dřepl si vedle velkého pantera. Poplácal Guenhwyvar po boku a podle uvolněných svalů kočky poznal, že se poblíž nenachází žádné nebezpečí.

„Takže jsou pryč,“ řekl Drizzt a zadíval se do prázdné chodby před nimi. „Když jsme našli stopy u tůně, bratr řekl, že to jsou zpustlí gnómové. Zpustlí a pitomí.“ Zasunul scimitar do pochvy, klekl si a přehodil paži pohodlně přes Guenhwyvařina záda. „Ale jsou natolik chytří, aby unikli hlídce.“

Kočka vzhlédla, jako by rozuměla každému slovu, a Drizzt Guenhwyvar – svoji nejlepší přítelkyni – drsně pohladil po hlavě. Drizzt si jasně vzpomínal na své nadšení, když Dinin před desetidnem ke vzteku Masoje Hun’etta oznámil, že Guenhwyvar bude hlídkovat v čele s Drizztem.

„Kočka je moje!“ připomněl Masoj Dininovi.

„A ty jsi můj!“ odvětil vůdce hlídky Dinin a hádku tím ukončil. Kdykoli to magie sošky dovolovala, povolával Masoj Guenhwyvar z Astrální sféry a posílal ji dopředu za Drizztem, kterému dodávala pocit bezpečí a cennou společnost.

Podle neznámých tepelných vzorů na stěnách Drizzt poznal, že se dostali na hranice území, které hlídka střežila. Úmyslně se vzdálil od ostatních víc, než bylo moudré. Drizzt si byl jistý, že se spolu s Guenhwyvar o sebe dokáží postarat, a když nechal ostatní daleko za sebou, mohl se uvolnit a čekání si užít. Minuty, které Drizzt trávil v osamění, mu poskytovaly čas, který potřeboval k tomu, aby si utřídil

zmatené emoce. Guenhwyvar, která ho nikdy nesoudila a vždy s ním souhlasila, byla dokonalým posluchačem.

„Napadlo mě, jestli to všechno má vůbec nějakou cenu," zašeptal Drizzt kočce. „Nepochybuji o tom, že hlídky jsou důležité – jen za poslední desetiden jsme zabili tucet netvorů, kteří mohli ve městě napáchat velké škody – ale k čemu?"

Zadíval se panterovi upřeně do kulatých očí, našel v nich soucit a poznal, že Guenhwyvar chápe jeho dilema.

„Možná pořád nevím, kdo jsem," přemýšlel Drizzt, „nebo kdo jsou mí lidé. Pokaždé, když najdu stopu, která by mě mohla zavést k pravdě, zavede mě na stezku, kterou se neodvažuji pokračovat, k závěrům, jež nedokážu přijmout."

„Jsi drow," ozvala se odpověď za ním. Drizzt se zprudka obrátil a několik stop za sebou uviděl Dinina, který se tvářil velmi ustaraně.

„Gnómové uprchli mimo náš dosah," řekl Drizzt a snažil se odvést bratrovu pozornost jinam.

„Copak ses ještě nenaučil, co to znamená být drow?" zeptal se Dinin. „Copak jsi ještě nepochopil naše dějiny a příslib budoucnosti?"

„O dějinách jsem se dozvěděl v Akademii," odpověděl Drizzt. „Byla to první lekce, kterou nám udělili. Ale budoucnost, a hlavně současnost vůbec nechápu."

„Víš, kdo jsou naši nepřátelé," namítl Dinin.

„Máme jich mnoho," odvětil Drizzt a těžce si povzdychl. „Schovávají se v dírách v Temných říších a čekají, až polevíme v ostražitosti. Ale to my neuděláme a naši nepřátelé přijdou o moc."

„Ach, ale naši skuteční nepřátelé nežijí v temných jeskyních," řekl Dinin a lstivě se usmál. „Žijí v podivném, zlém světě." Drizzt věděl, o kom Dinin mluví, ale tušil, že bratr něco tají.

„Elfové," zašeptal Drizzt a slovo v něm rozpoutalo zmatek emocí. Celý život mu vyprávěli o zlých bratrancích, kteří přinutili drowy ustoupit do útrob světa. Každodenní život ale Drizzta natolik zaměstnával, že o nich zas tak nepřemýšlel, ale kdykoli si na ně vzpomněl, užíval jejich jméno jako litanii proti všemu, co v životě nenáviděl. Kdyby Drizzt mohl všechny nespravedlnosti drowí společnosti svést na elfy z povrchu, jako to dělali ostatní drowové,

snad by našel nějakou naději pro budoucnost svého lidu. Drizztova mysl odmítala legendu o elfské válce jako další proud nekonečných lží, ale v srdci na ní zoufale lpěl.

Zadíval se na Dinina. „Elfové," zopakoval, „ať už jsou cokoli."

Dinin se bratrově neústupné uštěpačnosti zasmál. Už si na ni zvykl. „Jsou takoví, jak jsi slyšel," ujistil Drizzta. „Jsou bezcenní a zvrhlejší, než si dokážeš představit. Mučili náš lid a před dávnými dobami nás vyhnali, přinutili nás…"

„Znám příběhy," přerušil ho Drizzt, kterého vylekal bratrův sílící hlas. Drizzt se ohlédl přes rameno. „Pokud hlídka skončila, připojme se k ostatním blíž u města. Tohle místo je pro podobné rozhovory příliš nebezpečné." Vstal a vyrazil zpátky. Guenhwyvar mu kráčela po boku.

„Ne tak nebezpečné jako to, kam tě brzy zavedu," odvětil Dinin se stejně lstivým úsměvem.

Drizzt se zastavil a zvědavě na něj pohlédl.

„Asi bys to měl vědět," škádlil ho Dinin. „Vybrali nás, protože jsme nejlepší hlídka, a tys k takové poctě velkou měrou přispěl."

„Vybrali nás k čemu?"

„Za čtrnáct dní opustíme Menzoberranzan," vysvětlil Dinin. „Zamíříme daleko za hranice města a cesta bude trvat mnoho dní."

„Jak dlouho?" zeptal se Drizzt zvědavě.

„Dva desetidny, možná tři," odvětil Dinin, „ale bude to stát za to. Budeme jedni z těch, bráško, kdo se pomstí nejvíce nenáviděným nepřátelům, kdo jim ve jménu Pavoučí královny zasadí nejbolestivější ránu!"

Drizzt tušil, o čem je řeč, ale byl to tak neuvěřitelný nápad, že si nebyl jistý.

„Elfové!" rozzářil se Dinin. „Vybrali nás pro nájezd na povrch!"

Drizzt nesdílel bratrovo nadšení, protože si nebyl jistý, jaké důsledky bude takový úkol mít. Konečně spatří elfy z povrchu a postaví se pravdě ve svém srdci, svým nadějím. Jeho nadšení krotilo něco skutečnějšího, zklamání, které po mnoho let zažíval, a to mu připomnělo, že mu pravda o elfech z povrchu může poskytnout omluvu pro temný svět jeho lidu, ale také ho může připravit o něco mnohem důležitějšího. Nevěděl, co má cítit.

# # #

„Povrch,“ pronesl Alton. „Moje sestra tam jednou byla – zúčastnila se nájezdu. Říkala, že to byl ten nejúžasnější zážitek!“ Podíval se na Masoje a nevěděl, co si má myslet o nepřítomném výrazu, který se mladému Hun’ettovi usadil na tváři. „A teď se na takovou cestu vydá tvá hlídka. Závidím ti.“

„Nikam nejdu,“ prohlásil Masoj.

„Proč?“ vydechl Alton. „Je to opravdu mimořádná příležitost. Menzoberranzan nepodnikl nájezd na povrch už dobrých dvacet let – Lloth už určitě zuří. K dalšímu nájezdu může dojít za dalších dvacet let a v tu dobu už hlídkovat nebudeš.“

Masoj vykoukl z malého okna v Altonově pokoji v sídle Hun’ett a rozhlédl se.

„A kromě toho,“ pokračoval Alton tišeji, „tam nahoře, daleko od zvědavých očí, možná dostaneš šanci zbavit se dvou Do’Urdenů najednou. Proč nechceš jít?“

„Copak jsi zapomněl na rozhodnutí, které jsi pomohl odsouhlasit?“ zeptal se Masoj, zprudka se obrátil a zahleděl se na Altona obviňující očima. „Před dvaceti lety mistři Čarodějce rozhodli, že se žádný kouzelník nesmí k povrchu ani přiblížit!“

„Samozřejmě,“ odvětil Alton a vzpomněl si na shromáždění. Všechno, co se v Čarodějci stalo, mu připadalo tak dávno, i když žil v sídle Hun’ett teprve několik desetidnů. „Došli jsme k rozhodnutí, že magie drowů může pod otevřeným nebem fungovat jinak, že může mít neočekávané následky,“ vysvětlil. „Při nájezdu před dvaceti lety…“

„Znám ten příběh,“ zavrčel Masoj a dokončil vyprávění za Altona. „Kouzelníkova ohnivá koule narostla do takových rozměrů, že zabila několik drowů. Mistři říkali, že to způsobily nebezpečné vedlejší účinky, ale já bych spíš řekl, že se kouzelník pod zástěrkou nehody pohodlně zbavil nepřátel!“

„Ano,“ souhlasil Alton. „Říkalo se to. Ale pro nedostatek důkazů…“ Nechal myšlenku být, protože věděl, že tím Masoje nijak neutěší. „Už je to tak dávno,“ řekl a pokusil se ho povzbudit. „Nenašel jsi způsob, jak rozhodnutí obejít?“

„Ne,“ odvětil Masoj. „V Menzoberranzanu je všechno strašně pomalé. Pochybuji o tom, že se tím mistři už začali zabývat.“

„Škoda,“ řekl Alton. „Byla by to dokonalá příležitost.“

„Už o tom nemluvme!“ rozčílil se Masoj. „Matrona SiNafay mi nerozkázala, abych Drizzta Do’Urdena nebo jeho bratra zabil. A tebe varovala, aby sis nechal své touhy pro sebe. Až mi Matrona rozkáže udeřit, bez zaváhání to udělám. Příležitost se dá vytvořit.“

„Zní to, jako bys už věděl, jak Drizzt Do’Urden zemře,“ řekl Alton.

Po Masojově tváři se rozlil úsměv. Sáhl do kapsy hávu a vytáhl onyxovou sošku nemyslícího magického otroka, kterému Drizzt začal tak pošetile důvěřovat. „Ach, to vím,“ odvětil, vyhodil sošku Guenhwyvar do vzduchu, chytil ji a ukázal.

„To vím.“

# # #

Drowové, kteří byli pro nájezd vybráni, rychle pochopili, že je nečeká obyčejný úkol. Během následujícího desetidne ani jednou nevyrazili na hlídku. Místo toho trávili dny a noci v odloučení kasáren Bojové Magthere. Skoro všechen čas, kdy byli vzhůru, trávili u oválného stolu ve shromažďovací síni a poslouchali detailní plány nadcházejícího dobrodružství a také rozvláčné historky o hanebných elfech, které vyprávěl mistr Tradice Hatch’net.

Drizzt pozorně naslouchal a nutil se upadnout do Hatch’netových hypnotických sítí. Příběhy musely být pravdivé. Kdyby nebyly, Drizzt by porušoval zásady, které vyznával, snad na každém kroku.

Dinin vedl taktické přípravy, ukazoval jim mapy dlouhých tunelů, kudy jednotka půjde, a znovu a znovu jim vtloukal do hlavy podrobnosti, až si cestu dokonale zapamatovali.

I jeho horliví nájezdníci – všichni až na Drizzta – bedlivě poslouchali a snažili se potlačit vzrušení a nevypuknout v jásot. Desetiden příprav se chýlil ke konci a Drizzt si všiml, že jeden člen hlídky se schůzek nezúčastnil. Zpočátku si Drizzt myslel, že se Masoj připravuje se svými starými učiteli v Čarodějci. Ale jak se čas

odchodu blížil a bojové plány začínaly dostávat jasnou podobu, Drizzt pochopil, že se k nim Masoj nepřipojí.

„Kde je náš kouzelník?“ odvážil se jednou zeptat po dlouhých hodinách schůzky.

Dinin, kterému se vyrušení nelíbilo, se na bratra zamračil. „Masoj s námi nepůjde,“ odvětil. Věděl, že ostatní možná napadlo totéž, a takové rozptýlení v kritický okamžik nepotřeboval.

„Čaroděj rozhodl, že žádný kouzelník nesmí vystoupit na povrch,“ vysvětlil mistr Hatch’net. „Masoj Hun’ett počká na váš návrat ve městě. Je to opravdová ztráta, protože Masoj mnohokrát dokázal, že je schopný kouzelník. Ale nebojte, doprovodí vás kněžka z Arach-Tinilithu.“

„A co…“ ozval se Drizzt přes souhlasný šepot ostatních nájezdníků.

Dinin bratra přerušil, protože snadno uhádl, kam míří. „Kočka patří Masojovi,“ prohlásil. „Zůstane tady.“

„Mohl bych s Masojem promluvit,“ žadonil Drizzt.

Dininův přísný výraz mluvil za vše. „Na povrchu se budeme řídit jinou taktikou,“ řekl celé skupině a utišil tak šepot. „Povrch je mnohem větší než úzké, uzavřené tunely Temných říší. Jakmile nepřátele zahlédneme, budeme je muset obklíčit, přiblížit se k nim.“ Podíval se zpříma na mladšího bratra. „Předsunutou hlídku nebudeme potřebovat a v tom případě by nám duch kočky mohl být spíše na škodu.“

Drizzt se musel s takovou odpovědí spokojit. Hádkou by si nijak nepomohl, i kdyby se mu podařilo Masoje přesvědčit, aby mu pantera půjčil – a v hloubi srdce věděl, že by se mu to stejně nepodařilo. Potřásl hlavou, aby se zbavil ponurých myšlenek, a přinutil se soustředit na bratrova slova. Nájezd bude největší výzvou a také největším nebezpečím Drizztova mladého života.

# # #

Poslední dva dny jim bojový plán pronikal do každé myšlenky a Drizzt se stával stále neklidnějším. Dlaně mu vlhly nervózní energií a oči mu až příliš obezřetně těkaly ze strany na stranu.

Ačkoli Drizzta zklamalo, že se Guenhwyvar výpravy nezúčastní, nemohl popřít, že přímo vře vzrušením. Po tomto dobrodružství vždy toužil, bylo odpovědí na otázky, které si kladl o podstatě svého lidu. Tam nahoře, v podivném, rozlehlém a cizím světě, číhali elfové z povrchu, nikdy dřív nespatřená noční můra, která se stala společným nepřítelem, a proto také společným poutem všech drowů. Drizzt pozná slávu bitvy a pomstí se nejvíce nenáviděnému nepříteli svého lidu. Doposud Drizzt vždy bojoval jen proto, že neměl na vybranou, a to ve výcvikových síních nebo proti hloupým netvorům, kteří se příliš přiblížili k jeho domovu.

Drizzt věděl, že tento střet bude jiný. Tentokrát se nechá vést silnějšími emocemi, ctí svého lidu a společnou odvahou a odhodláním pomstít se utlačitelům. Musel tomu uvěřit.

V noci předtím, než měli nájezdníci vyrazit na cestu, ležel Drizzt na zádech na lůžku a scimitary nad sebou prováděl pomalé pohyby.

„Tentokrát," zašeptal zbraním a žasl nad pomalým, přesto však spletitým tancem zbraní. „Tentokrát budete zpívat píseň spravedlnosti!"

Odložil scimitary na okraj lůžka a převrátil se na bok, aby našel tolik potřebný spánek. „Tentokrát," procedil skrz zatnuté zuby a oči mu zahořely odhodláním.

Pronášel svá slova s vírou, nebo s nadějí? Drizzt otázku potlačil hned, jakmile mu pronikla do mysli, protože pro pochybnosti, stejně jako pro zbytečné hloubání, tam nebylo místo. Už si nepřipouštěl, že může zažít zklamání. V srdci drowího válečníka nemělo co dělat.

Ale Dininovi, který Drizzta ze stínů zvědavě pozoroval, se zdálo, jako by se mladší bratr pokoušel přesvědčit sám sebe.

20

CIZÍ SVĚT

Čtrnáct členů hlídky se proplétalo křivolakými tunely a obrovskými jeskyněmi, které se před nimi otvíraly. Kráčeli bezhlesně v magických botách, v piwafwi byli skoro neviditelní a dorozumívali se jen znakovou řečí. Sklon chodeb nebyl povětšinou vůbec znatelný, i když občas museli šplhat komíny ve skále přímo vzhůru a s každým krokem, s každým úchytem se blížili k cíli. Procházeli územími nestvůr a jiných národů, ale nenávidění gnómové, a dokonce i duergaři se jim moudře nepletli do cesty. Jen málokdo v Temných říších by se postavil do cesty drowím nájezdníkům.

Na konci desetidne drowové v okolí jasně cítili změnu. Obyvatelům z povrchu by hloubka, ve které se ocitli, připadala ještě stále tíživá, ale temní elfové byli na neustálý tlak tisíců tun kamene a balvanů, které jim visely nad hlavou, zvyklí. Za každou zatáčkou očekávali, že kamenný strop zmizí v širou otevřenost povrchového světa.

Na tvářích cítili vánek – ne horký vítr páchnoucí po síře, který stoupal z magmatu hluboko pod zemí, ale vlhký vzduch plný vůní, které drowové nepoznávali. Na povrchu panovalo jaro, ale temní elfové roční období neznali a nic o nich nevěděli. Vzduch voněl po kvetoucích květinách a pučících stromech. Vůně působily na Drizzta tak svůdně, že si musel znovu a znovu připomínat, že svět, ke kterému se blíží, je zlý a nebezpečný. Napadlo ho, že vůně jsou možná jen ďábelskou návnadou, která má vlákat nic netušícího tvora do vražedného sevření.

Kněžka z Arach-Tinilithu, která cestovala s nájezdníky, kráčela podél stěny a tiskla tvář ke každé puklině, na kterou narazili. „Tato bude stačit," řekla o chvíli později. Pronesla zaklínadlo vidění a pohlédla podruhé do malinké praskliny, která nebyla širší než prst.

„Jak se tím protáhneme?" naznačil jeden z členů výpravy druhému. Dinin pohyb zachytil a ukončil tichý rozhovor zamračením.

„Nad námi je den," oznámila kněžka. „Budeme muset počkat."

„Jak dlouho?" zeptal se Dinin. Věděl, že hlídka je nedočkavá, protože mají cíl na dosah.

„To nevím," odvětila kněžka. „Ne déle než půl cyklu Narbondelu. Odložme brašny a odpočiňme si, dokud můžeme."

Dinin by raději pokračoval v cestě, už jen proto, aby jednotku zaměstnal, ale neodvážil se kněžce odporovat. Nemuseli však čekat dlouho, protože kněžka za několik hodin znovu nahlédla do pukliny a oznámila, že nadešel čas.

„Ty první," řekl Dinin Drizztovi. Drizzt na bratra nevěřícně pohlédl, protože netušil, jak se úzkou prasklinou protáhnout.

„Pojď," přikázala kněžka, která nyní držela v ruce kouli s mnoha otvory. „Projdi kolem mě a pokračuj v cestě."

Když Drizzt procházel kolem kněžky, aktivovala rozkazem kouli a podržela ji Drizztovi nad hlavou. Drizzta zasypaly černé vločky, černější než jeho ebenová kůže, a on ucítil, jak se mu roztřásla páteř.

Ostatní s úžasem přihlíželi, jak se Drizztovo tělo zúžilo na sílu vlasu a stalo se dvourozměrným obrazem, stínem sama sebe.

Drizzt nechápal, co se děje, ale prasklina se před ním náhle rozšířila. Vklouzl do ní a zjistil, že v současném stavu pro něj pohyb znamená pouhý projev vůle. Klouzal vzhůru pokroucenými zatáčkami a ohyby tenoučkého kanálku jako stín po skalnatém útesu. Najednou se ocitl v dlouhé jeskyni, která končila jediným východem.

Venku nastala bezměsíčná noc, ale i ta připadala drowovi z hlubin jasná. Drizzt cítil, jak ho to táhne k východu, k otevřenému světu na povrchu. Ostatní nájezdníci začali jeden po druhém vklouzávat puklinou do jeskyně. Kněžka se objevila jako poslední. Drizzt první ucítil, jak se jeho tělo otřáslo a získalo přirozenou

podobu. Během několika okamžiků už všichni horlivě kontrolovali zbraně.

„Zůstanu tady," oznámila kněžka Dininovi. „Dobrý lov. Pavoučí královna se dívá."

Dinin jednotku naposledy varoval před nebezpečími povrchu, pak zamířil do přední části jeskyně a k malému otvoru ve skalnatém výběžku vysoké hory. „Pro Pavoučí královnu," prohlásil Dinin. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, pak je vyvedl ven pod otevřené nebe.

Pod hvězdy! Ostatní se pod odhalujícími světly cítili nesví, ale Drizzta naopak nespočetné, tajemně blikající body přitahovaly. Koupal se v záři hvězd a cítil, jak mu ze srdce spadl těžký balvan. Ani si nevšiml radostného zpěvu, který se nesl nočním větrem, protože ho považoval za součást krajiny.

Dinin píseň rovněž slyšel a byl natolik zkušený, aby poznal tajuplné volání povrchových elfů. Přikrčil se a zadíval se na obzor. V zalesněném údolí v dálce uviděl oheň. Pobídl jednotku k pohybu, bratra dloubl významně do žeber, aby mu z očí vymazal užaslý výraz, a vyrazil.

Drizzt viděl, jak vystrašeně se společníci tváří. Jejich pocity se naprosto odlišovaly od nevysvětlitelného klidu a míru, který ho prostoupil. Ihned vytušil, že je na situaci něco moc špatného. V okamžiku, kdy Drizzt vystoupil z tunelu, hluboko v srdci poznal, že toto není zákeřný svět, o kterém jim učitelé v Akademii s takovou naléhavostí vyprávěli. Bez skály nad sebou se cítil zvláštně, ale ne nepříjemně. Pokud byly hvězdy, které se dotýkaly jeho srdce, skutečně připomínkami toho, co přinese den, jak tvrdil mistr Hatch'net, pak nemohl být tak strašný.

Jen zmatek potlačoval Drizzrův svobodný pocit, protože buď se chytil do pasti, která mu ošálila smysly, nebo se jeho společníci a bratr dívali na svět kolem sebe nečistýma očima.

Na Drizztova ramena dolehlo další nezodpovězené břímě. Byly jeho příjemné pocity slabostí, nebo pravdou?

„Podobají se houbovým hájům u nás doma," ujistil Dinin ostatní, když zdráhavě vstoupili do malého lesa, „nevnímají ani neublíží."

Ale temní elfové sebou stejně trhli a tasili zbraně pokaždé, když jim nad hlavami proběhla veverka nebo do noci zakřičel pták. Svět temných elfů byl tichý a úplně jiný než štěbetající život jarního lesa. V Temných říších by každý živý tvor ublížil komukoli, kdo by se pokusil proniknout do jeho brlohu. Bystré drowí uši vnímaly i cvrkání cvrčků jako něco hrozivého.

Dinin vybral správnou cestu. Zpěv vil brzy přehlušil všechny ostatní zvuky a mezi větvemi začaly probleskovat plameny ohně. Povrchoví elfové byli nejbystřejší z národů a člověk – nebo lstivý půlčík – by neměl šanci zastihnout je nepřipravené.

Ale nájezdníky byli tu noc drowové, kteří byli mnohem obratnější než pouliční zloději. Jejich kroky nedělaly hluk ani na suchém listí a zbroje jim dokonale přilnuly ke štíhlým tělům, takže se přizpůsobovaly pohybu bez jediného zašustění. Bez povšimnutí obklíčili malé údolíčko, kde tančili a zpívali elfové.

Čirá radost elfské hry Drizzta natolik upoutala, že si sotva všiml rozkazů, které bratr vydal znakovou řečí. Kolem ohně tančilo i několik dětí, které se od ostatních lišily jen výškou, protože jejich duše nebyly o nic svobodnější než duše dospělých, kteří je doprovázeli. Zdáli se tak nevinní, tak plní života a touhy, a zjevně je k sobě poutalo přátelství mnohem hlubší, než jaké kdy Drizzt v Menzoberranzanu poznal. Vůbec se nepodobali hanebným, nenávistným tvorům z Hatch'netových příběhů.

Drizzt spíše cítil, než viděl, že se jednotka připravila zaútočit a rozestoupila se, aby získala lepší postavení. Ale on stále nedokázal odtrhnout oči od scény před sebou. Dinin mu poklepal na rameno a ukázal na malou kuš, která mu visela u opasku, pak vklouzl do křoví po straně.

Drizzt toužil bratra i ostatní zadržet, přimět je, aby počkali a povrchové elfy, které tak rychle nazvali nepřáteli, pozorovali. Drizzt měl pocit, jako by mu nohy vrostly do země, a jazyk mu v náhle suchých ústech ztěžknul. Pohlédl na Dinina a doufal, že bratr bude jeho mělký dech mylně považovat za vzrušení a bojechtivost.

Pak Drizztovy bystré uši zachytily tiché lupnutí tuctu tenoučkých tětiv. Elfská píseň ještě chvíli zněla lesem, ale pak někteří z tanečníků padli k zemi.

„Ne!“ vykřikl Drizzt na protest a slova mu vyrvala z hrudi zuřivost, kterou nechápal. Jeho zvolání však zaniklo v bojovém pokřiku drowích nájezdníků, a než stačili povrchoví elfové zareagovat, Dinin s ostatními se na ně vrhnul.

Drizzt do ozářeného údolíčka také skočil, zbraně držel v rukou, ale vůbec nepřemýšlel o tom, co dál. Toužil bitvu zastavit a ukončit boj, který se před ním rozpoutal.

Povrchoví elfové se cítili v lesním domově v bezpečí, proto nebyli ani ozbrojení. Drowí válečníci se nemilosrdně zařízli do jejich řad a sekali a sekali do jejich těl i dlouho poté, co elfům z očí vyprchal život.

Jedna vyděšená žena uhýbala sem a tam, až se dostala před Drizzta. Sklonil zbraně hroty k zemi a snažil se najít způsob, jak ji uklidnit.

Žena se náhle zprudka narovnala, jak se jí do zad zabodl meč a pronikl jí štíhlým tělem. Drizzt uchváceně a pln hrůzy sledoval, jak drowí válečník za ní sevřel meč oběma rukama a divoce jím otočil. Žena se v posledních vteřinách života zadívala přímo na Drizzta a očima žadonila o slitování. Místo hlasují z hrdla uniklo krvavé zabublání.

Tvář drowího válečníka byla plná nadšení a extáze, když meč z elfky vytrhl, sekl napříč a oddělil jí hlavu od těla.

„Pomsta!“ zakřičel na Drizzta, tvář se mu zuřivě stáhla a šokovanému Drizztovi se zdálo, že mu oči září démonickým světlem. Válečník do mrtvého těla ještě jednou sekl, pak se otočil, aby našel další oběť.

O okamžik později unikla z masakru další elfka, malé děvče, rozběhla se k Drizztovi a křičela pořád dokola jedno slovo. Řeč povrchových elfů byla pro Drizzta neznámý dialektem, ale když pohlédl na její krásnou, uplakanou tvář, pochopil, co říká. Oči upírala na zmrzačenou mrtvolu u jeho nohou. Její muka převážila i nad hrůzou z nevyhnutelné smrti. Mohla křičet jen jedno: „Matko!“

V ten hrozivý okamžik Drizztem otřásly zuřivost, hrůza a muka. Chtěl uniknout svým pocitům, ztratit se ve slepém vzteku ostatních drowů a přijmout odpornou realitu. Bylo by tak snadné odhodit svědomí, které ho tak bolelo.

Elfské dítě běželo k Drizztovi, ale sotva ho vidělo, protože upíralo pohled na mrtvou matku. Krk mělo odhalený a stačila by jediná čistá rána. Drizzt zvedl scimitar a nedokázal odlišit mezi milosrdenstvím a vraždou.

„Ano, bratře!“ zakřičel na něj Dinin. Jeho hlas přehlušil jásot a jekot společníků a rozlehl se v Drizztových uších jako obvinění. Drizzt vzhlédl k Dininovi, který byl od hlavy k patě umazaný od krve a stál uprostřed rozsekaných těl mrtvých elfů.

„Dnes poznáš, jak nádherné je být drowem!“ vykřikl Dinin a zvedl pěst vítězoslavně do vzduchu. „Dnes potěšíme Pavoučí královnu!“

Drizzt odpověděl stejným způsobem, pak zavrčel a rozmáchl se, aby zasadil smrtící ránu.

Málem to udělal. Ve zmateném pobouření se Drizzt Do’Urden málem stal stejným jako ostatní drowové. Málem ukradl krásnému dítěti z jiskřících očí život.

Ale dívka k němu na poslední chvíli vzhlédla a v jejích očích se jako v temném zrcadle odrazilo Drizztovo černající srdce. A v odrazu, který mu ukázal opak zuřivosti, jež vedla jeho ruku, se Drizzt Do’Urden znovu našel.

Sekl mocně dolů, čepel však dítě neškodně minula. Koutkem oka přitom celou dobu sledoval Dinina. Současně popadl děvče druhou rukou za přední část tuniky a smýknul s ním tváří k zemi.

Vykřikla. Byla vyděšená, ale nezraněná, a Drizzt uviděl, jak Dinin znovu zvedl pěst do vzduchu a obrátil se.

Drizzt si musel pospíšit. Bitva už skoro dospěla ke strašlivému konci. Hbitě švihl scimitary nad zády skrčené dívky, rozsekl jí oblečení, ale jemnou kůži přitom ani neškrábl. Pak použil krev z bezhlavého těla, aby trik zamaskoval, a s ponurým zadostiučiněním si uvědomil, že by matku potěšilo, kdyby věděla, že i když zemřela, zachránila dceři život.

„Ani se nehni,“ zašeptal dítěti do ucha. Drizzt věděl, že mu nemůže rozumět, ale snažil se znít konejšivě, aby pochopila jeho lest. Mohl jen doufat, že nic nepřehlédl, protože se k němu o okamžik později připojil Dinin a několik dalších drowů.

„Dobrá práce!“ prohlásil Dinin vesele a přímo se chvěl vzrušením. „Zabili jsme dvacítku té odporné havěti a nikdo z nás není ani zraněný! Menzoberranzanské Matrony budou mít radost, i když od těchhle ubožáků nezískáme žádnou kořist!“ Pohlédl na ubohou hromádku u Drizztových nohou a poplácal bratra po rameni.

„Mysleli si, že se jim podaří uniknout!“ zařval Dinin.

Drizzt se snažil potlačit sílící odpor, ale Dinina krveprolití tak uchvátilo, že by si stejně ničeho nevšiml.

„Ne, když jsi s námi ty!“ pokračoval. „Dvě zabití pro Drizzta!“

„Jedno!“ namítl drow, který se postavil vedle Dinina. Drizzt položil ruce na jílce zbraní a sebral odvahu. Pokud drow prohlédl jeho lest, byl Drizzt odhodlaný bojovat, aby elfské dítě zachránil. Zabije své společníky, třeba i vlastního bratra, aby dítě s jiskřícíma očima chránil – dokud někdo nezabije jeho. Tak se Drizzt alespoň nestane svědkem vraždy dítěte.

Naštěstí k tomu nedošlo. „Drizzt dostal dítě,“ řekl drow Dininovi, „ale já zabil starší elfku. Zabodl jsem jí meč do zad, ještě než tvůj bratr vůbec tasil scimitary!“

Drizzt zareagoval instinktivně, podlehl nevědomé touze zasáhnout proti zlu, které ho ze všech stran obklopovalo. Drizzt si ani neuvědomil, co udělal, ale o okamžik později už ležel vychloubačný drow na zemi, rukama si zakrýval tvář a sténal bolestí. Teprve v tu chvíli si Drizzt uvědomil, že ho pálí ruka. Podíval se dolů a zjistil, že má klouby a jílec scimitaru potřísněné krví.

„O co jde?“ obořil se na něj Dinin.

Drizzt horečnatě přemýšlel. Zadíval se na svíjející se postavu na zemi a proměnil všechnu zuřivost, kterou cítil v srdci, v zaklení, které ostatní přijmou a budou respektovat. „Jestli mě ještě někdy připravíš o zabití,“ vyštěkl a ze lživých slov mu kapala upřímnost, „useknu hlavu tobě!“

Drizzt si všiml, že i když se elfí dítě u jeho nohou ze všech sil snaží neprozradit se, začíná se chvět pláčem, proto se rozhodl nepokoušet dál štěstí. „Pojďme,“ zavrčel. „Vypadněme odsud. Ze zápachu povrchového světa se mi obrací žaludek!“

Rozzuřeně vyrazil a ostatní se smíchem zvedli omámeného kamaráda a následovali ho.

„Konečně,“ zašeptal Dinin, když sledoval bratrovy napjaté kroky. „Konečně víš, co znamená být drowím válečníkem!“

Dinin ve svém zaslepení nikdy nepochopil ironii vlastních slov.

# # #

„Než se vrátíme domů, čeká nás ještě jeden úkol,“ vysvětlila kněžka, když jednotka dorazila zpět do jeskyně. Jen ona věděla, že nájezd má ještě druhý cíl. „Matrony Menzoberranzanu nás požádaly, abychom si na vlastní oči prohlédli největší hrůzu světa na povrchu a mohli tak varovat naše druhy.“

Naše druhy? přemýšlel Drizzt a myšlenky mu zčernaly uštěpačností. Podle jeho názoru už nájezdníci největší hrůzu povrchového světa spatřili: sami sebe!

„Tam!“ vykřikl Dinin a ukázal na východní obzor.

Tmavý obrys vzdálených hor obklopilo slabounké světlo. Obyvatelé povrchu by si ho ani nevšimli, ale temní elfové ho viděli jasně a všichni, dokonce i Drizzt, instinktivně ucukli.

„Je to krása,“ odvážil se Drizzt poznamenat, když se na scénu díval déle.

Dinin upřel na bratra studený pohled, ale nebyl ledovější než oči kněžky, která se k Drizztovi otočila. „Odložte pláště, výstroj i zbroj,“ rozkázala. „Rychle. Schovejte je do stínů jeskyně, aby je světlo nepoškodilo.“

Když příkaz splnili, kněžka je zavedla do sílícího světla. „Dívejte se,“ rozkázala ponuře.

Východní obzor získal fialovorůžový odstín, pak jen růžový, a jak se rozjasňoval, temní elfové začali nepříjemně mžourat. Drizzt toužil to, co viděl, popřít a hodit vše na jednu hromadu se lžemi, které jim mistr Tradice navykládal o povrchových elfech.

A pak se to stalo. Okraj slunce se přehoupl přes obzor. Povrchový svět se probudil do tepla a životodárné energie. Stejné paprsky útočily na oči drowích elfů ohnivou zuřivostí a pálily zrak, který nebyl na podobné světlo zvyklý.

„Dívejte se!“ křičela kněžka. „Dívejte se na tu hrůzu!“

Nájezdníci jeden po druhém vykřikli bolestí a uskočili do temnoty jeskyně, až vedle kněžky zůstal v sílícím denním světle stát jen Drizzt. Paprsky slunce útočily na Drizzta stejně bolestivě jako na jeho druhy, ale on se z nich radoval a přijímal je jako očistec, který ho před všemi odhaloval, zatímco žhavý oheň omýval jeho duši.

„Pojď," řekla nakonec kněžka, která nechápala, co dělá. „Viděli jsme vše na vlastní oči. Můžeme se vrátit domů."

„Domů?" odvětil Drizzt chabě.

„Do Menzoberranzanu!" vykřikla kněžka, protože si myslela, že se muž pomátl. „Pojď, než ti pekelný oheň spálí kůži. Ať tví bratranci z povrchu trpí v plamenech, je to pro jejich zlá srdce odpovídající trest!"

Drizzt se beznadějně zasmál. Odpovídající trest? Litoval, že nemůže strhnout tisíc takových sluncí z nebes a umístit je do všech kaplí Menzoberranzanu, aby tam navždy zářila.

Drizzt už nedokázal světlo dál snést. Odvrávoral zpět do jeskyně a oblékl se. Kněžka vzala do ruky kouli a Drizzt se opět jako první protáhl skulinou. Když se jednotka shromáždila v tunelu, Drizzt zaujal pozici v čele a vedl je svažujícími se chodbami zpět do houstnoucí tmy – zpátky do temnoty jejich bytí.

21

ABYCHOM POTĚŠILI BOHYNI

„Potěšili jste bohyni?“ zeptala se Matrona Zlovůle a v hlase jí zazněl zájem i hrozba. Ostatní ženy rodu Do’Urden, Briza, Vierna a Maya, jí stály po boku, netečně přihlížely a snažily se ukrýt žárlivost.

„Nezemřel ani jeden drow,“ odvětil Dinin hlasem, který zesládl drowím zlem. „Rozsekali jsme je!“ Téměř slintal, když na masakr elfů, který v něm probudil chtíč, vzpomínal. „Probodali a roztrhali na kusy!“

„A co ty?“ přerušila ho Matrona matka, kterou spíše zajímaly důsledky pro postavení rodu než všeobecný úspěch nájezdu.

„Pět,“ odvětil Dinin hrdě. „Zabil jsem jich pět a všechno to byly ženy!“

Matronin úsměv Dinina potěšil. Pak Zlovůle obrátila pohled k Drizztovi a zamračila se. „A on?“ zeptala se, ale neočekávala, že by se jí odpověď líbila. Zlovůle nezpochybňovala dovednosti nejmladšího syna, ale tušila, že Drizzt má v sobě příliš mnoho ze Zaknafeina, než aby jim v podobných situacích k něčemu byl.

Dininův úsměv ji zmátl. Přistoupil k Drizztovi a spokojeně ho objal paží kolem ramen. „Drizzt zabil jen jednu ženu,“ začal Dinin, „ale bylo to dítě.“

„Jen jednu?“ zavrčela Zlovůle.

Zaknafein, jenž stál ve stínech, se zděsil. Chtěl umlčet zatracující slova Prvního syna rodu Do’Urden, ale ta pevně Zaka sevřela. Zak se v Menzoberranzanu setkal s velkým zlem, ale nic ho tolik nezklamalo. Drizzt zabil dítě.

„Ale způsob, jakým to udělal!“ vykřikl Dinin. „Rozsekal ji na kousky. S Llothinou zuřivostí sekal do jejího třesoucího se těla! Toho zabití si Pavoučí královna musela vážit nejvíce.“

„Jen jednu,“ zopakovala Matrona Zlovůle a její zamračení neustoupilo.

„Zabil by dvě,“ pokračoval Dinin, „ale Shar Nadal z rodu Maevret mu ji ukradl přímo z čepele.“

„Pak Lloth obdaří rod Maevret přízní,“ namítla Briza.

„Ne,“ odvětil Dinin. „Drizzt Shara Nadala za jeho čin potrestal. Syn rodu Maevret na výzvu neodpověděl.“

Vzpomínka uvízla Drizztovi v mysli. Litoval, že na něj Shar Nadal nezaútočil a on si nemohl naplno vybít vztek. Ale i to přání vyvolalo v Drizztovi provinilý pocit.

„Dobrá práce, děti,“ rozzářila se Zlovůle, konečně spokojená, že se oba při nájezdu zachovali správně. „Pavoučí královna obdařuje rod Do’Urden přízní. Povede nás k vítězství nad neznámým rodem, který nás touží zničit.“

# # #

Zaknafein opustil síň se sklopenýma očima a rukou přitom nervózně přejížděl po jílci meče. Vzpomněl si na okamžik, kdy Drizzta oslepil světelným výbuchem a Drizzt byl bezbranný a poražený. Mohl mladého nevinného muže tak strašného osudu ušetřit. Mohl tehdy Drizzta milosrdně zabít a osvobodit ho od nevyhnutelných důsledků života v Menzoberranzanu.

Zak se zastavil v dlouhé chodbě, otočil se a zadíval se zpět na komnatu. Drizzt s Dininem v tu chvíli vyšli ven, Drizzt věnoval Zakovi obviňující pohled, pak se významně odvrátil a vydal se pryč bočním průchodem.

Jeho pohled se do bojového mistra hluboce zařízl. „Takže to došlo tak daleko,“ zamumlal si pro sebe. „Nejmladší válečník rodu Do’Urden je tak plný nenávisti, která ztělesňuje náš národ, že mě nenávidí za to, co jsem.“

Zak si znovu vzpomněl na okamžik ve výcvikové síni, na osudnou vteřinu, kdy Drizztův život balancoval na ostří jeho meče. Opravdu by bylo milosrdnější, kdyby tehdy Drizzta zabil.

Pohled mladého drowího válečníka Zaka nesmírně pálil v srdci a nedokázal se rozhodnout, zda by Drizztova smrt byla milosrdnější pro mladého drowa, nebo pro něj.

# # #

„Odejdi," rozkázala Matrona SiNafay, když vplula do malé komnaty, kterou osvětlovala jediná svíčka. Altonovi nad rozkazem poklesla čelist. Byl to koneckonců jeho soukromý pokoj! Moudře si však připomněl, že SiNafay je Matrona matka, absolutní vládkyně rodu Hun'ett. Několikrát se nešikovně uklonil, omluvil se za svoji váhavost a vycouval z komnaty.

Masoj matku obezřetně sledoval, zatímco ona čekala, až je Alton nechá o samotě. Podle toho, jak byla SiNafay rozrušená, Masoj pochopil, že její návštěva je důležitá. Udělal snad něco, čím matku rozčílil? Nebo spíše udělal něco Alton? Ale když se k němu SiNafay zprudka obrátila, tvář jí zářila zlem a Masoj pochopil, že není rozzlobená, nýbrž nadšená.

„Rod Do'Urden pochybil!" zavrčela. „Ztratil přízeň Pavoučí královny!"

„Jak?" odvětil Masoj. Věděl, že se Dinin s Drizztem vrátili z úspěšného nájezdu, z útoku, který chválilo celé město.

„Neznám podrobnosti," odvětila Matrona SiNafay a uklidnila se. „Někdo z nich, možná jeden ze synů, rozčílil Lloth. Prozradila mi to služebnice Pavoučí královny, takže to musí být pravda!"

„Matrona Zlovůle si pospíší, aby to napravila," namítl Masoj. „Kolik máme času?"

„Matrona Zlovůle se o Llothině nelibosti nedozví," odvětila SiNafay. „Alespoň ne v nejbližší době. Pavoučí královna ví všechno. Ví, že chceme zaútočit na rod Do'Urden, a jen nešťastná náhoda může Matroně Zlovůli odhalit, v jak zoufalé situaci se ocitla, než ji rozdrtíme!

Musíme se rychle pustit do díla,“ pokračovala Matrona SiNafay. „První útok musí přijít během deseti cyklů Narbondelu! Bitva propukne naplno krátce poté, dřív než si rod Do’Urden spojí svoji ztrátu s námi.“

„A kdo bude tou náhlou ztrátou?“ pobídl ji Masoj a doufal, že už zná odpověď.

Matčina slova byla pro jeho uši sladkou hudbou. „Drizzt Do’Urden,“ zapředla, „oblíbený syn. Zabij ho.“

Masoj se opřel, sepnul štíhlé prsty za hlavou a zamyslel se.

„Nezklam mě,“ varovala ho SiNafay.

„Nezklamu,“ ujistil ji Masoj. „Drizzt je sice mladý, ale už je mocný protivník. Jeho bratr, bývalý mistr Bojové Magthere, je vždycky poblíž.“ Vzhlédl k Matroně matce a oči se mu rozzářily. „Můžu zabít i jeho bratra?“

„Buď opatrný, synu,“ odvětila SiNafay. „Tvým cílem je Drizzt Do’Urden. Soustřeď se na něj.“

„Podle rozkazu,“ odpověděl Masoj a hluboce se uklonil.

SiNafay se líbilo, jak syn bez otázek plní všechna její přání. Obrátila se ke dveřím a byla si jistá, že Masoj úkol splní.

„Pokud se ti Dinin Do’Urden připlete do cesty,“ řekla a obrátila se, aby Masoje za jeho poslušnost obdarovala, „můžeš ho zabít taky.“

Masojova tvář se nad druhým úkolem až příliš rozzářila.

„Nezklam mě!“ zopakovala SiNafay a tentokrát zazněla v jejích slovech otevřená hrozba, která sebrala Masojovi vítr z plachet. „Drizzt Do’Urden musí do deseti dnů zemřít!“

Masoj se přinutil potlačit všechny myšlenky na Dinina, které by ho mohly rozptýlit. „Drizzt musí zemřít,“ šeptal si pořád dokola ještě dlouho poté, co matka odešla. Už věděl, jak to udělá. Jen musel doufat, že se mu brzy naskytne příležitost.

# # #

Drizzt se procházel chodbami sídla Daermon N’a’shezbaernon a na každém kroku ho pronásledovala strašlivá vzpomínka na nájezd na povrchu. Jakmile ho Matrona Zlovůle propustila, opustil síň a při první příležitosti unikl i bratrovi, protože toužil zůstat o samotě.

Obrazy v jeho mysli však zůstávaly: Zlomená jiskra v očích mladé elfky, když poklekla nad tělem zavražděné matky, ženin výraz plný hrůzy a bolesti, když jí Shar Nadal vyrval život z těla. Elfové z povrchu zaměstnávali Drizztovy myšlenky a on je nedokázal vyhnat z mysli. Doprovázeli Drizzta na jeho toulkách a byli stejně skuteční jako v okamžiku útoku.

Drizzt přemýšlel, jestli ještě někdy zůstane sám.

Drizzt upíral oči na zem a byl tak pohlcen prázdnotou své ztráty, že se ani nedíval, kam jde. A proto když obešel roh a do někoho vrazil, překvapeně uskočil.

Stál před ním Zak.

„Jsi doma," pronesl bojový mistr roztržitě a jeho prázdný výraz neodhalil žádný z pocitů, které mu vířily myslí.

Drizzt přemýšlel, jestli dokáže zamaskovat úšklebek. „Na jeden den," odvětil stejně nenuceně, ačkoli byl na Zaknafeina stále nesmírně rozzuřený. Poté co se Drizzt stal svědkem zvrhlosti drowích elfů, mu činy, které měl Zak provést, připadaly ještě horší. „Moje hlídka vyráží při prvním světle Narbondelu zase ven."

„Tak brzy?" Zak byl upřímně překvapený.

„Povolali nás," odvětil Drizzt a vykročil. Zak ho popadl za paži.

„Obvyklá hlídka?" zeptal se.

„Jde o něco konkrétního," odvětil Drizzt. „Něco se děje ve východních tunelech."

„Takže povolali hrdiny," zasmál se Zak.

Drizzt ihned neodpověděl. Zaznívala v Zakově hlase uštěpačnost? Nebo snad žárlil na to, že Drizzt s Dininem mohli bojovat, zatímco on musel zůstat v domě Do'Urden a plnit úlohu bojového mistra rodu? Toužil Zak tolik po krvi, že nedokázal přijmout, že každý musí plnit své povinnosti? Zak přece vycvičil Drizzta s Dininem. A stovky dalších. Proměnil je v živé zbraně, ve vrahy.

„Jak dlouho tam venku budete?" zeptal se Zak, kterého nyní víc zajímalo, kam Drizzt půjde.

Drizzt pokrčil rameny. „Nanejvýš desetiden."

„A pak?"

„Domů."

„To je dobře,“ řekl Zak. „Už se těším, až se vrátíš zpátky do sídla Do’Urden.“

Drizzt mu nevěřil ani slovo.

Zak ho náhle plácl do ramene, protože chtěl neočekávaným pohybem vyzkoušet Drizztovy reflexy. Drizzt se však cítil spíše překvapený než ohrožený, proto nijak nezareagoval, neboť nevěděl, co strýc zamýšlí.

„Co se pak sejít ve výcvikové síni?“ navrhl Zak. „Ty a já, jako za starých časů.“

Nemožné! toužil Drizzt zakřičet. Už nikdy to nebude jako dřív. Ale Drizzt si nechal tyto myšlenky pro sebe a jen kývl na souhlas. „Rád,“ odvětil a přitom přemýšlel, jak ho potěší, až Zaknafeina zabije. Drizzt teď znal pravdu o svém lidu a věděl, že je bezmocný, že nedokáže nic změnit. Ale možná může něco udělat s vlastním soukromým životem. Když zabije Zaknafeina, své největší zklamání, možná se dokáže oprostit od špatností kolem sebe.

„To já taky,“ řekl Zak a přátelský tón jeho hlasu ukrýval skutečné myšlenky – které byly stejné jako Drizztovy.

„Takže za desetiden,“ řekl Drizzt a odtáhl se, protože už nedokázal přítomnost drowa, kterého kdysi považoval za nejdražšího přítele, jen aby nakonec zjistil, že je stejně zvrhlý jako zbytek národa, snést.

# # #

„Prosím, Matrono,“ žadonil Alton, „je to můj boj. Já vás prosím!“

„Nech to být, pošetilý DeVire,“ odvětila SiNafay a v hlase jí zaznívalo soucit, emoce, kterou zřídkakdy cítila a nikdy nedávala najevo. „Čekal jsem…“

„Tvůj čas je už téměř u konce,“ odsekla SiNafay a do slov se jí vloudila hrozba. „Už jednou ses ho pokoušel zabít.“

Altonovi poklesla čelist tak groteskně, až se SiNafay musela usmát.

„Ano,“ řekla. „Vím, že jsi se pokusil Drizzta Do’Urdena zabít a zklamal jsi. Kdyby nedorazil Masoj, mladý válečník by tě pravděpodobně zabil.“

„Zničil bych ho!“ zavrčel Alton.

SiNafay se o tom s ním odmítla hádat. „Možná bys vyhrál,“ řekla, „ale odhalili by tě jako vraha a podvodníka a obrátil by se proti tobě celý Menzoberranzan!“

„To je mi jedno.“

„Ale není, to tě můžu ujistit!“ zavrčela Matrona SiNafay. „Vzdal by ses šance na mnohem větší pomstu. Věř mi, Altone DeVire. Tvé – naše – vítězství je na dosah.“

„Masoj zabije Drizzta a možná Dinina,“ zabručel Alton.

„Ale jsou tady další Do’Urdenové, na které může padnout ruka Altona DeVira,“ slíbila Matrona SiNafay. „Nejvyšší kněžky.“

Alton nedokázal potlačit zklamání, které v něm vzbudilo vědomí, že nesmí Drizzta zabít. Opravdu po tom toužil. Drizzt ho tehdy v komnatách Čarodějce zahanbil; mladý drow měl zemřít rychle a tiše. Alton chtěl svoji chybu napravit.

Ale zároveň nedokázal ignorovat slib, který mu Matrona SiNafay dala. Líbila se mu představa, že zabije jednu, nebo dokonce víc nejvyšších kněžek rodu Do’Urden.

# # #

Měkkost přepychové postele, která se tolik lišila od tvrdého, kamenného světa Menzoberranzanu, neposkytla Drizztovi žádnou úlevu od bolesti. Další duch povstal a vytlačil do pozadí dokonce i obrazy masakru na povrchu: duch Zaknafeina.

Dinin s Viernou Drizztovi prozradili pravdu o bojovém mistrovi, o tom, jakou roli sehrál v pádu rodu DeVir a s jakou radostí zabíjí jiné drowy – drowy, kteří mu nic neudělali a nezasloužili si zemřít jeho rukou.

Takže Zaknafein se také účastnil odporné hry, která tvořila život drowů, nekonečné snahy potěšit Pavoučí královnu.

„Jako jsem ji potěšil já tam na povrchu?“ zamumlal Drizzt nahlas a uštěpačnost jeho slov mu přinesla alespoň malou útěchu.

Útěcha, kterou Drizztovi poskytlo vědomí, že zachránil elfské dítě, byla v porovnání se všeobjímajícím zlem, které nájezdníci na elfech napáchali, nepatrná. Matrona Zlovůle, jeho matka, s potěšením naslouchala vyprávění o krveprolití. Drizzt si vzpomněl na hrůzu na tváři dítěte, když uvidělo mrtvou matku. Cítil by on nebo kterýkoli jiný drow při takovém pohledu něco podobného? Nepravděpodobné. Drizzta nespojovalo se Zlovůlí žádné láskyplné pouto a většinu drowů by příliš zaměstnaly úvahy o tom, jaký dopad bude mít smrt matky na jejich vlastní postavení, než aby cítili nějakou ztrátu.

Cítila by Zlovůle lítost, kdyby Drizzt nebo Dinin při nájezdu zemřeli? Drizzt opět znal odpověď. Jediné, oč se Zlovůle zajímala, bylo, jak nájezd ovlivní její vlastní mocenské postavení. Nadchla ji představa, že její děti potěšily zlou bohyni.

Jakou přízeň by Lloth prokázala rodu Do'Urden, kdyby věděla pravdu o tom, co Drizzt provedl? Drizzt netušil, do jaké míry, nebo jestli vůbec se Pavoučí královna o nájezd zajímala. Lloth pro něj zůstávala záhadou, kterou netoužil rozluštit. Rozzuřila by se, kdyby znala pravdu? Nebo kdyby věděla, o čem teď Drizzt přemýšlí?

Drizzt se zachvěl při představě trestu, který by ho čekal, ale už se pevně rozhodl, a to bez ohledu na následky. Za desetiden se vrátí do sídla Do'Urden. Pak zajde do výcvikové síně a připraví se na znovushledání se starým učitelem.

Za desetiden Zaknafeina zabije.

# # #

Zaknafein přejížděl brouskem po lesklém ostří meče, ale sotva jeho ostré škrábání slyšel, protože byl pohlcen city, které v něm nebezpečné, vroucí rozhodnutí vyvolalo.

Zbraň musela být dokonalá, bez zubů a trnů. Musel to udělat bez zlé vůle a beze vzteku.

Jedna čistá rána a Zak se zbaví démonů vlastních chyb a ukryje se opět v soukromých komnatách, ve svém tajném světě. Jedna čistá rána a udělá to, k čemu se před deseti lety nedokázal odhodlat.

„Jen kdybych tehdy našel odvahu,“ naříkal. „Kolik žalu jsem mohl Drizztovi ušetřit? Jakou bolest musel v Akademii zažít, že se tak změnil?“ Jeho hlas se dutě rozlehl prázdnou místností. Ale byla to zbytečná slova, protože Zak došel k názoru, že Drizzta už rozumem nepřesvědčí. Drizzt byl drowí válečník se vším, co k tomuto titulu patřilo.

Zaknafein neměl na vybranou, pokud chtěl, aby jeho ubohá existence měla ještě nějaký smysl. Tentokrát meč nezastaví. Musí Drizzta zabít.

22

GNÓMOVÉ, ZÁKEŘNÍ GNÓMOVÉ

Zatáčkami a odbočkami bludiště tunelů Temných říší se tiše plížili svirfnebli, hlubinní gnómové. Nebyli ani hodní, ani zlí, takže se do světa prodchnutého špatností vůbec nehodili, přesto však přežívali a prospívali. Tito hrdí bojovníci, kteří umně kovali zbraně i zbroje a dokázali se lépe vcítit do kamene než zlí šedí trpaslíci, dál těžili drahokamy a kovy, ačkoli na ně v každé zatáčce a v každém zákrutu číhalo nebezpečí.

Když do Třpytivého Skaliště, shluku tunelů a jeskyní, který tvořil město hlubinných gnómů, dorazily zprávy o tom, že dvacet mil na východ, na místě, kde vrtali kamenočervi thoqua, byla odhalena bohatá žíla drahokamů, musel štolmistr Belwar Svárlivec předběhnout tucet ostatních, aby získal privilegium těžební výpravu vést. Belwar i ostatní věděli, že pokud výprava pronikne čtyřicet mil dál na východ, kam se kamenočervi určitě provrtají, ocitne se nebezpečně blízko Menzoberranzanu a i cesta tam jim zabere aspoň desetiden a budou přitom muset projít územím stovek nepřátel. Ale svirfneblijská touha po drahokamech byla silnější než strach a každý den v Temných říších přinášel nová nebezpečí i tak.

Když Belwar a čtyřicet horníků dorazili do malé jeskyně, kterou jim zvědové popsali a označili ji gnómskými značkami pro poklad, zjistili, že zvěsti nepřeháněly. Ale štolmistr si dal pozor, aby se příliš nenadchl. Věděl, že ani ne pět mil odsud žije dvacet tisíc drowích elfů, největších a nejobávanějších nepřátel svirfnebli.

Ze všeho nejdříve rozkázal vykopat únikové tunely, točité chodby, které byly tak nízké, že jimi tři stopy vysoký gnóm pohodlně prošel, ale vyšší pronásledovatel už ne. Gnómové pak v tunelech vystavěli ochranné zdi, které měly odrazit útok nebo poskytnout ochranu proti ohnivé kouli.

Nakonec začali s těžbou, ale Belwar postavil celou třetinu horníků na hlídku a sám také procházel štolou a v ruce držel magický vyvolávací smaragd, který nosil zavěšený na řetězu kolem krku.

# # #

„Celé tři hlídky," poznamenal Drizzt, když s Dininem dorazili na otevřené „pole" ve východní části Menzoberranzanu. V této oblasti se nacházelo jen málo stalagmitů, ale nyní se nezdála tak prázdná, protože se tu procházelo několik tuctů neklidných drowů.

„Gnómy není radno podceňovat," odvětil Dinin. „Jsou zákeřní a mocní…"

„Stejně zákeřní jako elfové z povrchu?" přerušil ho Drizzt a zamaskoval uštěpačnost falešným veselím.

„Skoro," varoval bratr pochmurně a zcela mu unikl tón Drizztovy otázky. Dinin ukázal na skupinu žen, která se připojila k jejich jednotce. „Kněžky," řekl, „a jedna z nich je dokonce nejvyšší kněžka. Zvěsti o gnómech musejí být pravdivé."

Drizzt se zachvěl vzrušením, které ho před bitvou vždy přepadalo. Ale tentokrát to bylo jiné vzrušení s jiným druhem strachu, než byl ten z fyzické újmy nebo z gnómů. Drizzt se obával, aby se neopakovala tragédie z povrchu.

Potřásl hlavou, aby se zbavil černých myšlenek, a připomněl si, že tentokrát – na rozdíl od nájezdu na povrch – pronikl nepřítel do jeho domova. Gnómové překročili hranice drowí říše. Pokud byli gnómové tak zlí, jak Dinin a ostatní tvrdili, pak Menzoberranzanu nezbylo než odpovědět silou. Pokud to byla pravda.

Drizztova jednotka, nejoslavovanější ze všech, byla vybrána, aby výpravu vedla, a Drizzt zaujal jako obvykle místo v čele. Drizzt si však stále nebyl jistý a úkol ho nijak nenadchl, takže když vyrazili,

dokonce zvažoval, že svede hlídku z cesty. Také ho napadlo, že by se mohl s gnómy setkat sám a varovat je, aby utekli.

Drizzt si uvědomil, jak je jeho nápad absurdní. Nemohl změnit menzoberranzanské zvyky ani zastavit čtyřicet vzrušených, nedočkavých válečníků, kteří ho následovali. Opět se ocitl v zoufalém postavení.

V tu chvíli se objevil Masoj Hun'ett a všechno zlepšil.

„Guenhwyvar!" zavolal mladý kouzelník a velký panter přiběhl. Masoj nechal kočku sedět vedle Drizzta a opět zaujal místo v řadě.

Guenhwyvar nedokázala potlačit nadšení z toho, že Drizzta vidí, stejně jako Drizzt nedokázal potlačit úsměv. Napřed se zúčastnil nájezdu na povrchu, pak strávil nějaký čas doma, takže Guenhwyvar víc než měsíc neviděl. Když Guenhwyvar procházela kolem Drizzta, šťouchla do něj tak silně, že štíhlého drowa málem porazila. Drizzt ji za to poplácal a drsně ji podrbal za uchem.

Oba se však najednou otočili, protože si uvědomili, že se do nich zavrtává něčí nešťastný pohled. Masoj si založil paže na hrudi a tvář mu rozžhavilo zamračení.

„Nerozkážu kočce, aby Drizzta zabila," zamumlal mladý kouzelník. „To potěšení si nechám pro sebe!"

Drizzt přemýšlel, jestli se kouzelník mračí proto, že žárlí. Žárlil na vztah mezi Drizztem a kočkou, nebo na Drizzta všeobecně? Když se Drizzt vydal na povrch, zůstal Masoj doma. Mohl se pouze dívat, jak se výprava za nadšených ovací vrací z vítězného tažení. Drizzt od kočky ustoupil, protože s kouzelníkovou bolestí soucítil.

Ale jakmile se Masoj vydal pryč, aby zaujal místo dál v průvodu, klesl Drizzt na koleno a objal Guenhwyvar pevně kolem krku.

# # #

Když opustili známé tunely, v nichž obvykle hlídkovali, byl Drizzt ještě šťastnější, že ho Guenhwyvar doprovází. V Menzoberranzanu se říkalo, že „v čele drowí hlídky není nikdo sám", a Drizzt si to během posledních měsíců moc dobře uvědomil. Zastavil se na konci široké chodby, zůstal nehybně stát a soustředil zrak i sluch na stezku za sebou. Věděl, že se k jeho pozici blíží víc

než čtyřicet rozrušených drowů, připravených k boji. Ale Drizzt přesto vůbec nic nezaslechl a ani v tajemných stínech studeného kamene nezahlédl žádný pohyb. Drizzt pohlédl dolů na Guenhwyvar, která mu trpělivě čekala po boku, a znovu vyrazil.

Cítil žhavou přítomnost válečné výpravy za zády. Tento hmatatelný pocit byl to jediné, co Drizzta přesvědčilo o tom, že nejsou s Guenhwyvar úplně sami.

Den už se blížil ke konci, když Drizzt zaslechl první náznak potíží. Přiblížil se ke křižovatce, opatrně se přitiskl ke stěně a ucítil v kameni jemné vibrace. O vteřinu později je ucítil znovu a uvědomil si, že někdo rytmicky buší krumpáčem nebo kladivem do skály.

Vytáhl z brašny magicky zahřátou látku, malý čtvereček, který se vešel do dlaně. Jednu stranu tvořila silná kůže, ale druhá v infračerveném spektru jasně zářila. Drizzt jí zablýskl do tunelu za sebou a během několika vteřin se vedle něj objevil Dinin.

„Kladivo," řekl Drizzt znakovou řečí a ukázal na stěnu. Dinin se přitiskl ke kameni a kývl.

„Padesát yardů?" zeptal se Dinin rukou.

„Méně než sto," potvrdil Drizzt.

Dinin zableskl vlastním kouskem látky do tmy za sebou rozkaz, aby se všichni připravili, pak spolu s Drizztem a Guenhwyvar obešel zatáčku a vydal se směrem, odkud se ozývalo klepání.

O okamžik později spatřil Drizzt poprvé svirfneblijské gnómy. Asi dvacet stop před nimi stáli dva na stráži, drowům dosahovali asi po hruď, byli naprosto bez chlupů a jejich kůže se strukturou i tepelným vyzařováním zvláštně podobala kameni. Gnómské oči v infravidění jasně žhnuly. Jeden pohled Drizztovi s Dininem připomněl, že hlubinní gnómové jsou ve tmě stejně doma jako drowové, proto se moudře ukryli za skalnatým výstupkem v tunelu.

Dinin dal ihned znamení dalšímu v řadě a ten zase dalšímu, až byla varována celá jednotka. Pak se přikrčil a vyhlédl zpoza paty výčnělku. Chodba pokračovala za gnómskými strážemi dalších asi třicet stop, pak se mírně zatáčela a končila velkou komnatou. Dinin do ní neviděl, ale do chodby z ní pronikala jasná zář, kterou vyzařovala shromážděná masa pracujících těl.

Dinin dal ukrytým společníkům opět znamení, pak se otočil k Drizztovi. „Zůstaň tady s kočkou," přikázal a vyrazil zpátky kolem zatáčky, aby s ostatními vůdci vymyslel plán.

Masoj, který stál o kus dál v řadě, si všiml Dininova pohybu a přemýšlel, jestli se mu konečně naskytla příležitost se s Drizztem vypořádat. Kdyby hlídku odhalili a Drizzt byl vpředu úplně sám, mohl by Masoj Drizzta Do'Urdena potají zabít výbojem? Ale příležitost, pokud někdy existovala, rychle pominula, protože ostatní drowí vojáci se shromáždili kolem Masoje. Dinin se rychle vrátil ze zadní části průvodu a připojil se opět k bratrovi.

„Komnata má mnoho východů," naznačil Dinin Drizztovi, když byli opět spolu. „Ostatní hlídky se přesunují na pozice, aby gnómy obklíčily."

„Nemohli bychom s nimi vyjednávat?" zeptal se Drizzt rukama téměř nevědomky. Poznal výraz, který se Dininovi usadil na tváři, ale už nemohl zpátky. „Poslat je pryč bez boje?"

Dinin popadl Drizzta za přední část piwafwi a přitáhl si ho blíž, příliš blízko, ke strašlivě zamračenému obličeji. „Zapomenu, žes tuhle otázku položil," zašeptal, pak Drizzta opět pustil a považoval záležitost za uzavřenou.

„Rozpoutáš bitvu," naznačil Dinin. „Až dostaneš zezadu znamení, zatemni chodbu a proběhni kolem stráží. Dostaň se ke gnómskému vůdci, on je klíčem k jejich kamenné síle."

Drizzt netušil, o jaké gnómské síle to bratr mluví, ale rozkazy zněly jednoduše, i když poněkud sebevražedně.

„Vezmi si s sebou kočku, pokud půjde," pokračoval Dinin. „Celá hlídka bude v okamžiku u tebe. Ostatní skupiny vrazí dovnitř dalšími průchody."

Guenhwyvar se přitulila Drizztovi k boku, víc než ochotná následovat ho do bitvy. Drizzt z ní čerpal útěchu, když Dinin odešel a nechal ho v čele samotného. Příkaz k útoku přišel o několik vteřin později. Drizzt potřásl nevěřícně hlavou. Jak rychle se drowové rozmístili!

Nahlédl za gnómské stráže, které dál stály tiše na hlídce a neměly ani tušení, co je čeká. Drizzt tasil scimitary, poplácal

Guenhwyvar po zádech, aby jí popřál štěstí, pak přivolal vrozenou magii svého lidu a zahalil chodbu koulí tmy.

Tunely se rozezněly vyplašené výkřiky. Drizzt se vrhl vpřed, skočil do tmy mezi neviditelné stráže a překulil se zpátky na nohy na opačné straně koule jen dva kroky od malé komnaty. Viděl, jak kolem pobíhá asi tucet gnómů a připravuje se k obraně. Jen málokdo však věnoval pozornost Drizztovi, protože k nim zvuky boje doléhaly ze všech stran.

Jeden z gnómů se po Drizztovi ohnal těžkým krumpáčem. Drizzt zvedl scimitar, aby ránu odrazil, ale překvapilo ho, jak je malý gnóm silný. Drizzt by přesto dokázal protivníka druhým scimitarem zabít. Ale v každém jeho pohybu se ukrývalo příliš mnoho pochyb a vzpomínek. Kopl gnóma do břicha, až drobný tvor odlétl stranou.

Belwar Svárlivec, kterého měl Drizzt na ráně jako dalšího, viděl, jak snadno si mladý drow poradil s jeho nejlepším válečníkem, a věděl, že nadešel čas použít nejmocnější magii. Strhl si magický smaragd z krku a hodil ho Drizztovi pod nohy.

Drizzt uskočil, protože ucítil silnou magii. Za sebou uslyšel své společníky, kteří přemohli šokované gnómy a blížili se ke komnatě, aby se k němu připojili. Ale pak Drizztovu pozornost zcela upoutal tepelný vzor na kamenné podlaze před ním. Šedé linie se mihotaly a plavaly, jako by se skála probouzela k životu.

Ostatní drowí bojovníci se s křikem prohnali kolem Drizzta a vrhli se na gnómského vůdce a jeho podřízené. Drizzt nevyrazil za nimi, protože cítil, že to, co se děje u jeho nohou, je nebezpečnější než bitva, která se rozpoutala v jeskyni.

Před Drizztem povstal patnáct stop vysoký a sedm stop široký humanoidní tvor ze živého kamene.

„Živel!“ vykřikl někdo. Drizzt se otočil a uviděl Masoje, který s Guenhwyvar po boku listoval knihou zaklínadel a zjevně se snažil objevit nějaké kouzlo, kterým by mohl proti neočekávanému netvorovi bojovat. Drizzta šokovalo, když vyděšený kouzelník zamumlal několik slov a zmizel.

Drizzt se zapřel a zadíval se na netvora, připraven okamžitě uskočit. Cítil, jakou má tvor moc, že mu v údech koluje hrubá síla země.

Netvor se zeširoka rozmáchal a švihl Drizztovi paží nad hlavou, zasáhl stěnu a rozdrtil skálu na prach.

„Jenom ať mě nepraští," zašeptal si Drizzt pro sebe, ale jeho slova zněla jako nevěřícné lapání po dechu. Živel se opět rozpřáhl a Drizzt po něm sekl, ale jen ho škrábl a odštípnul z něj kousek kamene. Živel se zašklebil bolestí – Drizzt mu zjevně přece jen mohl kouzelnými zbraněmi ublížit.

Masoj stál pořád na místě, jen byl neviditelný, slova kouzla měl připravená na jazyku, ale sledoval souboj a čekal, až se protivníci navzájem oslabí. Možná živel Drizzta dokonce zabije. Odevzdaně pokrčil neviditelnými rameny. Masoj se rozhodl nechat gnómská kouzla, ať za něj odvedou špinavou práci.

Netvor máchal pažemi a Drizzt se vrhl vpřed a protáhl se mu pod nohama, které se podobaly kamenným sloupům. Živel rychle zareagoval, dupl těžkou nohou a mrštného elfa minul jen o kousek. Podlaha mu pod nohou do vzdálenosti mnoha stop popraskala.

Drizzt bleskurychle vyskočil na nohy a sekl a bodl živla oběma čepelemi do zad, pak rychle uskočil z dosahu, když se netvor znovu prudce ohnal.

Zvuky bitvy se začaly vzdalovat. Gnómové se dali na útěk – alespoň ti, kteří byli ještě stále naživu – ale drowí válečníci jim byli v patách, takže Drizzt čelil živlovi sám.

Netvor znovu dupnul a podlaha se tak otřásla, až Drizzt málem upadl. Živel se na něj vrhl, padl na Drizzta a využil tíhy svého těla jako zbraně. Kdyby Drizzt zaváhal nebo kdyby jeho reflexy nebyly tak dokonale vycvičené, stvoření by ho určitě rozdrtilo. Podařilo se mu uskočit do strany a utržil přitom jen lehkou ránu, jak ho zasáhla netvorova paže.

Drtivý dopad zvedl ze země mračno prachu. Stěny jeskyně a strop popraskaly a kolem se rozlétla sprška odštěpků. Živel se vyškrábal na nohy a Drizzt ustoupil, protože ho taková síla šokovala.

Stál proti netvorovi sám, nebo si to alespoň myslel. Hlavu živla náhle zahalila koule žhavé zuřivosti, která mu na obličeji zanechávala hluboké škrábance.

„Guenhwyvar!" vykřikli Drizzt s Masojem jednohlasně, Drizzt nadšeně, protože našel spojence, Masoj vztekle. Kouzelník nechtěl,

aby Drizzt souboj přežil, a neodvažoval se jakkoli zaútočit magií, na Drizzta ani na živla, protože mohl zasáhnout vzácnou Guenhwyvar.

„Udělej něco, kouzelníku!“ zakřičel Drizzt, který zvolání poznal a pochopil, že Masoj je stále nablízku.

Živel zařval bolestí a jeho křik zněl jako balvany řítící se dolů po skalní stěně. Drizzt se pohnul vpřed, aby kočičí přítelkyni pomohl, ale netvor se náhle zprudka otočil a vrhl se po hlavě k zemi.

„Ne!“ vykřikl Drizzt, když si uvědomil, že Guenhwyvar rozdrtí. Ale kočka se s živlem na kamennou zem nezřítila, společně se do ní ponořili!

# # #

Postavy gnómů ozařovaly fialové plameny magického ohně a ukazovaly cestu drowím šípům a mečům. Gnómové bojovali vlastní magií, ale většinou šlo o pouhé iluze a triky. „Tady dole!“ zakřičel drowí voják, jen aby vrazil tváří do kamenné stěny, která vypadala jako vstup do chodby.

Gnómská magie drowy sice mátla, ale Belwar Svárlivec se přesto začínal bát. Živel, jeho nejsilnější magie a jediná naděje, se v hlavní komnatě vypořádával s jediným drowím válečníkem už příliš dlouho. Štolmistr chtěl mít netvora po boku, až začne hlavní bitva. Seřadil gnómy do těsných obranných formací a doufal, že tak přežijí.

Ale pak drowí válečníci prohlédli gnómské triky a vrhli se na ně a Belwarův strach přemohla zuřivost. Ohnal se těžkou sekyrou a ponuře se usmál, když ucítil, jak se mocná zbraň zakousla do drowího masa.

Všechna magie už byla zbytečná a všechny formace a bojové plány se rozpadly v divokou rvačku. Nezáleželo na ničem jiném než na tom, jak zasáhnout nepřítele, cítit, jak krumpáč nebo čepel proniká do masa. Nejdůležitější bylo, že gnómové nenávidí drowy a temní elfové ze všeho nejraději sekají svirfnebli na kousky.

# # #

Drizzt si pospíšil vpřed, ale našel jen neporušenou podlahu. „Masoji?“ zalapal po dechu a hledal odpověď u drowa, který podobnou magii studoval.

Než mohl kouzelník odpovědět, podlaha za Drizztem vybuchla. Bleskurychle se obrátil, zvedl zbraně a postavil se živloví, jenž se nad ním vztyčil.

Drizzt v bezmocné agónii sledoval, jak roztrhaná mlha, která tvořila velkého pantera, jeho nejdražšího společníka, sklouzla živlovi z ramen, a když se přiblížila k podlaze, rozplynula se.

Drizzt uskočil před další ránou, ale ani na okamžik neodtrhl oči od mizejícího oblaku prachu a mlhy. Přestala snad Guenhwyvar existovat? Ztratil jedinou přítelkyni navždy? Drizztovy levandulově fialové oči zahořely novým světlem, divokou zuřivostí, která mu doutnala v těle. Beze strachu pohlédl zpátky na živla.

„Je po tobě,“ slíbil a vyrazil k němu.

Živel vypadal zmateně, ačkoli nemohl Drizztovým slovům rozumět. Rozmáchl se těžkou paží, aby pošetilého protivníka rozmáčkl. Drizzt ani nezvedl čepele, aby ránu odrazil, protože věděl, že i kdyby sebral všechnu sílu, nepodařilo by se mu to. Padající paže už ho měla na dosah, když se Drizzt vrhl vpřed.

Jeho rychlost živla překvapila a z následného bleskurychlého sledu úderů se Masojovi zatajil dech. Kouzelník ještě nikdy neviděl v bitvě takovou ladnost, takovou plynulost pohybu. Drizzt šplhal nahoru a dolů po živlově těle, sekal a bodal, vrážel mu ostří do trupu a odštěpoval kusy netvorovy kamenné kůže.

Živel vyrazil dunivé zařvání, točil se a snažil se Drizzta chytit a jednou provždy ho rozdrtit. Ale slepý vztek dodal úžasnému mladému drowovi na mrštnosti a živel těžkými plácnutími bil jen do vlastního těla.

„Nemožné,“ zamumlal Masoj, když konečně popadl dech. Mohl by snad mladý Do’Urden živla porazit? Masoj se rozhlédl po okolí. Kolem leželo několik těžce zraněných nebo mrtvých drowů a mnoho gnómů, ale hlavní ohnisko bitvy se stále vzdalovalo, protože gnómové unikali malinkými tunely a doběla rozzuření drowové je dál pronásledovali.

Guenhwyvar zmizela. V komnatě zůstali jen Masoj, živel a Drizzt. Neviditelný kouzelník roztáhl tvář do úsměvu. Nastal čas zasáhnout.

Drizzt přinutil živla naklonit se na stranu, už ho skoro porazil, když jeskyní prolétl záblesk, který mladého drowa oslepil a mrštil s ním o zadní stěnu komnaty. Drizzt nehybnýma očima sledoval, jak mu ruce sebou škubají a bílé vlasy mu poletují kolem obličeje. Nic necítil – žádnou bolest, žádný oživující nádech v plicích – ani neslyšel, jako by jeho životní síla zamrzla.

Útok zlomil Masojovo kouzlo neviditelnosti. Zjevil se a zákeřně se smál. Živel, který se zřítil na jednu velkou rozdrcenou hromadu, se pomalu ponořil do bezpečí kamenného podlahy.

„Jsi mrtvý?“ zeptal se kouzelník Drizzta a jeho hlas prolomil dramatickým zaduněním ticho Drizztovy hluchoty. Drizzt nedokázal odpovědět a vlastně ani odpověď neznal. „Bylo to příliš snadné,“ řekl Masoj a Drizzt tušil, že mluví o něm, ne o živlovi.

Pak Drizzt ucítil mravenčení v prstech a v kostech a jeho plíce se zhluboka nadechly a roztáhly. Zalapal po dechu a snažil se ovládnout. Uvědomil si, že přežije.

Masoj se rozhlédl, jestli se náhodou někdo nevrací, ale nikoho nespatřil. „Dobře,“ zamumlal, když uviděl, že se Drizzt probírá. Kouzelníka potěšilo, že Drizztova smrt nebude tak bezbolestná. Snažil se vymyslet jiné kouzlo, které by ho víc pobavilo.

A v tu chvíli ze skály vystřelila ruka – obrovská kamenná ruka – popadla Masoje za nohu a vtáhla ho do kamene.

Kouzelník zkroutil tvář v tichém výkřiku.

Drizztův nepřítel zachránil mladému drowovi život. Drizzt sebral ze země jeden ze scimitarů a sekl živla do paže. Zbraň se do ní zařízla a netvor, jehož hlava se vynořila mezi Drizztem a Masojem, zavyl zuřivostí a bolestí a vtáhl lapeného kouzelníka hlouběji do skály.

Drizzt popadl scimitar oběma rukama a sekl, jak nejsilněji dokázal, takže málem rozetnul živlovu hlavu v půli. Tentokrát se netvor do Zemské sféry nevrátil. Byl mrtev.

„Dostaň mě odsud!“ dožadoval se Masoj. Drizzt na něj pohlédl a sotva dokázal uvěřit tomu, že Masoj ještě žije, protože byl až po pás uvězněný v kameni.

„Jak?“ zalapal Drizzt po dechu. „Ty…“ Ani nedokázal najít slova, kterými by svůj úžas vyjádřil.

„Prostě mě odsud dostaň!“ zakřičel kouzelník.

Drizzt se rozhlédl, protože ani nevěděl, kde začít

„Živlové se přesouvají mezi sférami,“ vysvětlil Masoj. Věděl, že musí Drizzta napřed uklidnit, pokud se chce dostat ven. A také pochopil, že by mu rozhovor mohl pomoct rozptýlit Drizztovo podezření, že výboj byl určen jemu. „Země, kterou zemský živel cestuje, se stane branou mezi Zemskou a naší Materiální sférou. Když mě netvor vtáhl dovnitř, kámen se rozestoupil, ale není to zrovna pohodlné.“ Trhl sebou bolestí, když se kámen kolem jedné jeho nohy začal stahovat. „Brána se rychle zavírá!“

„Takže je Guenhwyvar možná…“ začal Drizzt.

Vytrhl sošku Masojovi z přední kapsy a pečlivě si ji prohlédl, jestli v ní nenajde nějaké praskliny.

„Dej to sem!“ obořil se na něj Masoj zahanbeně a vztekle.

Drizzt mu sošku neochotně vrátil. Masoj jí věnoval rychlý pohled, pak ji schoval zpět do kapsy.

„Je Guenhwyvar v pořádku?“ Drizzt se musel zeptat.

„Do toho ti nic není,“ vyštěkl Masoj. Kouzelník se o Guenhwyvar taky bál, ale v tuto chvíli měl větší problémy. „Brána se zavírá,“ zopakoval. „Jdi pro kněžky!“

„Než mohl Drizzt vyrazit, sklouzl ze stěny za ním kus kamene a do temene ho zasáhla jako skála tvrdá pěst Belwara Svárlivce.

23

JEDNA ČISTÁ RÁNA

„Unesli ho gnómové,“ řekl Masoj Dininovi, když se velitel hlídky vrátil do jeskyně. Kouzelník zvedl paže nad hlavu, aby si nejvyšší kněžka a její pomocnice mohly lépe prohlédnout, co se mu stalo.

„Kam?“ obořil se na něj Dinin. „Proč nechali naživu tebe?“

Masoj pokrčil rameny. „Tajné dveře,“ vysvětlil, „někde ve zdi za vámi. Asi by mě vzali s sebou taky, kdyby…“ Masoj se podíval dolů na zem, do které byl stále po pás zabořený. „Gnómové by mě zabili, kdybyste se nevrátili.“

„Máš štěstí, kouzelníku,“ řekla nejvyšší kněžka Masojovi. „Dnes jsem se naučila nazpaměť kouzlo, které tě z kamene osvobodí.“ Pošeptala rozkazy pomocnicím, které si odvázaly od opasků měchy s vodou a váčky s hlínou a začaly s jejich pomocí na podlaze kolem uvězněného kouzelníka kreslit čtverec o straně deset stop. Nejvyšší kněžka ustoupila ke stěně jeskyně, aby se připravila na modlitbu.

„Někteří utekli,“ řekl jí Dinin.

Nejvyšší kněžka pochopila. Rychle zašeptala pátrací zaklínadlo a zahleděla se na stěnu. „Támhle,“ řekla. Dinin si s dalším drowem pospíšil k místu, na které ukázala, a brzy našli téměř nerozeznatelný obrys tajných dveří.

Nejvyšší kněžka začala se zaklínáním a jedna z pomocnic hodila Masojovi lano. „Drž se,“ přikázala, „a zadrž dech!“

„Počkejte…“ pokusil se Masoj namítnout, ale kamenná podlaha kolem něj se náhle proměnila v bažinu a kouzelník zmizel pod hladinou.

Dvě kněžky Masoje o chvíli později se smíchem vytáhly.

„Hezké zaklínadlo,“ poznamenal kouzelník a vyplivl bahno.

„Má svůj účel,“ odvětila nejvyšší kněžka. „Hlavně když bojujeme s gnómy a s jejich triky se skálou. Naučila jsem se ho pro jistotu, kdybychom narazili na zemské živly.“ Zadívala se na hromadu u svých nohou, ve které se daly jasně rozeznat oko a nos takového tvora. „Vidím, že mého kouzla nebylo zapotřebí.“

„Zničil jsem ho,“ lhal Masoj.

„Samozřejmě,“ řekla nejvyšší kněžka, ale neznělo to přesvědčeně. Podle ostrých hran poznala, že netvora rozťala čepel. Nechala to však být, protože pozornost všech upoutalo zaskřípání kamene ve stěně.

„Bludiště,“ zasténal bojovník vedle Dinina, když nahlédl do tunelu. „Jak je najdeme?“

Dinin se na okamžik zamyslel, pak se zprudka otočil k Masojovi. „Mají mého bratra,“ řekl a dostal nápad. „Kde máš kočku?“

„Někde,“ zdržoval to Masoj, který Dininův plán pochopil, ale nijak netoužil Drizzta zachránit.

„Přivolej ji,“ rozkázal Dinin. „Kočka Drizzta vyčenichá.“

„Nemůžu… tedy,“ vykoktal Masoj.

„Hned, kouzelníku!“ rozkázal Dinin. „Pokud nechceš, abych vládnoucí radě řekl, že několik gnómů uteklo, protože jsi odmítl pomoct!“

Masoj hodil sošku na zem a Guenhwyvar zavolal, ale nebyl si tak docela jistý, co se stane. Podařilo se snad zemskému živlovi Guenhwyvar zničit? Během několika vteřin se objevila mlha, která se zhmotnila do podoby pantera.

„No?“ pobídl ho Dinin a ukázal na tunel.

„Najdi Drizzta!“ rozkázal Masoj kočce. Guenhwyvar začichala kolem, pak se rozběhla malým tunelem a zbytek drowí hlídky jí byl v patách.

# # #

„Kde…“ ozval se Drizzt, když se konečně začal prodírat ven z hlubin bezvědomí. Pochopil, že sedí, a cítil, že má ruce svázané před sebou.

Malá, ale velice silná ruka ho popadla za vlasy na temeni a hrubě mu trhla hlavou dozadu.

„Ticho!“ zašeptal Belwar drsně a Drizzta překvapilo, že tvor hovoří jeho jazykem. Belwar Drizzta pustil a připojil se k ostatním svirfnebli.

Podle nízkého stropu jeskyně a nervózních pohybů gnómů si Drizzt uvědomil, že se skupinka dala na útěk.

Gnómové spolu začali tiše hovořit jazykem, kterému Drizzt nerozuměl. Jeden z tvorů položil gnómovi, který Drizztovi rozkázal, aby byl zticha, a který byl očividně vůdcem, rozčilenou otázku. Další zabručel na souhlas, pronesl několik drsných slov, pak se obrátil k Drizztovi a v očích měl nebezpečný výraz.

Vůdce uhodil druhého gnóma tvrdě do zad, poslal ho do jednoho ze dvou nízkých tunelů, které z jeskyně vybíhaly, a ostatní rozestavil do obranných pozic. Pak přistoupil k Drizztovi. „Půjdeš s námi do Třpytivého Skaliště,“ řekl váhavě.

„A co pak?“ zeptal se Drizzt.

Belwar pokrčil rameny. „To rozhodne král. Když nebudeš dělat potíže, řeknu mu, ať tě nechá jít.“

Drizzt se cynicky zasmál.

„No,“ řekl Belwar, „když král rozkáže, abychom tě zabili, postarám se, aby to udělali jednou čistou ranou.“

Drizzt se znovu zasmál. „Myslíš, že tomu uvěřím?“ zeptal se. „Mučte mě hned teď a pobavte se. Takové jsou vaše zákeřné způsoby!“

Belwar se rozmáchl, aby ho udeřil, ale ovládl se. „Svirfnebli nemučí!“ prohlásil hlasitěji, než měl. „Drowí elfové mučí!“ Odvrátil se, ale zprudka se otočil zpátky a zopakoval slib. „Jedna čistá rána.“

Drizzt si uvědomil, že gnómovi věří, protože mu v hlase zaznívala upřímnost, a musel přiznat, že je to mnohem milosrdnější osud, než jaký by čekal gnóma, kdyby ho Dininova hlídka zajala.

Belwar se obrátil a chystal se odejít, ale podivný tvor Drizzta zaujal, proto se toužil dozvědět víc.

„Jak jsi se naučil můj jazyk?“ zeptal se.

„Gnómové nejsou hloupí,“ odsekl Belwar, protože si nebyl jistý, kam Drizzt míří.

„To ani drowové,“ odvětil Drizzt upřímně, „ale jazykem svirfnebli u nás ve městě nikdo nemluví.“

„Ve Třpytivém Skališti žil kdysi drow,“ vysvětlil Belwar, který byl teď skoro stejně zvědavý jako Drizzt.

„Otrok,“ namítl Drizzt.

„Host!“ vyštěkl Belwar. „Svirfnebli nedrží otroky!“

Drizzt opět zjistil, že nedokáže popřít upřímnost, která Belwarovi zaznívala v hlase. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

Gnóm se zasmál. „Myslíš si, že jsem hloupý?“ zeptal se Belwar. „Chceš znát moje jméno, abys ho mohl použít a očarovat mě temnou magií!“

„Ne,“ protestoval Drizzt.

„Měl bych tě zabít za to, že mě považuješ za hlupáka!“ zavrčel Belwar a hrozivě pozvedl těžký krumpáč. Drizzt se neklidně zavrtěl, protože netušil, co gnóm udělá.

„Moje nabídka platí,“ řekl Belwar a sklonil krumpáč. „Nedělej potíže a já řeknu králi, ať tě nechá jít.“ Belwar nevěřil, že se to stane, o nic víc než Drizzt, a tak jen bezmocně pokrčil rameny a nabídl Drizztovi druhou nejlepší možnost. „Nebo jedinou čistou ránu.“

V jednom z tunelů se spustil povyk a Belwar se otočil. „Belware,“ zvolal jeden z gnómů a vběhl zpátky do malé komnaty. Gnómský vůdce střelil po Drizztovi ostražitým pohledem, aby zjistil, jestli drow jeho jméno zaslechl.

Drizzt se moudře díval jinam a předstíral, že nic neslyšel. Ale ve skutečnosti jméno gnomského vůdce, který projevil soucit, opravdu zaslechl. Svirfnebli ho oslovil jménem Belwar. Bylo to jméno, které Drizzt nikdy nezapomene.

Pozornost všech upoutal boj, který se strhl dál v tunelu, a krátce poté vběhlo několik svirfnebli zpátky do jeskyně. Drizzt podle jejich vzrušení poznal, že drowí hlídka je jim v patách.

Belwar začal štěkat rozkazy a organizovat ústup druhým tunelem. Drizzt přemýšlel, co s ním gnómové udělají. Belwar nebude mít šanci drowí hlídce utéct, když s sebou potáhne zajatce.

Gnómský vůdce náhle zmlkl a ztuhl. Příliš náhle.

Drowí kněžky vyslaly napřed ochromující zaklínadlo. Kouzlo uvěznilo Belwara a ještě dalšího gnóma, a když to ostatní zjistili, vyděšeně prchli k zadnímu východu.

Do jeskyně vtrhli drowí válečníci, které vedla Guenhwyvar. Drizztovu úlevu nad tím, že vidí kočičí přítelkyni nezraněnou, pohřbil následný masakr. Dinin s jednotkou zmatené gnómy s typickou drowí divokostí rozsekal.

Během několika vteřin – strašlivých vteřin, které Drizztovi připadaly jako hodiny – zůstali v jeskyni naživu jen Belwar a druhý gnóm, které polapilo kouzlo kněžek. Několika svirfnebli se podařilo prchnout zadním tunelem, ale většina drowí hlídky jim byla v patách.

Jako poslední vstoupil do komnaty Masoj, jenž vypadal v zabahněných šatech naprosto uboze. Zůstal stát u východu z tunelu. Drizztovým směrem pohlédl jen jednou a zjistil, že vedle Druhého syna rodu Do'Urden ochranitelsky stojí jeho panter.

„Zase jsi měl pořádné štěstí," řekl Dinin Drizztovi, když mu rozřízl pouta.

Drizzt se rozhlédl po mrtvolách v jeskyni a nebyl si tím tak jistý.

Dinin mu vrátil zpět scimitary, pak se otočil k drowovi, který strážil ochromené gnómy. „Zabij je," rozkázal Dinin.

Drowovi se po tváři rozlil široký úsměv a zpoza opasku tasil zubatý nůž. Podržel ho bezmocnému gnómovi před tváří a posmíval se mu. „Vidí to?" zeptal se nejvyšší kněžky.

„To je na tom kouzle nejzábavnější," odvětila nejvyšší kněžka. „Svirfnebli ví, co je čeká. I teď se kouzlu vzpírají a snaží se osvobodit."

„Zajatci!" vyhrkl Drizzt.

Dinin s ostatními se k němu otočili a drow s dýkou se vztekle a zklamaně zamračil.

„Rodu Do'Urden?" zeptal se Drizzt Dinina s nadějí. „Mohli bychom získat…"

„Svirfnebli nejsou dobrými otroky," odvětil Dinin.

„Ne,“ souhlasila nejvyšší kněžka a postavila se vedle bojovníka s dýkou. Kývla na něj a válečník se opět zazubil a bodl. Naživu zůstal už jen Belwar.

Válečník hrozivě zamával zakrvácenou dýkou a přiblížil se ke gnómskému vůdci.

„Toho ne!“ protestoval Drizzt, který už nedokázal nic víc snést. „Nechte ho žít!“ Drizzt toužil říct, že jim Belwar neublíží a že zabít bezbranného gnóma je zbabělé a hanebné. Ale věděl, že apelovat na soucit svých bližních je ztráta času.

Dinin se tentokrát zatvářil spíše vztekle než zvědavě.

„Když ho zabijete, nezůstanou žádní gnómové, kteří by se vrátili do jejich města a pověděli ostatním o naší síle,“ namítl Drizzt a držel se jediné slabé naděje, kterou dokázal najít. „Měli bychom ho poslat zpátky k jeho lidu, aby řekl, jak byli pošetilí, když vstoupili na území drowů!“

Dinin pohlédl na nejvyšší kněžku, aby rozhodla.

„To zní rozumně,“ řekla a kývla.

Dinin si motivy svého bratra nebyl tak jist. Aniž by odtrhl oči od Drizzta, řekl válečníkovi: „Ale usekni mu ruce.“

Drizzt sebou ani netrhl, protože věděl, že kdyby to udělal, Dinin by Belwara bez milosti zabil.

Válečník zasunul dýku za opasek a tasil těžký meč.

„Počkej,“ řekl Dinin s očima stále upřenýma na Drizzta. „Napřed z něj sejměte kouzlo. Chci slyšet, jak křičí.“

Několik drowů postoupilo vpřed, přitisklo Belwarovi hroty mečů k hrdlu a nejvyšší kněžka ho osvobodila z magického sevření. Belwar se ani nepohnul.

Drowí válečník popadl meč oběma rukama a Belwar, statečný Belwar, natáhl beze slova paže před sebe.

Drizzt se odvrátil, protože se nedokázal dívat, a očekával, obával se gnómova výkřiku.

Belwar si všiml Drizztovy reakce. Zavinil ji soucit?

Drowí válečník máchl mečem. Belwar neodtrhl oči od Drizzta, ani když mu meč usekl ruce v zápěstích a paže mu zahořely agónií.

Belwar nevykřikl. Neposkytl Dininovi to zadostiučinění. Když dva drowí bojovníci odváděli gnómského vůdce ven z jeskyně,

naposledy pohlédl na Drizzta a za netečnou maskou mladého drowa rozpoznal skutečná muka a lítost.

Když Belwar odešel, vrátili se do jeskyně temní elfové, kteří pronásledovali prchající gnómy druhým tunelem. „Průchody jsou tak malé, že jsme je nechytili," stěžoval si jeden.

„Zatraceně!" zavrčel Dinin. Poslat zpátky do Třpytivého Skaliště gnóma bez rukou byla jedna věc, ale nechat uniknout zdravé členy gnómské výpravy, to bylo něco úplně jiného. „Chci, abyste je chytili!"

„Udělá to Guenhwyvar," prohlásil Masoj, přivolal kočku k sobě a na okamžik se na zadíval Drizzta.

Kouzelník velkou kočku poplácal a Drizztovi se divoce rozbušilo srdce.

„Pojď, mazlíčku," řekl Masoj. „Čeká tě lov!" Kouzelník si všiml, jak se Drizzt při jeho slovech neklidně zavrtěl, protože nesouhlasil s tím, jak Masoj Guenhwyvar zneužívá.

„Jsou pryč?" zeptal se Drizzt Dinina a do hlasu se mu vloudilo zoufalství.

„Poběží celou cestu zpátky do Třpytivého Skaliště," odvětil Dinin klidně. „Pokud jim to dovolíme."

„A vrátí se?"

Dinin odpověděl na bratrovu absurdní otázku zamračením. „Ty bys to udělal?"

„Takže jsme splnili úkol," namítl Drizzt a marně se snažil Masojovi zabránit v tom, aby pantera využil tak nečestným způsobem.

„Vyhráli jsme," souhlasil Dinin, „ale naše ztráty jsou veliké. Když nám kouzelníkův mazlíček pomůže, možná se ještě pobavíme."

„Pobavíme se," zopakoval Masoj významně s pohledem upřeným na Drizzta. „Jdi, Guenhwyvar. Do tunelů. Ukaž nám, jak rychle dokáže běžet vyděšený gnóm!"

Guenhwyvar se vrátila už za několik minut a v zubech táhla mrtvého gnóma.

„Jdi!" rozkázal Masoj, když mu Guenhwyvar upustila mrtvé tělo k nohám. „Přines mi dalšího!"

Tělo dopadlo na zem a Drizztovi při tom zvuku pokleslo srdce. Zadíval se Guenhwyvar do očí a uviděl v nich smutek stejně hluboký, jako byl ten, který cítil sám. Panter byl lovec a svým způsobem byl stejně čestný jako Drizzt. Ale pro zákeřného Masoje byla Guenhwyvar jen hračka a nic víc, nástroj, který uspokojoval jeho zvrhlé touhy a zabíjel jen proto, že si jeho pán zabíjení užíval.

V rukou kouzelníka byla Guenhwyvar obyčejnou vražedkyní.

Guenhwyvar se zastavila ve vchodu do malého tunelu a téměř omluvně se po Drizztovi ohlédla.

„Jdi!“ zaječel Masoj a kopl kočku do zadku. Poté se rovněž ohlédl po Drizztovi a v očích měl pomstychtivý výraz. Masoj propásl šanci zabít mladého Do’Urdena. Bude si muset dát velký pozor, jak chybu vysvětlí nemilosrdné matce. Masoj se rozhodl, že si bude s nepříjemným setkáním dělat starosti později. Teď cítil zadostiučinění, že aspoň může sledovat, jak Drizzt trpí.

Dinin a ostatní netušili, jaké drama se mezi Masojem a Drizztem odehrává, protože nedočkavě čekali na Guenhwyvařin návrat. Byli příliš zaujati představami o tom, jak vyděšeně budou gnómové hledět na dokonalého zabijáka, příliš je ovládla děsivá zábava, zvrhlý drowí humor, který přinášel smích tam, kde byly na místě spíš slzy.

ČÁST PÁTÁ

ZAKNAFEIN

Zaknafein Do'Urden: učitel, mistr, přítel. Ve slepé agónii svého vzteku jsem Zaknafeina nezřídka nepovažoval ani za jedno. Žádal jsem víc, než mohl dát? Očekával jsem dokonalost od zmučené duše? Chtěl jsem po něm, aby dodržoval zásady, kterým nerozuměl nebo které nebylo možné tváří v tvář jeho zkušenostem vůbec dodržet?

Mohl jsem se stát jím. Mohl jsem žít uvězněný v bezmocné zuřivosti, pohřbený pod každodenním tlakem špatnosti, která ztělesňuje Menzoberranzan, a neutuchajícího zla vlastní rodiny a nikdy neuniknout.

Je logickým předpokladem, že se učíme z chyb předků. Myslím, že to mě zachránilo. Kdyby mi Zaknafein nešel příkladem, nikdy bych neunikl – ne za života.

Žiju lepší život než Zaknafein? Myslím, že ano, i když mě často přepadá zoufalství a toužím po tom, co bylo dřív. Bylo by to snazší. Ale pravda nic neznamená, když klamete sami sebe, a principy ztrácejí na váze, když idealista nedokáže žít podle vlastních zásad.

Takže jsem zvolil lepší cestu.

Lituji mnoha věcí, svého lidu, sebe, ale hlavně bojového mistra, kterého jsem ztratil a který mi ukázal, jak – a proč – používat meč.

Neexistuje žádná větší bolest. Ani říznutí ozubenou čepelí nebo žhavý dračí dech nebolí víc. Nic vás v srdci nepálí tolik jako prázdnota, která ho naplní, když ztratíte něco nebo někoho dřív, než jste si ho naučili vážit. Častokrát pozvedám číši v marném přípitku a omlouvám se muži, který už mě neslyší.

Zakovi, který mi dodal odvahu.

Drizzt Do'Urden

24

POZNAT NEPŘÍTELE

„Zemřelo osm drowů a jedna kněžka,“ řekla Briza Matroně Zlovůli na balkónu sídla Do’Urden. Briza si pospíšila zpět domů, sotva zaslechla první zprávy o střetu s gnómy, a zanechala sestry na centrálním náměstí Menzoberranzanu, aby se shromážděným davem počkaly na další informace. „Ale zemřelo skoro čtyřicet gnómů, takže je to jasné vítězství.“

„A co tví bratři?“ zeptala se Zlovůle. „Jak si vedl v bitvě rod Do’Urden?“

„Dinin jich zabil pět jako při střetu s povrchovými elfy,“ odvětila Briza. „Prý beze strachu vedl hlavní útok a zabil nejvíce gnómů.“

Matrona Zlovůle se rozzářila, ale tušila, že Briza, která trpělivě stála a tvářila se samolibě, se chystá říct ještě něco dramatičtějšího. „A co Drizzt?“ obořila se Matrona na dceru, protože na její hry neměla trpělivost. „Kolik svirfnebli padlo jeho rukou?“

„Žádný,“ odvětila Briza, ale dál se usmívala. „Ale stejně se proslavil nejvíce ze všech!“ dodala rychle, když uviděla, jak se výbušná matka začíná vztekle mračit. Zlovůle nevypadala pobaveně.

„Drizzt porazil zemského živla!“ vykřikla Briza. „Skoro sám, jen s malou pomocí kouzelníka! Nejvyšší kněžka, která hlídku doprovázela, prohlásila, že ho zabil on!“

Matrona Zlovůle zalapala po dechu a odvrátila se. Drizzt pro ni byl vždy hádankou. Nikdo neuměl s meči zacházet lépe, ale scházel mu správný postoj a úcta. A teď zabil zemského živla! Zlovůle viděla na vlastní oči, jak takový netvor roztrhal na kusy celou výpravu

drowů, zabil tucet zkušených válečníků, a šel si po svých. A přesto syn, který ji tolik mátl, jednoho vlastnoručně zabil!

„Lloth nám dnes projeví přízeň," poznamenala Briza, která matčinu reakci tak docela nechápala.

Když Zlovůle uslyšela Brizina slova, něco ji napadlo. „Svolej sestry," rozkázala. „Sejdeme se v kapli. Pokud dnes rod Do'Urden v tunelech na celé čáře vyhrál, pak nám možná Pavoučí královna laskavě poskytne nějaké informace."

„Vierna s Mayou čekají na zprávy na náměstí," vysvětlila Briza, která se mylně domnívala, že matka hovoří o bitvě. „Určitě se během hodiny dozvíme všechny podrobnosti."

„Bitva s gnómy mě nezajímá!" pokárala ji Zlovůle. „Pověděla jsi mi všechno, co je pro náš rod důležité, a ostatní je podružné. Musíme hrdinských činů tvých bratrů využít."

„Abychom se dozvěděli víc o našich nepřátelích!" vyhrkla Briza, když si uvědomila, co matka plánuje.

„Správně," odvětila Zlovůle. „Abychom zjistili, která rodina ohrožuje rod Do'Urden. Pokud nám Pavoučí královna skutečně projeví přízeň, možná se s námi podělí o informace, které potřebujeme k tomu, abychom nepřítele porazili!"

Krátce poté se čtyři nejvyšší kněžky rodu Do'Urden shromáždily kolem pavoučí modly v předsíni kaple. V misce z nejčernějšího onyxu před nimi hořelo posvátné kadidlo – svojí sladkostí připomínalo smrt a milovaly ho yochlol, Llothiny služebnice.

Plamen postupně měnil barvu a přecházel z oranžové přes zelenou až po jasně červenou. Pak přijal konkrétní podobu, protože slyšel volání čtyř kněžek a naléhavost v hlase Matrony Zlovůle. Vrcholky plamenů už netančily, nýbrž se vyhladily a zakulatily do holé hlavy, která pak začala růst a stoupat vzhůru. Nakonec plamen zmizel, protože ho pohltil obraz yochlol, která se podobala roztopené hroudě vosku s groteskně protaženýma očima a ochablými ústy.

„Kdo mě přivolal?" obořila se na ně malá postava telepaticky. Yochloliny myšlenky byly na její postavu příliš mocné, takže v hlavách shromážděných drowek přímo zaduněly.

„Já, služebnice,“ odvětila Zlovůle nahlas, protože chtěla, aby to slyšely i její dcery. Matrona sklonila hlavu. „Jsem Zlovůle, oddaná služebná Pavoučí královny.“

Yochlol zmizela v obláčku kouře a zanechala za sebou jen uhlíky kadidla doutnající v onyxové misce. O okamžik později se yochlol znovu objevila, tentokrát v plné výši, za Matronou Zlovůlí. Briza, Vierna a Maya zadržely dech, když tvor položil dvě odporná chapadla matce na ramena.

Matrona Zlovůle chapadla bez námitek snesla, protože si byla jistá důvodem, kvůli kterému yochlol povolala.

„Vysvětli, proč ses odvážila mě rušit,“ pronesla yochlol záludně v myšlenkách.

„Abych ti položila prostou otázku,“ odvětila Zlovůle telepaticky, protože k dorozumívání se služebnicí nebylo potřeba slov. „Na kterou znáš odpověď.“

„Tolik ti na ní záleží?“ zeptala se yochlol. „Velmi riskuješ.“

„Naléhavě potřebuji znát odpověď,“ odvětila Matrona Zlovůle. Tři dcery zvědavě přihlížely, protože ačkoli slyšely yochloliny myšlenky, matčiny odpovědi mohly jen hádat.

„Pokud je pro tebe odpověď tak důležitá a služebnice ji znají, zná ji i Pavoučí královna. Nemyslíš, že by ti ji poskytla sama Lloth, kdyby se tak rozhodla?“

„Možná mě Pavoučí královna dodnes nepovažovala za hodnou odpovědi,“ odvětila Zlovůle. „Ale všechno se změnilo.“

Služebnice se zarazila a převrátila protažené oči v sloup, jako by komunikovala s nějakou vzdálenou sférou.

„Zdravím, Matrono Zlovůle Do’Urden,“ řekla yochlol nahlas po několika napjatých okamžicích. Hlas, kterým promluvila, byl na tvora tak groteskního vzhledu příliš klidný a přívětivý.

„Zdravím tě a tvoji paní, Pavoučí královnu,“ odvětila Zlovůle. Pokřiveně se na dcery usmála, ale k netvorovi za sebou se ještě stále neotočila. Zlovůle měla s Llothinou přízní zjevně pravdu.

„Daermon N’a’shezbaernon Lloth potěšil,“ řekla služebnice. „Muži tvého rodu dnes zvítězili a překonali i ženy, které je doprovázely. Musím odpovědět na volání Matrony Zlovůle

Do'Urden." Chapadla sklouzla Zlovůli z ramen, yochlol zůstala stát ztuhle za ní a očekávala rozkazy.

„Jsem ráda, že jsme Pavoučí královnu potěšili," začala Zlovůle. Snažila se přijít na způsob, jak otázku správně zformulovat. „Jak už jsem řekla, přivolala jsem tě, abych získala odpověď na jedinou prostou otázku."

„Ptej se," pobídla yochlol a Zlovůle s dcerami podle posměšného tónu poznaly, že už otázku uhádla.

„Říká se, že můj rod je v ohrožení," řekla Zlovůle.

„Říká se?" Yochlol vyrazila drsné, zlé zasmání.

„Věřím svým zdrojům," bránila se Zlovůle. „Nepovolala bych tě, kdybych hrozbě nevěřila."

„Pokračuj," řekla yochlol, kterou celá záležitost zjevně pobavila. „Nejsou to jen zvěsti, Matrono Zlovůle Do'Urden. Jeden z rodů vám plánuje vyhlásit válku."

Maya nedospěle zalapala po dechu, čímž si vysloužila zamračený pohled matky a sester.

„Prozraď mi jméno toho rodu," zaprosila Zlovůle. „Pokud dnes Daermon N'a'shezbaernon Pavoučí královnu skutečně potěšil, pak prosím, aby nám Lloth odhalila jména našich nepřátel, abychom je mohli zničit!"

„A co kdyby druhý rod Pavoučí královnu taky potěšil?" nadhodila yochlol. „Zradila by ho Lloth kvůli vám?"

„Naši nepřátelé mají všechny výhody na své straně," protestovala Zlovůle. „Znají rod Do'Urden. Bezpochyby nás každý den sledují a vymýšlejí plány. Jen žádáme Lloth, aby nám dala stejné informace, jaké mají naši nepřátelé. Odhalte nám jejich totožnost a pak se ukáže, který rod vyhraje."

„Co když se ukáže, že vaši nepřátelé jsou lepší než vy?" zeptala se služebnice. „Povolá pak Matrona Zlovůle Do'Urden Lloth a bude žadonit, aby její ubohý rod zachránila?"

„Ne!" vykřikla Zlovůle. „Využijeme sil, které nám Lloth dala, abychom protivníky porazili. I kdyby naši nepřátelé byli mocnější, Lloth si může být jistá, že za útok na rod Do'Urden draze zaplatí!"

Služebnice se opět ponořila do sebe, aby našla spojení s domovskou sférou, s místem ještě temnějším, než byl

Menzoberranzan. Zlovůle stiskla pevně ruce Brize vpravo a Vierně vlevo. Ony naopak ujistily o svém poutu Mayu, čtvrtou v kruhu.

„Pavoučí královna má radost, Matrono Zlovůle Do'Urden," pronesla nakonec služebnice. „Věř, že až boj vypukne, obdaří přízní vás – možná…" Zlovůle s sebou při posledním slově trhla, ale neochotně přijala skutečnost, že Lloth nikdy nic neslibuje.

„A co moje otázka," odvážila se Zlovůle protestovat, „kvůli které jsem tě povolala?"

Znenadání se zablesklo tak ostře, až kněžky osleply. Když se jim znovu vrátil zrak, zjistily, že se yochlol opět zmenšila a mračí se na ně z plamenů v onyxové misce.

„Pavoučí královna neposkytuje odpovědi, které už znáte!" prohlásila služebnice a čirá moc nadpřirozeného hlasu se zařízla ženám do uší. Plameny vyšlehly v oslnivé záři vzhůru, yochlol zmizela a zanechala vzácnou misku roztříštěnou na tucet kusů.

Matrona Zlovůle popadla velký onyxový střep a mrštila jím o stěnu. „Známe?" vykřikla rozzuřeně. „Kdo ji zná? Kdo z rodu má přede mnou tajemství?"

„Možná ta, která odpověď zná, to ani netuší," ozvala se Briza, aby matku uklidnila. „Nebo ji zjistila teprve nedávno a ještě neměla šanci vám o tom povědět."

„Ona?" zavrčela Matrona Zlovůle. „O jaké ženě to mluvíš, Brizo? Všechny jsme tady. Jsou moje dcery natolik hloupé, aby jim taková hrozba unikla?"

„Ne, Matrono!" vykřikly Vierna s Mayou jednohlasně, protože je děsila Zlovůlina sílící zuřivost, která se vymykala kontrole.

„Nezahlédla jsem žádné znamení!" řekla Vierna.

„Ani já!" dodala Maya. „Celé desetidny trávím po vašem boku a neviděla jsem nic víc než vy!"

„Naznačuješ, že mi něco uniklo?" zavrčela Zlovůle a sevřela ruce u boků v pěst, až jí zbělely klouby.

„Ne, Matrono!" vykřikla Briza tak hlasitě, až všechny překřičela. Na okamžik matku uklidnila a obrátila Matroninu plnou pozornost k sobě.

„Takže to není žena," namítla Briza. „Je to muž. Odpověď možná zná jeden z vašich synů, Zaknafein nebo možná Rizzen."

„Ano,“ souhlasila Vierna. „Jsou to jenom muži. Nechápou, jak důležité mohou být drobnosti.“

„Drizzt s Dininem byli venku,“ dodala Briza, „za hranicemi města. Na hlídce je doprovázely děti všech mocných rodů, které by se nás mohly odvážit ohrozit!“

Zlovůliny oči žhnuly, ale uvolnila se. „Až se vrátí do Menzoberranzanu, přiveďte je ke mně,“ rozkázala Vierně s Mayou. „Ty,“ řekla Brize, „sežeň Rizzena se Zaknafeinem. Musí u toho být celá rodina, abychom se dozvěděli, co se dá!“

„Bratranci a vojáci taky?“ zeptala se Briza. „Možná zná odpověď někdo, kdo nepatří k nejužšímu kruhu rodiny.“

„Máme je všechny svolat?“ nabídla se Vierna a do hlasu se jí vkrádalo vzrušení. „Shromáždění celého klanu, válečné sezení rodu Do’Urden?“

„Ne,“ odvětila Zlovůle. „Ani bratrance, ani vojáky. Nevěřím, že s tím mají něco společného. Kdyby odpověď neznal někdo z nejbližší rodiny, služebnice by nám odpověděla. Stydím se, že musím položit otázku, na kterou bych měla znát odpověď, a místo toho ji zná někdo jiný z rodiny.“ Zaskřípala zuby a vyštěkla: „Nelíbí se mi, když mě někdo zahanbuje!“

# # #

Drizzt s Dininem se vrátili domů krátce poté, vyčerpaní a šťastní, že dobrodružství skončilo. Sotva prošli vchodem a zahnuli do široké chodby, která vedla k jejich komnatám, narazili na Zaknafeina, který přicházel z opačné strany.

„Hrdina se vrátil,“ poznamenal Zak a zpříma se na Drizzta zadíval. Drizztovi neunikla uštěpačnost v jeho hlase.

„Úspěšně jsme splnili úkol,“ odsekl Dinin, kterého rozčílilo, že ho Zak do pozdravu nezahrnul. „Vedl jsem…“

„Vím o bitvě,“ ujistil ho Zak. „Mluví se o ní po celém městě. Teď nás nech o samotě, První synu. Mám s tvým bratrem nevyřízené účty.“

„Půjdu, až se mi bude chtít!“ zavrčel Dinin.

Zak do něj zabodl zamračený pohled. „Chci si promluvit s Drizztem, a jen s ním, takže jdi.“

Dinin položil ruku na jílec meče, což nebylo moudré. Ještě než stačil pohnout zbraní v pochvě, Zak už ho uhodil dvakrát do obličeje, tasil dýku a přitiskl ji Dininovi k hrdlu.

Drizzt užasle přihlížel a byl si jistý, že pokud budou pokračovat, Zak Dinina zabije.

„Odejdi,“ řekl Zak. „Jinak zemřeš.“

Dinin zvedl ruce do vzduchu a pomalu ucouvl. „Matrona Zlovůle se o tom dozví!“ varoval.

„Povím jí to sám,“ zasmál se Zak. „Myslíš, že kvůli tobě hne prstem, hlupáku? Podle Matrony Zlovůle si muži určují hierarchii sami mezi sebou. Jdi pryč, První synu. Vrať se, až najdeš odvahu vyzvat mě na souboj.“

„Pojď se mnou, bratře,“ řekl Dinin Drizztovi.

„Musíme si promluvit,“ připomněl Zak Drizztovi.

Drizzt pohlédl z jednoho na druhého, šokován jejich netajenou krvežíznivostí. „Zůstanu,“ rozhodl se. „Opravdu mám s bojovým mistrem nevyřízené účty.“

„Jak si přeješ, hrdino,“ vyštěkl Dinin, pak se obrátil na podpatku a vztekle odešel.

„Udělal sis nepřítele,“ poznamenal Drizzt.

„Už jich mám dost,“ zasmál se Zak, „a než zemřu, bude jich ještě víc! Ale to nevadí. Tvé činy probudily u bratra žárlivost – u staršího bratra. To ty by sis měl dát pozor.“

„Otevřeně tě nenávidí,“ namítl Drizzt.

„Ale nic by mojí smrtí nezískal,“ odvětil Zak. „Já Dinina neohrožuji, ale ty…“ Nechal slovo viset ve vzduchu.

„Proč bych ho měl ohrožovat?“ protestoval Drizzt. „Dinin nemá nic, po čem bych toužil.“

„Má moc,“ vysvětlil Zak. „Je První syn, ale vždy tomu tak nebývalo.“

„Zabil Nalfeina, bratra, se kterým jsem se nikdy nesetkal.“

„Ty to víš?“ řekl Zak. „Možná si Dinin myslí, že další Druhý syn zvolí stejnou cestu, jakou si vybral on, aby se stal Prvním synem rodu Do’Urden.“

„Dost,“ zavrčel Drizzt, kterého už celý hloupý systém vzestupu k moci unavoval. Uvědomil si, jak dobře se v něm Zaknafein vyzná. Kolik drowů zavraždil, aby získal své postavení?

„Zemský živel,“ řekl Zak a hvízdl. „Dnes jsi porazil mocného protivníka.“ Hluboce se Drizztovi uklonil, aby se mu bezesporu vysmál. „A co čeká mladého hrdinu teď? Možná démon? Polobůh? Určitě není nic, co by…“

„Nikdy jsem nezažil, abys tak hloupě plácal,“ odsekl Drizzt. Bylo na čase, aby byl také uštěpačný. „Probudil jsem snad žárlivost ještě v někom jiném kromě bratra?“

„Žárlivost?“ vykřikl Zak. „Utři si nos, ty ufňukaný kluku! Mojí čepelí padlo tucet zemských živlů! A také démonů! Nepřeceňuj své činy ani schopnosti. Udělej to a zemřeš,“ dodal důrazně a skoro vycenil zuby. Drizzt znovu přemýšlel, jak opravdové bude jejich „cvičení“.

„Znám své schopnosti,“ odvětil, „a vím, kde leží mé hranice. Naučil jsem se přežít.“

„Stejně jako já,“ odsekl Zak, „a to už celá staletí!“

„Čeká nás výcviková síň,“ řekl Drizzt klidně.

„Čeká nás tvá matka,“ opravil Zak. „Chce všechny vidět v kapli. Musíme schůzku odložit.“

Drizzt kolem Zaka beze slova prošel, protože tušil, že rozhovor za ně dokončí čepele. Drizzt přemýšlel, co se to se Zaknafeinem stalo. Byl to stejný muž, který ho učil, než před lety odešel do Akademie? Drizzt se ve svých pocitech nevyznal. Díval se na Zaka jinak, protože se dozvěděl pravdu o jeho činech, nebo se bojový mistr od té doby, kdy se Drizzt vrátil z Akademie, opravdu změnil, víc se zatvrdil?

Z myšlenek Drizzta vytrhlo prásknutí bičem.

„Jsem váš patron!“ vykřikl Rizzen.

„Na tom nezáleží!“ odsekl ženský hlas. Byla to Briza. Drizzt se připlížil k nejbližšímu rohu a vykoukl zpoza něj. Briza s Rizzenem si stáli tváří v tvář, Rizzen nebyl ozbrojen, ale Briza držela v ruce bič s hadími hlavami.

„Patron,“ zasmála se Briza. „Bezvýznamný titul. Jsi muž, který nabízí sémě Matroně, nic víc.“

„Zplodil jsem čtyři děti," připomněl Rizzen pohoršeně.

„Tři!" opravila Briza a znovu švihla bičem, aby svá slova zdůraznila. „Vierna je Zaknafeinova, ne tvoje! Nalfein je mrtvý, takže zůstávají dva potomci. Jedním je žena, která stojí nad tebou. Jen Dinin je ti skutečně podřízený!"

Drizzt se opřel o zeď a zadíval se do prázdné chodby, kterou právě přišel. Vždy tušil, že Rizzen není jeho pravým otcem. Nikdy mu nevěnoval žádnou pozornost, nekáral ho ani nechválil, nenabídl výcvik ani radu. Ale slyšet Brizu, jak to říká nahlas… a Rizzen její slova nepopírá!

Rizzen se snažil vykoktat nějakou námitku proti Briziným pálícím slovům. „Ví Matrona Zlovůle o tvých touhách?" zavrčel. „Ví, že nejstarší dcera touží po jejím titulu?"

„Každá nejstarší dcera touží po titulu Matrony matky," zasmála se Briza. „Matrona Zlovůle by musela být hloupá, aby to nevěděla. A můžu tě ujistit, že hloupá není, a ani já. Až bude stará a slabá, titul jí seberu. Ví to a přijímá to jako fakt."

„Přiznáváš, že ji zabiješ?"

„Když ne já, tak Vierna. Když ne Vierna, bude to Maya. Tak už to chodí, hloupý mužský. Takové jsou zákony Lloth."

Když Drizzt tak neřestné prohlášení uslyšel, zahořela v něm zuřivost, přesto však zůstal mlčky stát za rohem.

„Briza nepočká, až stáří oloupí matku o moc," zavrčel Rizzen, „ne když dýka všechno urychlí. Briza hladoví po rodovém trůnu!"

Rizzenova následující slova zanikla v nerozluštitelném křiku, protože bič se šesti hadími hlavami práskal a práskal.

Drizzt toužil zasáhnout, vrhnout se na ně a oba je zabít, ale samozřejmě nemohl. Briza jednala, jak ji učili, řídila se slovy Pavoučí královny a prosazovala svou nadvládu nad Rizzenem. Drizzt věděl, že ho nezabije.

Ale co když se Briza nechá unést? Co když Rizzena opravdu zabije? Drizztovi se však v srdci rozrůstala prázdnota a netušil, jestli ho Rizzenuv osud vůbec zajímá.

# # #

„Nechal jsi ho utéct!“ řvala Matrona SiNafay na syna. „Zjistíš, že není radno zklamat mě!“

„Ne, Matrono!“ protestoval Masoj. „Zasáhl jsem ho bleskem. Vůbec netušil, že jsem mířil na něj! Nemohl jsem však úkol dokončit. Netvor mě uvěznil v bráně do své sféry!“

SiNafay se kousla do rtu, protože musela synovy námitky přijmout. Věděla, že Masojovi svěřila těžký úkol. Drizzt byl mocný protivník a bude nesmírně obtížné zabít ho a nezanechat žádnou stopu.

„Dostanu ho,“ slíbil Masoj a na tváři se mu usadil odhodlaný výraz. „Zbraň mám připravenou. Drizzt zemře před desátým cyklem, přesně jak jste rozkázala.“

„Proč bych ti měla dát druhou šanci?“ zeptala se SiNafay. „Proč bych měla věřit, že příště odvedeš lepší práci?“

„Protože chci, aby zemřel!“ vykřikl Masoj. „Dokonce víc než vy, Matrono.

Toužím Drizzta Do’Urdena zabít! Až zemře, chci mu vyrvat srdce z těla a vystavit si ho jako trofej!“

SiNafay nedokázala synovi takovou posedlost odepřít. „Dobrá,“ řekla. „Zabij ho, Masoji Hun’ette. Ručíš mi životem za to, že zasadíš rodu Do’Urden první ránu a zabiješ jeho Druhého syna.“

Masoj se uklonil, pak opustil místnosti. Grimasa mu však ani na okamžik nezmizela z tváře.

„Slyšel jsi všechno?“ zeptala se SiNafay znakovou řečí, když se dveře za synem zavřely. Tušila, že Masoj možná poslouchá za dveřmi, a nechtěla, aby se o rozhovoru dozvěděl.

„Ano,“ odvětil Alton tichým kódem, když vystoupil zpoza závěsu.

„Souhlasíš s mým rozhodnutím?“ dotázala se SiNafay rukama.

Alton nevěděl, co říct. Neměl na vybranou a musel se řídit rozhodnutím Matrony matky, ale nemyslel si, že bylo rozumné nasadit Masoje na Drizzta znovu. Na dlouhou dobu se odmlčel.

„Nesouhlasíš,“ řekla SiNafay bez obalu.

„Prosím, Matrono matko,“ odvětil Alton rychle. „Nikdy bych…“

„Odpouštím ti,“ ujistila ho SiNafay. „Nejsem si jistá, jestli jsem měla dát Masojovi druhou šanci. Příliš mnoho věcí by se mohlo pokazit.“

„Tak proč?“ odvážil se Alton zeptat. „Mně jste druhou šanci nedala, i když toužím po Drizztově smrti víc než kdo jiný.“

SiNafay se na něj tak zamračila, až ho připravila o všechnu odvahu. „Pochybuješ o mém úsudku?“

„Ne!“ vykřikl Alton nahlas. Přitiskl si ruku na ústa a v hrůze padl na kolena. „Nikdy, Matrono,“ pronesl znakovou řečí. „Jen nechápu podstatu problému tak dobře jako vy. Odpusťte mi moji nevědomost.“

SiNafayin smích zněl jako syčení stovek vzteklých hadů. „Na této věci jsme se shodli,“ ujistila Altona. „Nedala bych Masojovi druhou šanci o nic víc než tobě.“

„Ale…“ začal Alton protestovat.

„Masoj se znovu vydá Drizzta zabít, ale tentokrát nebude sám,“ vysvětlila SiNafay. „Budeš ho sledovat, Altone DeVire. Chraň ho. A ručíš mi vlastním životem za to, že úkol dokončíš.“

Alton se rozzářil vědomím, že se konečně pomstí. SiNafayina hrozba mu nedělala žádné starosti. „Jak bych vás mohl zklamat?“ nadhodil věcně.

# # #

„Mysli!“ zavrčela Zlovůle a přiblížila tvář k Drizztovi natolik, že na obličeji ucítil její horký dech. „Něco víš!“

Drizzt se před mocnou postavou přikrčil a nervózně pohlédl na shromážděnou rodinu. Dinin prošel před okamžikem podobným výslechem a teď klečel s bradou v dlani. Marně se snažil najít odpověď dřív, než Matrona Zlovůle použije jiný způsob výslechu. Dininovi neuniklo, že Briza pohnula rukou k hadímu biči, a to jeho paměti nijak nepomohlo.

Zlovůle udeřila Drizzta tvrdě do tváře, pak ustoupila. „Jeden z vás odhalil totožnost našich nepřátel,“ vyštěkla na syny. „Tam venku na hlídce jste narazili na nějakou stopu.“

„Možná jsme něco viděli, ale nedošlo nám, o co jde,“ nadhodil Dinin.

„Ticho!“ zaječela Zlovůle s tváří rozžhavenou vzteky. „Promluvíš, jen když budeš znát odpověď na moji otázku! Jinak ne!“ Obrátila se k Brize. „Pomoz Dininovi vzpomenout si!“

Dinin složil hlavu na paže, schoulil se na podlaze a vystavil záda mučení. Kdyby to neudělal, jen by Zlovůli ještě víc rozzlobil.

Drizzt zavřel oči a vzpomínal na všechno, co během hlídek zažil. Když uslyšel prásknutí biče a bratrovo tiché zasténání, mimoděk sebou trhnul.

„Masoj,“ zašeptal Drizzt téměř nevědomky. Vzhlédl k matce, která zvedla ruku a zastavila Brizin útok – k dceřině podráždění.

„Masoj Hun’ett,“ pronesl Drizzt hlasitěji. „V bitvě s gnómy se mě pokusil zabít.“

Celá rodina, ale hlavně Zlovůle a Dinin, se naklonila vpřed a visela na každém Drizztově slovu.

„Když jsem bojoval se živlem,“ vysvětlil Drizzt a poslední slovo téměř vyplivl, jako by chtěl proklít Zaknafeina. Střelil po bojovém mistrovi vzteklým pohledem, pak pokračoval. „Masoj Hun’ett mě zasáhl bleskem.“

„Mohl mířit na netvora,“ namítla Vierna. „Masoj tvrdil, že živla zabil on, ale nejvyšší kněžka jeho tvrzení popřela.“

„Masoj čekal,“ odvětil Drizzt. „Neudělal nic, dokud jsem nezískal nad netvorem převahu. Pak použil magii, proti mně i proti živlovi. Myslím, že doufal, že nás zabije oba.“

„Rod Hun’ett,“ zašeptala Matrona Zlovůle.

„Pátý rod,“ poznamenala Briza, „vládne mu Matrona SiNafay.“

„Takže to je náš nepřítel,“ řekla Zlovůle.

„Možná ne,“ řekl Dinin, a už když slova pronášel, divil se, proč to nenechal být. Nesouhlasit znamenalo přivodit si další bití.

Matroně Zlovůli se jeho váhání nelíbilo. „Vysvětli to!“ rozkázala.

„Masoj Hun’ett se zlobil, že se nemohl zúčastnit výpravy na povrch,“ řekl Dinin. „Nechali jsme ho ve městě a on se pak musel dívat, jak nás při návratu oslavují.“ Dinin se upřeně zadíval na bratra.

„Masoj vždy žárlil na Drizzta a na slávu, kterou získal, ať už právem, nebo ne. Mnozí na Drizzta žárlí a rádi by ho viděli mrtvého.“

Drizzt se neklidně zavrtěl, protože poznal, že poslední slova jsou otevřenou hrozbou. Střelil pohledem po Zaknafeinovi a všiml si jeho samolibého úsměvu.

„Jsi si jistý tím, co říkáš?“ zeptala se Zlovůle Drizzta a vytrhla ho tak ze zamyšlení.

„A pak je tu ta kočka,“ přerušil ji Dinin. „Masoj Hun’ett má magického mazlíčka, který má však radši Drizzta než kouzelníka.“

„Guenhwyvar se mnou hlídkuje v čele skupiny,“ protestoval Drizzt, „přesně jak jsi rozkázal.“

„Masojovi se to nelíbí,“ opáčil Dinin.

A možná proto jsi mi kočku přidělil, pomyslel si Drizzt, ale nechal si slova pro sebe. Vidí snad spiknutí už i v obyčejné náhodě? Nebo je jeho život opravdu tak plný zvrhlých intrik a tichých bojů o moc?

„Jsi si jistý tím, co říkáš?“ zopakovala Zlovůle a znovu upoutala Drizztovu pozornost.

„Masoj Hun’ett se mě pokusil zabít,“ ujistil ji. „Netuším proč, ale jsem si tím jistý!“

„Takže rod Hun’ett,“ poznamenala Briza, „mocný protivník.“

„Musíme toho o nich zjistit co nejvíce,“ řekla Zlovůle. „Vyšlete zvědy! Chci vědět, kolik má rod Hun’ett vojáků, kouzelníků, a hlavně kněžek.“

„Pokud se mýlíme,“ řekl Dinin, „pokud rod Hun’ett naším nepřítelem není…“

„Nemýlíme se!“ zaječela Zlovůle.

„Yochlol řekla, že jeden z nás zná nepřítelovu totožnost,“ namítla Vierna. „Máme jen to, co Drizzt řekl o Masojovi.“

„Pokud nám ovšem něco netajíš,“ zavrčela Matrona Zlovůle na Dinina. Hrozba v jejím hlase byla tak ledová a strašlivá, že Prvnímu synovi vyprchala z tváře barva.

Dinin procítěně zavrtěl hlavou a schoulil se, protože už neměl co dodat.

„Připrav vše k obřadu,“ řekla Zlovůle Brize. „Zjistíme, jak si Matrona SiNafay stojí v přízni Pavoučí královny.“

Drizzt nevěřícně sledoval, jak se zběsilým tempem rozběhly přípravy a po každém rozkazu Matrony Zlovůle následoval nacvičený obranný krok. Nežasl nad precizností bojových plánů své rodiny – od drowů nic jiného neočekával – nýbrž nad dychtivou září v očích všech okolo.

25

BOJOVÝ MISTR

„Taková drzost!“ zavrčela yochlol. Oheň v koši zmizel v obláčku kouře, tvor se objevil za Zlovůlí a opět Matronu matku objal nebezpečnými chapadly. „Ty se mě odvažuješ znovu povolat?“

Zlovůle s dcerami se vyděšeně rozhlédly. Věděly, že si s nimi mocné stvoření nezahrává. Služebnice tentokrát skutečně zuřila.

„Rod Do’Urden Pavoučí královnu opravdu potěšil,“ odpověděla yochlol na nevyslovené myšlenky, „ale tento čin nevymazal nevoli, kterou tvůj rod v nedávné minulosti v Lloth vzbudil. Nemysli si, že všechno je prominuto, Matrono Zlovůle Do’Urden!“

Matrona Zlovůle si nyní připadala malá a zranitelná. Její moc tváří v tvář vzteku jedné z Llothiných osobních služebnic bledla.

„Nevoli?“ odvážila se zašeptat. „Čím můj rod Pavoučí královnu rozčílil? Jakým činem?“

Služebnice vybuchla smíchy. Kolem se rozlétly plameny a pavouci, ale nejvyšší kněžky se ani nepohnuly. Přijaly žár a havěť jako součást pokání.

„Už jednou jsem to řekla, Matrono Zlovůle Do’Urden,“ zavrčela yochlol ochablými ústy, „a naposledy to zopakuji. Pavoučí královna neodpovídá na otázky, jejichž odpovědi už znáte!“ Služebnice zmizela ve výbuchu silné energie, který povalil ženy rodu Do’Urden na podlahu.

Briza se vzchopila jako první. Moudře si pospíšila k ohňovému koši a uhasila plameny, čímž zavřela bránu do Propasti, která byla yochlolinou domovskou sférou.

„Kdo?“ zaječela Zlovůle, jež opět byla mocnou Matronou matkou. „Kdo v mé rodině Lloth rozzlobil?“ Zlovůle náhle znovu vypadala malá a drobná, protože plně pochopila yochlolino varování. Rod Do’Urden se chystal vyrazit do boje s mocným nepřítelem. Bez Llothiny přízně však pravděpodobně přestane existovat.

„Musíme najít viníka,“ rozkázala Zlovůle dcerám, protože si byla jistá, že žádná z nich to není. Všechny byly nejvyšší kněžky. Kdyby se některá z nich v očích Pavoučí královny něčím provinila, yochlol by ji jistě na místě náležitě potrestala. Služebnice měla takovou moc, že by dokázala srovnat se zemí celé sídlo Do’Urden.

Briza si strhla z opasku bič. „Získám informaci, kterou potřebujeme!“ slíbila.

„Ne!“ řekla Matrona Zlovůle. „Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Ať už je viníkem voják nebo člen rodu, je vycvičený a dokáže zvládat bolest. Mučením z něj přiznání nevymámíme, obzvláště když ví, jaké důsledky bude jeho čin mít. Musíme ihned zjistit, kdo Lloth rozčílil, a provinilce podle zásluh potrestat. Pavoučí královna musí stát v boji na naší straně!“

„Jak tedy viníka odhalíme?“ stěžovala si nejstarší dcera a neochotně si přivázala hadí bič zpět k opasku.

„Vierno, Mayo, nechte nás o samotě,“ rozkázala Matrona Zlovůle. „Nikomu neprozraďte ani nenaznačte, co se tady stalo a k čemu se chystáme.“

Mladší dcery se uklonily a odspěchaly. Podružná úloha se jim nelíbila, ale nemohly s ní nic dělat.

„Napřed se rozhlédneme,“ řekla Zlovůle Brize. „Uvidíme, jestli se nám podaří odhalit viníka z dálky.“

Briza pochopila. „Věštecká mísa,“ řekla. Pospíšila si z předsíně do kaple. V centrálním oltáři našla vzácný předmět, který hledala, velkou zlatou mísu ozdobenou černými perlami. Briza chvějícíma se rukama postavila mísu na oltář, pak sáhla do nejposvátnější z mnoha přihrádek, ve které rod Do’Urden ukrýval nejcennější majetek: velký onyxový pohár.

Zlovůle se připojila k Brize v kapli a vzala si od ní pohár. Zamířila s ním ke kropence u dveří a ponořila ho do lepkavé tekutiny, která představovala nesvěcenou vodu jejího náboženství.

Pak zazpívala: „Spiderae aught icor ven.“ Jakmile Zlovůle rituál ukončila, vrátila se zpět k oltáři a nalila nesvěcenou vodu do zlaté mísy.

Poté se s Brizou posadily a dívaly se.

# # #

Drizzt vstoupil do Zaknafeinovy výcvikové síně poprvé po více než deseti letech a měl pocit, jako by se vrátil domů. Strávil zde, přímo na tomto místě, nejlepší roky života. Ačkoli od té doby zažil mnohá zklamání – a bezpochyby jich v životě zažije ještě mnohem víc – nikdy nezapomene na kratičké období nevinnosti, na radost, kterou poznal, když byl Zaknafeinovým studentem.

Do síně vstoupil i Zaknafein a zamířil k bývalému žákovi. Drizzt nespatřil ve tváři bojového mistra nic známého nebo uklidňujícího. Kdysi tak běžný úsměv nahradilo věčné mračení. Bojový mistr se choval rozzlobeně, jako by nenáviděl všechny okolo, a možná nejvíce právě Drizzta. Nebo Zaknafeinovu tvář vždy hyzdil úšklebek? Drizzt zapřemýšlel. Copak mohl stesk zakalit Drizztovy vzpomínky na první roky výcviku? Byl učitel, který Drizztovo srdce tak často zahřál lehkovážným zasmáním, vždy studený, číhající netvor, kterého teď Drizzt viděl před sebou?

„Co se změnilo, Zaknafeine?“ zeptal se Drizzt nahlas. „Ty, nebo mé vzpomínky?“

Zdálo se, že Zak zašeptanou otázku neslyšel. „Aha, mladý hrdina se vrací,“ řekl, „válečník ověnčený vítězstvími, která překonávají jeho věk.“

„Proč se mi posmíváš?“ protestoval Drizzt.

„Bojovník, který zabil hákovce,“ pokračoval Zak. V rukou držel meče a Drizzt tasil scimitary. Bylo zbytečné ptát se na pravidla nebo na zvolenou zbraň.

Drizzt věděl už předtím, než sem přišel, že tentokrát žádná pravidla nebudou. Střetnou se oblíbenými zbraněmi, kterými zabili tolik protivníků.

„Zabil zemského živla,“ zavrčel Zak posměšně. Vrhl se do prostého útoku a bodnul jen jednou čepelí. Drizzt ji srazil stranou, aniž by o tom přemýšlel.

Zakovi zahořel v očích oheň, jako by první kontakt přetnul všechna citová pouta, která bodnutí oslabilo. „Zabil dítě elfů z povrchu!“ vykřikl obvinění i kompliment. Druhý útok byl strašlivý a mocný. Rozmáchl se a sekl Drizztovi po hlavě. „Rozsekal ho, aby ukojil vlastní krvežíznivost!“

Zakova slova silně zasáhla Drizztovy emoce a uvrhla jeho srdce do zmatku, jako by na něj útočil nějakým zákeřným mentálním bičem. Ale Drizzt byl zkušený válečník a pro jeho reflexy bylo citové rozrušení podružné. Scimitar vylétl vzhůru, zachytil padající meč a neškodně ho srazil stranou.

„Vrahu!“ vrčel Zak. „Líbilo se ti, jak to dítě křičí?“ Vztekle na Drizzta zaútočil a sekal a bodal ze všech úhlů.

Drizzta pokrytecké obvinění rozčílilo, proto se bránil stejně zuřivě a řval jen, aby dal průchod vlastnímu vzteku.

Následující sled bleskurychlých pohybů by každého přihlížejícího připravil o dech. Temné říše ještě nikdy nespatřily tak strašlivý souboj, jako kdyby dva mistrní šermíři zaútočili na démona, který protivníka – a je samotné – posedl.

Adamantin jiskřil a štípal se, oba bojovníky potřísnila krev, ale žádný z nich necítil bolest, žádný nevěděl, jestli protivníka zranil.

Drizzt sekl oběma čepelemi ze strany, takže přiměl Zaka rozpažit. Zak se však rychle otočil a zasáhl Drizztovy scimitary tak silně, až mladého válečníka srazil na zem. Drizzt se překulil, vyskočil na nohy a byl opět připraven.

Najednou ho něco napadlo.

Drizzt zaútočil shora, příliš vysoko, a Zak ho přinutil ustoupit. Drizzt věděl, co bude následovat, a otevřeně k tomu protivníka vybízel. Zak zaútočil sledem pohybů a nutil Drizzta držet zbraně vysoko. Pak zaútočil manévrem, kterým žáka v minulosti porazil a který mohl, jak si myslel, skončit jen vyrovnaným postavením: dvojitým bodnutím dolů.

Drizzt překřížil čepele a sekl dolů, jak musel, a Zak se napnul, protože očekával, že se dychtivý protivník pokusí útok vylepšit. „Vrahu dětí!“ zavrčel na Drizzta a provokoval ho.

Nevěděl, že Drizzt našel řešení.

Drizzt se soustředil na Zaka, na samolibou tvář s falešným úsměvem, která žíznila po krvi, sebral veškerý vztek, který kdy cítil, veškerá zklamání mladého života a kopl.

Kopl mezi čepelemi, přímo vzhůru, a vložil do pohybu všechnu zuřivost.

Se zapraskáním rozdrtil Zakovi nos. Bojový mistr převrátil oči v sloup a po pohublých tvářích se mu rozstříkla krev. Zak věděl, že padá, že se na něj divoký mladý válečník bleskurychle vrhne a získá výhodu, kterou Zak nikdy nezvrátí.

„A co ty, Zaknafeine Do’Urdene?“ Zak slyšel Drizztovo vrčení jakoby z dálky, jako by padal do velké hloubky. „Slyšel jsem o zločinech bojového mistra rodu Do’Urden! Jak miluje zabíjení!“ Drizzt se blížil a s ním i jeho hlas a jeho vztek vracel Zaknafeina zpět do bitvy.

„Slyšel jsem, jak snadno Zaknafein vraždí!“ vyštěkl Drizzt posměšně. „Vraždí kněžky a jiné drowy! To si to tak užíváš?“ Otázku zakončil seknutím scimitarů, které mělo Zaka zabít, zabít démona, který v nich v obou žil.

Ale Zaknafein byl opět při vědomí a nenáviděl sebe i Drizzta. Na poslední chvíli zvedl meče, bleskurychle je překřížil a rozhodil Drizztovy paže. Pak vykopl, a i když jeho kopnutí nebylo tak silné jako Drizztovo, protože ležel na zádech, mířil přesně a zasáhl Drizzta do rozkroku.

Drizzt se zprudka nadechl, odtančil stranou, ale přinutil se vzchopit, protože viděl, jak se stále ještě omámený Zaknafein zvedá na nohy. „To se ti to tak líbí?“ zeptal se znovu.

„Líbí?“ zopakoval bojový mistr.

„Přináší ti to potěšení?“ Drizzt se zašklebil.

„Uspokojení!“ opravil Zak. „Zabíjím. Ano, zabíjím.“

„Učíš ostatní, jak zabíjet!“

„Zabíjet drowy!“ zařval Zak a znovu se na Drizzta vrhl. Zvedl zbraně, ale čekal na Drizztův pohyb.

Zakova slova Drizzta dokonale zmátla. Kdo byl drow, který stál před ním?

„Myslíš, že by mě tvoje matka nechala žít, kdybych neplnil její zvrhlé příkazy?“ vykřikl Zak.

Drizzt nechápal.

„Nenávidí mě,“ řekl Zak a ovládl se, protože začínal chápat Drizztův zmatek. „Jsem jí odporný kvůli tomu, co vím.“ Drizzt naklonil hlavu na stranu.

„Copak jsi tak slepý, že nevidíš zlo kolem sebe?“ zaječel mu Zak do tváře. „Nebo tě pohltilo, jako pohltí všechny, kdo žijí ve vražedném šílenství, kterému říkáme život?“

„V šílenství, které pohltilo i tebe?“ odsekl Drizzt, ale už to neznělo přesvědčeně. Pokud pochopil Zakova slova správně – pokud Zak hrál tuto vražednou hru jen proto, že nenáviděl zvrhlé drowy – pak jediné, z čeho ho mohl obvinit, byla zbabělost.

„Nejsem šílený,“ odvětil Zak. „Žiju, jak nejlépe umím. Přežívám ve světě, který není můj, který není blízký mému srdci.“ Jeho nářek, způsob, jakým svěsil hlavu, když přiznal svoji bezmocnost, rozezněla v Drizztově srdci známou strunu. „Zabíjím, zabíjím drowy a sloužím Matroně Zlovůli – abych utišil zuřivost a podráždění, které cítím v duši. Když slyším křičet děti…“ Zprudka zvedl oči k Drizztovi a znovu se na něj vrhl, ještě desetkrát zuřivěji.

Drizzt se pokusil zvednout scimitary, ale Zak mu jeden vyrazil z ruky, až odlétl přes místnost, a druhý srazil stranou. Drizzt začal ustupovat, ale Zak ho rychle následoval, až ho přitiskl ke stěně. Hrot Zakova meče škrábl Drizzta do krku. Z ranky vytryskla kapka krve.

„Dítě žije!“ Drizzt zalapal po dechu. „Přísahám, že jsem elfské dítě nezabil!“

Zak se trochu uvolnil, ale Drizzta nepustil a dál mu držel meč u hrdla. „Dinin řekl…“

„Dinin se spletl,“ odvětil Drizzt rychle. „Oklamal jsem ho. Srazil jsem dítě k zemi – jen abych je ušetřil – a zamazal jsem ho krví jeho zavražděné matky, abych ukryl svoji zbabělost!“

Zak šokované uskočil.

„Toho dne jsem nezabil žádné elfy,“ řekl Drizzt. „Jediní, koho jsem toužil zabít, byli moji společníci!“

# # #

„Takže teď známe pravdu,“ řekla Briza s pohledem upřeným do věštecké mísy, ve které sledovala konec souboje Zaknafeina s Drizztem a slyšela každé slovo. „To Drizzt rozzlobil Pavoučí královnu.“

„Celou dobu jsi ho podezřívala, stejně jako já,“ odvětila Matrona Zlovůle, „i když jsme obě doufaly, že tomu tak není.“

„Měl před sebou tak slibnou budoucnost!“ naříkala Briza. „Jaká škoda, že nepochopil, kde je jeho místo, a nepřijal naše hodnoty. Možná…“

„Slitovat se?“ vyštěkla Matrona Zlovůle. „Chceš se nad ním slitovat a ještě víc podráždit Pavoučí královnu?“

„Ne, Matrono,“ odpověděla Briza. „Jenom jsem doufala, že budeme moct Drizzta využít v budoucnu, jako jste využívala celé roky Zaknafeina. Zaknafein stárne.“

„Chystáme se do války, dcero,“ připomněla jí Zlovůle. „Musíme uchlácholit Lloth. Tvůj bratr si přivodil svůj osud sám. Sám se rozhodl, co udělá.“

„Rozhodl se špatně.“

# # #

Slova zasáhla Zaknafeina tvrději než Drizztovo kopnutí. Bojový mistr odhodil zbraně stranou a vrhl se na Drizzta. Sevřel ho v tak prudkém objetí, že mladému drowovi chvíli trvalo, než si vůbec uvědomil, co se děje.

„Přežil jsi!“ řekl Zak a hlas se mu zlomil potlačovanými slzami. „Přežil jsi Akademii, kde všichni ostatní zemřeli!“

Drizzt objetí zdráhavě opětoval, protože stále netušil, jak moc je Zak nadšený.

„Synu!“

Drizzt téměř omdlel. Přemohlo ho přiznání pravdy, kterou vždy tušil, a také vědomí, že není v temném světě jediný, koho způsoby drowů dráždí. Není sám.

„Proč?“ zeptal se Drizzt a odstrčil Zaka na vzdálenost paže. „Proč jsi zůstal?“

Zak na něj nevěřícně pohlédl. „Kam bych šel? Nikdo, ani drowí bojový mistr, by v jeskyních Temných říší dlouho nepřežil. Příliš mnoho netvorů a jiných národů žízní po sladké krvi temných elfů.“

„Určitě jsi měl na vybranou.“

„Jít na povrch?“ odvětil Zak. „Každý den čelit bolestivému peklu? Ne, synu, jsem tady uvězněný stejně jako ty.“

Drizzt se takového prohlášení obával, bál se, že mu nově nalezený otec neposkytne odpověď na dilema jeho života. Možná žádná odpověď neexistovala.

„Však ty si v Menzoberranzanu poradíš,“ snažil se ho Zak utěšit. „Jsi silný a Matrona Zlovůle pro tebe a tvůj talent najde to správné místo, ať už tvé srdce touží po čemkoli.“

„Mám žít život vraha jako ty?“ zeptal se Drizzt a marně se snažil potlačit vztek.

„Copak máš na vybranou?“ odvětil Zak a zadíval se na kamennou podlahu, která ho nesoudila.

„Odmítám zabíjet jiné drowy,“ prohlásil Drizzt rozhodně.

Zak k němu prudce vzhlédl. „Budeš,“ ujistil syna. „V Menzoberranzanu zabíjíš, nebo jsi zabit.“

Drizzt se odvrátil, ale Zakova slova ho pronásledovala a on je nedokázal umlčet.

„Neexistuje žádná jiná možnost,“ pokračoval bojový mistr tiše. „Takový je náš svět. Takový je náš život. Dlouho jsi tomu unikal, ale štěstí tě brzy opustí.“ Popadl syna pevně za bradu a přinutil ho, aby na něj pohlédl.

„Přál bych si, aby tomu tak nebylo,“ přiznal Zak upřímně, „ale není to tak strašný život. Nelituji toho, že zabíjím jiné drowy. Říkám si, že je tak zachraňuji před zvrhlostí jejich bytí. Pokud tolik milují Pavoučí královnu, tak ať za ní jdou!“

Zakův úsměv se náhle rozplynul. „Až na děti,“ zašeptal. „Často jsem slyšel křik umírajících dětí, ale nikdy, to ti přísahám, nikdy jsem žádné nezabil. Mockrát jsem přemýšlel, jestli jsou taky zlé, jestli se rodí zlé. Nebo jestli je zlomí tíha temného světa tak, že se přizpůsobí našim odporným zvykům.“

„Zvykům démonické Lloth,“ souhlasil Drizzt.

Oba se na dlouhou chvíli odmlčeli a zvažovali svá osobní dilemata. Jako první promluvil Zak, který už se dávno smířil s tím, co mu život nadělil.

„Lloth,“ zasmál se. „Je to zvrácená královna. Dal bych cokoli za to, kdybych mohl s tou odpornou ženštinou změřit síly!“

„Skoro ti věřím,“ zašeptal Drizzt a podařilo se mu usmát.

Zak od něj uskočil. „Opravdu bych to udělal,“ zasmál se srdečně. „A ty taky!“

Drizzt vyhodil scimitar do vzduchu, kde se dvakrát přetočil, než ho znovu chytil za jílec. „To je pravda!“ vykřikl. „Ale už bych na to nebyl sám!“

26

RYBÁŘ TEMNÝCH ŘÍŠÍ

Drizzt se toulal bludištěm Menzoberranzanu, kolem stalagmitů a pod ostrými hroty velkých kamenných špic, které visely z vysokého stropu jeskyně. Matrona Zlovůle výslovně přikázala, aby celá rodina zůstala v sídle, protože se obávala možného útoku ze strany rodu Hun'ett. Ale Drizzt toho ten den zažil příliš mnoho, než aby poslechl. Musel si něco promyslet a kacířské myšlenky, i když pronesené jen v duchu, by ho v domě plném nervózních kněžek mohly dostat do vážných potíží.

Ve městě panoval klid. U paty Narbondelu se objevil jen tenký proužek žhavého světla a většina drowů spala spokojeně ve svých domovech. Krátce poté, co Drizzt vyklouzl z adamantinové brány domu Do'Urden, pochopil, že rozkaz Matrony Zlovůle byl moudrý. Tiché město mu připomínalo přikrčeného dravce, který jen čekal, aby se na něj za zatáčkou vrhl.

Nenajde tady žádnou útěchu, žádné místo, kde by si mohl promyslet vše, co se ten den dozvěděl, co mu Zaknafein, se kterým ho nespojovala jen krev, odhalil. Drizzt se rozhodl porušit všechna pravidla – to koneckonců dělali všichni drowové – opustit město a vyrazit do tunelů, které tak dobře poznal během desetidnů na hlídce. O hodinu později se ještě pořád procházel a cítil se docela v bezpečí, protože byl stále v místech, kde se pravidelně pohybovaly hlídky.

Vstoupil do chodby s vysokým stropem. Byla deset stop široká, měla popraskané stěny, které lemovala suť a mnoho říms. Vypadalo to, jako by tunel kdysi býval širší. Strop ani nezahlédl, ale Drizzt

tudy prošel aspoň tucetkrát a dobře to tu znal, takže místu nevěnoval žádnou pozornost.

Představil si budoucnost, kterou bude sdílet s otcem, od něhož už ho nedělila žádná tajemství. Spolu budou neporazitelní, dvojice bojových mistrů, které bude pojit ocel a emoce. Věděl rod Hun'ett, čemu čelí? Drizztovi však ihned zmizel úsměv z tváře, protože si uvědomil, co to znamená. Spolu se Zakem se snadno prosekají řadami vojáků rodu Hun'ett, řadami drowích elfů – budou zabíjet vlastní lid.

Drizzt se opřel o stěnu a poprvé pochopil muka, která otce po mnoho staletí trápila. Drizzt nechtěl být jako Zaknafein, žít jen proto, aby zabíjel, existovat chráněn štítem násilí, ale copak měl na vybranou? Mohl snad opustit město?

Zak se zalekl, když se ho Drizzt zeptal, proč neodešel. „Kam bych šel?" zašeptal Drizzt a zopakoval tak Zakova slova. Otec prohlásil, že jsou uvězněni, a Drizzt měl stejný pocit.

„Kam bych šel?" zeptal se znovu. „Měl bych cestovat Temnými říšemi, kde náš lid nenávidí a kde se osamělý drow stane kořistí každého, na koho cestou narazí? Nebo vyjít na povrch a nechat si ohnivou koulí na nebi spálit oči, abych se nemohl dívat, jak umírám, až mě dostihnou elfové?"

Logika námitek polapila Drizzta stejně jako Zaka. Kam by mohl drowí elf jít? Nikde v Říších by temného elfa nepřijali.

Takže měl zabíjet? Zabíjet jiné drowy?

Drizzt se otočil a znovu se opřel o stěnu. Ani si ten pohyb neuvědomil, protože mu mysl vířila bludištěm budoucnosti. Chvíli mu trvalo, než mu došlo, že se zády neopírá o skálu.

Pokusil se uskočit a opět se plně soustředil, protože se v okolí něco změnilo. Odrazil se, podařilo se mu však jen zvednout nohy ze země, jinak se ani nepohnul. Drizzt neuvažoval o tom, v jakých nesnázích se ocitl, a zběsile hmátl rukama dozadu za hlavu.

A přilepil se k průsvitnému vláknu, které ho drželo na místě. Drizzt v tu chvíli pochopil, jak byl hloupý. Nezáleží na tom, jak sebou bude škubat, jeskynnímu rybáři Temných říší neunikne.

„Hlupáku!" nadával si, když ucítil, jak ho netvor zvedá ze země. Měl to tušit, měl být v jeskyních opatrnější. A ohnal se po něm

holýma rukama! Zadíval se dolů na jílce scimitarů, které měl zasunuté mimo dosah v pochvách za opaskem.

Jeskynní rybář ho začal zvedat vzhůru ke svému chřtánu.

# # #

Masoj Hun'ett se samolibě usmál, když viděl, jak Drizzt vyráží do města. Už neměl čas a Matroně SiNafay by se nelíbilo, kdyby znovu zklamal a Druhého syna rodu Do'Urden nezabil. Ale zdálo se, že se Masojovi trpělivost vyplatila, protože Drizzt vyšel ven sám, a dokonce opustil město! Nebudou žádní svědci. Bylo to až příliš snadné.

Kouzelník dychtivě vytáhl onyxovou sošku z váčku a hodil ji na zem. „Guenhwyvar!" zavolal, jak nejhlasitěji se odvážil, a rozhlédl se kolem, jestli ho někdo v okolních stalagmitových domech neslyšel.

Objevil se tmavý kouř, který se vzápětí zhmotnil do podoby Masojova magického pantera. Masoj si zamnul ruce. Byl přesvědčený, že je prostě skvělý, když vymyslel tak lstivý a ironií prodchnutý plán, kterým ukončí život hrdiny Drizzta Do'Urdena.

„Mám pro tebe úkol," řekl kočce, „který se ti určitě nebude líbit!"

Guenhwyvar se nahrbila a zívla, jako by pro ni kouzelníkova slova nebyla žádnou novinkou.

„Tvůj přítel se vydal na hlídku," vysvětlil Masoj a ukázal na tunel. „Sám. Je to příliš nebezpečné."

Guenhwyvar se napřímila, protože probudil její zájem.

„Drizzt by neměl být venku sám," pokračoval Masoj. „Mohli by ho zabít."

Zlý podtón drowova hlasu prozradil panterovi plán ještě dřív, než ho vyslovil.

„Jdi za ním, mazlíčku," zapředl Masoj. „Najdi ho ve tmě a zabij ho!" Bedlivě sledoval, jak kočka zareaguje, jakou hrůzu v ní vzbudí. Guenhwyvar zůstala stát tak ztuhle, až se podobala sošce, kterou se přivolávala.

„Jdi!“ rozkázal Masoj. „Nemůžeš odmítnout splnit rozkaz svého pána! Jsem tvůj pán, nemyslící potvoro! Zdá se mi, že na to často zapomínáš!“

Guenhwyvar se dlouhou dobu vzpírala, což byl sám o sobě hrdinský čin, ale neodbytný tah pánova rozkazu převážil nad jakýmkoli instinktem velkého pantera. Guenhwyvar vyrazila napřed zdráhavě, pak rychleji, protože ji hnal pravěký lovecký instinkt. Proběhla mezi magickými sochami, které strážily vstup do tunelu, a snadno zachytila Drizztův pach.

# # #

Alton DeVir se schoulil za největší ze stalagmitových hrud. Masojova taktika ho zklamala. Masoj nechá kočku, aby za něj odvedla všechnu práci. Alton ani neuvidí, jak Drizzt Do’Urden umírá!

Alton se dotkl mocné hůlky, kterou mu darovala Matrona SiNafay, když tu noc vyrazil za Masojem. Zdálo se, že artefakt k Drizztově smrti nijak nepřispěje.

Alton našel v hůlce útěchu, protože věděl, že bude mít dostatek příležitostí použít ji proti zbytku rodu Do’Urden.

# # #

Drizzt zpočátku bojoval, kopal a točil se a snažil se vklouznout pod převisy kolem, v marné snaze zpomalit vzestup k tlamě jeskynního rybáře. Ale i když se jeho instinkty válečníka odmítaly vzdát, moc dobře věděl, že nemá šanci neodbytný tah zastavit.

Asi v půlce stoupání, třicet stop nad podlahou, s jedním ramenem zakrváceným a druhým zhmožděným, se odevzdal osudu. Pokud existoval nějaký způsob, jak krabovi podobného netvora porazit, odhalí ho až v poslední možné chvíli. Zatím se mohl jen dívat a čekat.

Možná bude lepší zemřít než žít mezi drowy, uvězněný v zákeřné struktuře jejich temné společnosti. Dokonce ani Zaknafein,

silný, mocný a věkem zmoudřelý Zaknafein, se nedokázal se životem v Menzoberranzanu vyrovnat. Jakou naději měl Drizzt?

Drizztova sebelítost však pominula ve chvíli, kdy se změnil úhel jeho vzestupu a on nad sebou zahlédl okraj poslední římsy. Znovu se v něm probudila bojechtivost. Jeskynní rybář ho možná zabije, ale Drizzt mu napřed pořádně nakope zadek!

Slyšel nedočkavé cvakání netvorových osmi krabích nohou. Drizzt už jeskynního rybáře jednou zahlédl, i když netvor utekl dřív, než ho Drizzt s hlídkou mohl chytit. Stejně jako tehdy si představil, jak bude bojovat. Dvě z netvorových nohou byly zakončeny ostrými klepety, která rozštípala kořist na kousky, aby se mu vešla do tlamy.

Drizzt se obrátil tváří k útesu, protože chtěl netvora spatřit, sotva se jeho hlava vynoří nad římsu. Nedočkavé cvakání sílilo a Drizztovo srdce tepalo do rytmu. Už byl u římsy.

Drizzt nahlédl přes okraj a ocitl se sotva jednu nebo dvě stopy od netvorova chobotu s tlamou jen několik palců za ním. Klepeta se po něm natáhla dřív, než se stačil zapřít nohama. Takže netvora nenakopne.

Zavřel oči a znovu doufal, že smrt bude lepší než život v Menzoberranzanu.

Z myšlenek ho vytrhlo známé zavrčení.

Guenhwyvar se protáhla bludištěm říms a jeskynního rybáře uviděla právě ve chvíli, kdy se Drizzt dostal k poslední římse. Pro kočku stejně jako pro Drizzta nastal zlomový okamžik. Buďto budou žít, nebo zemřou.

Guenhwyvar sem přiběhla na Masojův přímý rozkaz, nemyslela na povinnost a řídila se jen instinktem, který jí přikazoval totéž co mocná magie. Guenhwyvar se nedokázala rozkazu a podstatě své existence vzepřít… až do této chvíle.

Pohled na Drizzta, který byl jen několik vteřin vzdálen od smrti, dodal Guenhwyvar sílu, kterou nikdy dřív nepoznala a se kterou tvůrce magické sošky nepočítal. Okamžik hrůzy dal kočce život nad rámec magie.

V okamžiku, kdy Drizzt otevřel oči, boj už naplno vypukl. Guenhwyvar na jeskynního rybáře skočila, ale málem z něj sklouzla, protože netvorových šest zbývajících nohou bylo ke skále přilepeno

stejným slizem, který polapil i Drizzta. Nebojácná kočka však zuřivě škrábala a kousala a snažila se najít otvor v rybářově ulitě.

Netvor se bránil klepety a s překvapivou mrštností jimi cvakal nad hřbetem, až zasáhl Guenhwyvar do přední tlapy.

Rybář už netáhl Drizzta nahoru, protože měl jiné starosti.

Klepeta se zařízla do Guenhwyvařiných měkkých svalů, ale kočičí krev nebyla jediná tmavá tekutina na netvorově hřbetu. Mocné drápy odtrhly kus ulity a velké zuby se zakously do masa pod ní. Krev jeskynního rybáře potřísnila skálu a jeho nohy po ní začaly klouzat dolů.

Drizzt sledoval, jak se sliz pod krabíma nohama při styku s krví rozpouští, proto když uviděl, jak stružka krve stéká dolů po vlákně, které ho drželo, pochopil, co se stane. Pokud se mu naskytne příležitost, bude muset rychle udeřit. Byl připravený Guenhwyvar pomoct.

Rybář zavrávoral do strany, Guenhwyvar se mu skutálela ze zad a Drizzt vylétl vzhůru a opsal ve vzduchu kostrbatý kruh.

Krev stékala po provaze, a když se dotkla Drizztových rukou, ucítil, jak se provaz uvolňuje.

Guenhwyvar opět vyskočila na nohy, postavila se rybáři a snažila se najít způsob, jak proniknout přes cvakající klepeta a zaútočit.

Drizzt si uvolnil ruku. Tasil scimitar, vrhl se vpřed a zabodl ho jeskynnímu rybáři do boku. Netvor se vzepjal a trhnutí společně s proudem krve Drizzta zcela osvobodilo od pout. Drow byl natolik mrštný, že se stačil zachytit výstupku ve skále, proto nespadl příliš hluboko, ale tasený scimitar mu vypadl z ruky a zazvonil o zem.

Drizzt jeskynního rybáře na okamžik rozptýlil a Guenhwyvar nezaváhala. Kočka se na netvora vrhla a zakousla se mu do stejných míst jako před okamžikem. Guenhwyvařiny zuby pronikly hlouběji a rozdrtily orgány, zatímco sekajícími drápy odrážela klepeta.

Ve chvíli, kdy Drizzt vyšplhal zpět na úroveň, kde se bitva odehrávala, se už jeskynní rybář otřásal v předsmrtné křeči. Drizzt se vytáhl nahoru a pospíšil si k přítelkyni.

Guenhwyvar však před ním couvala, uši měla přitisknuté k hlavě a zuby vyceněné.

Drizzta napřed napadlo, že bolest kočku zaslepila, ale když si ji rychle prohlédl, poznal, že tomu tak není. Guenhwyvar měla jen jedno zranění, a to nebylo vážné. Drizzt už ji viděl zraněnou hůř.

Guenhwyvar dál ustupovala a vrčela, protože když hrůza okamžiku pominula, na mysl a srdce jí opět dolehl Masojův rozkaz. Kočka se snažila s pudem bojovat, vidět v Drizztovi spojence, ne kořist, ale nutkání…

„Co se děje, přítelkyně?“ zeptal se Drizzt tiše a snažil se potlačit touhu tasit scimitar v obraně. Poklekl najedno koleno. „Nepoznáváš mě? Kolikrát jsme bojovali bok po boku!“

Guenhwyvar se přikrčila a zapřela se zadníma nohama. Drizzt poznal, že se připravuje ke skoku. Přesto však netasil zbraň a nijak kočku neohrožoval. Musel Guenhwyvar věřit, musel věřit, že panter je vším, zač ho považoval. Co ho mohlo přinutit k tak nepochopitelnému chování? Co tady Guenhwyvar tak pozdě vůbec dělá?

Drizzt si vzpomněl na varování Matrony Zlovůle, aby neopouštěl dům, a pochopil.

„Masoj tě poslal, abys mě zabila!“ vyhrkl bez obalu. Jeho tón kočku zmátl. Uvolnila se a ještě se nechystala skočit. „Zachránila jsi mě, Guenhwyvar. Odolala jsi rozkazu.“

Guenhwyvar zavrčela na protest.

„Mohla jsi jeskynního rybáře nechat, aby za tebe odvedl všechnu práci,“ namítl Drizzt, „ale neudělala jsi to! Zaútočila jsi na něj a zachránila mi život! Bojuj s tím, Guenhwyvar. Vzpomeň si, že jsem tvůj přítel a mnohem lepší společník než Masoj!“

Guenhwyvar opět ucouvla. Ovládalo ji kouzlo, které však nemohla uposlechnout. Drizzt sledoval, jak kočka nastražila uši, a poznal, že vyhrává.

„Masoj je tvůj pán,“ pokračoval a byl si jist, že kočka je natolik inteligentní, aby jeho slova pochopila. „Já jsem tvůj přítel. Jsem tvůj přítel, Guenhwyvar, a nebudu s tebou bojovat.“

Rozpřáhl paže a s odhalenou hrudí i tváří se vrhl vpřed. „I když mě to bude stát život!“

Guenhwyvar nezaútočila. Její city, stejné city, které ji zaplavily, když poprvé spatřila Drizzta ve spárech jeskynního rybáře, byly silnější než kouzlo.

Guenhwyvar se vzepjala na zadní, skočila a vrazila do Drizzta. Povalila ho však jen na záda a začala ho hravě kousat a šťouchat do něj.

Přátelé opět společnými silami vyhráli a porazili toho dne dva nepřátele.

Ale Drizzt zaváhal, a když si promyslel vše, co se stalo, uvědomil si, že jedno vítězství ještě není konečné. Guenhwyvar teď byla s ním, ale stále patřila jinému, který si ji nezasloužil, zotročil ji a nutil k životu, na který už se Drizzt nedokázal dál dívat.

Drizzt Do'Urden už nebyl zmatený. Poprvé v životě před sebou viděl cestu, po níž se musí vydat a která ho zavede ke svobodě.

Vzpomněl si na Zaknafeinovo varování a na nemožné alternativy, nad nimiž donekonečna přemýšlel, aniž by našel řešení.

Kam by mohl drowí elf jít?

„Nic nemůže být horší než zůstat uvězněný ve lži," zašeptal mimoděk. Panter naklonil hlavu na stranu, protože poznal, že Drizztova slova jsou nesmírně důležitá. Drizzt opětoval jeho zvědavý pohled pohledem pochmurným.

„Odveď mě k pánovi," požádal. „K nepravému pánovi."

27

BEZSTAROSTNÉ SNY

Zaknafein ulehl na lůžko a upadl do nejklidnějšího, nejpříjemnějšího spánku, jaký kdy poznal. Tentokrát se mu zdály sny, spousta snů. Nebyly děsivé, právě naopak. Zak se osvobodil od tajemství, které ho celý život pronásledovalo.

Drizzt přežil! Dokonce ani hrozivá menzoberranzanská Akademie nedokázala zničit jeho nezdolného mladého ducha a smysl pro morálku. Zaknafein Do'Urden už nebyl sám. Sny, které mu běžely myslí, mu odhalovaly stejně krásné možnosti, jako byly ty, jež provázely Drizzta ven z města.

Budou bojovat bok po boku, neporazitelní a jako jeden budou čelit zvrhlým zákonům Menzoberranzanu.

Ze spánku vytrhla Zaka ostrá bolest v noze. Ihned si všiml Brizy, která stála v patách postele a v ruce držela hadí bič. Zak instinktivně sáhl po zbrani.

Meč byl pryč. Sebrala ho Vierna, která stála u stěny komnaty. Maya na opačné straně držela v rukou Zakův druhý meč.

Jak se jim podařilo proniknout nepozorovaně dovnitř? Zak nepochyboval o tom, že použily magické ticho, ale stejně ho překvapilo, že nevycítil jejich přítomnost včas. Ještě nikdy ho nic nezastihlo nepřipraveného, ať už byl vzhůru, nebo spal.

Ale ještě nikdy nespal tak hluboce a klidně. V Menzoberranzanu byly příjemné sny nebezpečné.

„Matrona Zlovůle tě chce vidět," oznámila Briza.

„Nejsem správně oblečený,“ odvětil Zak věcně. „Opasek a zbraně, když dovolíte.“

„Nedovolíme!“ vyštěkla Briza spíše na sestry. „Zbraně nebudeš potřebovat.“

Zak byl přesvědčený o opaku.

„Pojď,“ rozkázala Briza a pozvedla bič.

„Raději byste si měla být jistá tím, co má Matrona Zlovůle v plánu, než se začnete chovat tak drze,“ varoval ji Zak. Briza si uvědomila, jak mocného muže ohrožuje, a tak sklonila zbraň.

Zak vstal z postele a zamračil se napřed na Mayu, pak na Viernu, aby podle jejich reakce zjistil, proč se ho Zlovůle rozhodla povolat.

Když opustil pokoj, obklíčily ho. Držely se od něj v obezřetné vzdálenosti, ale přesto na dosah. „Musí to být vážné,“ poznamenal Zak tiše, aby ho slyšela jen Briza, která kráčela vpředu. Briza se otočila a věnovala mu lstivý úsměv, jenž ho nijak neuklidnil.

A stejně tak ho neuklidnila ani Matrona Zlovůle, která se naklonila dychtivě vpřed na trůnu, ještě než vůbec vstoupili do komnaty.

„Matrono,“ pozdravil Zak, hluboce se uklonil a roztáhl přitom noční košili do stran, aby upozornil na své nedostatečné odění. Chtěl, aby Zlovůle věděla, že se mu nelíbí, jak ho takhle pozdě v noci zesměšňují.

Matrona na pozdrav neodpověděla. Opřela se o opěradlo trůnu. Štíhlou rukou si mnula špičatou bradu a nespouštěla přitom ze Zaknafeina oči.

„Možná byste mi mohla říct, proč jste mě zavolala,“ odvážil se Zak říct a v hlase mu stále zaznívala uštěpačnost. „Rád bych se prospal. Neměla byste rodu Hun’ett poskytovat výhodu tím, že unavíte svého bojového mistra.“

„Drizzt je pryč,“ zavrčela Zlovůle.

Zpráva zasáhla Zaka jako políček. Napřímil se a škodolibý úsměv mu zmizel z tváře.

„Opustil dům, i když jsem to výslovně zakázala,“ pokračovala Zlovůle. Zak se viditelně uvolnil. Když Zlovůle oznámila, že je Drizzt pryč, Zaka napadlo, že ho se zvrácenými posluhovači vyhnala nebo zabila.

„Je to čilý chlapec," poznamenal Zak. „Určitě se brzy vrátí."

„Čilý," zopakovala Zlovůle a podle tónu hlasu to nepovažovala za právě dobrou vlastnost.

„Vrátí se," ujistil ji Zak znovu. „Pro povyk ani mimořádná opatření není důvod." Zamračil se na Brizu, i když věděl, že ho Matrona matka zavolala ještě z jiného důvodu, nejen aby mu pověděla o Drizztově odchodu.

„Druhý syn neuposlechl rozkaz Matrony matky," zavrčela Briza a přesně podle plánu rozhovor přerušila.

„Je plný energie," řekl Zak a snažil se potlačit zasmání. „Je to malý přestupek."

„Energie má spoustu," poznamenala Zlovůle. „Jako jiný čilý muž rodu Do'Urden."

Zak se znovu uklonil, protože považoval její slova za poklonu. Zlovůle už o jeho trestu rozhodla, pokud se ho vůbec chystala potrestat. Nezáleželo na tom, jak se bude u soudu – pokud se o soud jednalo – chovat.

„Rozzlobil Pavoučí královnu!" zavrčela Zlovůle. Zuřila a Zakova uštěpačnost ji už unavila. „Dokonce ani ty jsi nebyl natolik hloupý, abys něco takového provedl!"

Zak se zachmuřil. Opravdu se jednalo o vážnou věc. Drizztův život by mohl být ohrožen.

„Ale ty víš o jeho přečinu," pokračovala Zlovůle a znovu se opřela. Líbilo se jí, že si Zak dělá starosti, že se jí podařilo zahnat ho do kouta. Odhalila jeho zranitelné místo. Teď byla na řadě ona, aby se posmívala jemu.

„Tím, že odešel z domu?" zaprotestoval Zak. „To je jen drobná chybička. Lloth by s takovými věcmi neztrácela čas."

„Nepředstírej, že o ničem nevíš, Zaknafeine. Víš, že elfské dítě žije!"

Zak se zprudka nadechl. Zlovůle znala pravdu! Zatraceně, Lloth znala pravdu!

„Chystáme se do války," pokračovala Zlovůle klidně, „ale Lloth nestojí na naší straně, a to musíme napravit."

Zpříma na Zaka pohlédla. „Znáš naše zvyky a víš, co musíme udělat."

Zak kývl. Cítil se chycený do pasti. Ať už udělá cokoli, aby Zlovůli zastavil, jen tím Drizztovu situaci zhorší – pokud to vůbec bylo možné.

„Druhý syn musí být potrestán," řekla Briza.

Zak věděl, že i toto přerušení bylo pečlivě připravené. Přemýšlel, jak dlouho Zlovůle s Brizou rozhovor nacvičovaly.

„Takže ho mám potrestat já?" zeptal se Zak. „Nezbičuji ho, to neudělám."

„Jeho trest není tvoje starost," řekla Zlovůle.

„Tak proč jste mě probudily?" zeptal se Zak a snažil se udržet si od Drizztových potíží odstup, spíše kvůli chlapci než kvůli sobě.

„Myslela jsem, že bys to rád věděl," odvětila Zlovůle. „Když jste se dnes s Drizztem ve výcvikové síni tak sblížili. Otec a syn."

Zak si uvědomil, že všechno viděla! Zlovůle a asi i ta zatracená Briza celý souboj sledovaly! Zak sklonil hlavu, když si uvědomil, že nevědomky dostal Drizzta do potíží.

„Elfské dítě žije," řekla Zlovůle pomalu a každé slovo pronášela pečlivě a zřetelně, „a mladý drow musí zemřít."

„Ne!" vykřikl Zak, než se stačil ovládnout. Snažil se najít nějaký způsob, jak Drizzta zachránit. „Drizzt je mladý. Nevěděl, co dělá…"

„Věděl přesně, co dělá!" zaječela Zlovůle. „Nelituje toho! Tolik se ti podobá, Zaknafeine! Až příliš."

„Naučí se to," namítl Zak. „Nebyl jsem pro vás přítěží, Zlo… Matrono Zlovůle. Jen jste díky mně získala. Drizzt je stejně dobrý jako já. Bude pro nás neocenitelný."

„Nebezpečný," opravila ho Matrona Zlovůle. „Vy dva spolu? To se mi nelíbí."

„Jeho smrt pomůže rodu Hun'ett," varoval Zak a chytal se stébel, jen aby Matronu od jejího úmyslu odvrátil.

„Pavoučí královna si žádá jeho smrt," odvětila Zlovůle přísně. „Musíme ji uchlácholit, pokud má mít Daermon N'a'shezbaernon v boji proti rodu Hun'ett nějakou šanci."

„Prosím vás, nezabíjejte toho chlapce."

„Soucit?" pronesla Zlovůle. „Ten drowímu válečníkovi nesluší, Zaknafeine. Copak jsi ztratil všechnu touhu bojovat?"

„Jsem starý, Zlovůle."

„Matrono Zlovůle!“ zaprotestovala Briza, ale Zak po ní střelil tak ledovým pohledem, že sklonila bič, aniž by ho použila.

„A pokud Drizzta zabijete, zestárnu ještě víc.“

„Ani já po tom nijak netoužím,“ souhlasila Zlovůle, ale Zak poznal, že lže. Nezajímala se o Drizzta ani o nic jiného kromě přízně Pavoučí královny.

„Ale nevidím žádnou jinou možnost. Drizzt rozzlobil Lloth, a než půjdeme do války, musíme ji uklidnit.“

Zak začínal chápat. Vůbec jí nešlo o Drizzta. „Vezměte si místo chlapce mě,“ řekl.

Zlovůliny tenké rty se roztáhly v širokém úsměvu, který popíral její předstírané překvapení. Přesně to od začátku chtěla.

„Jsi zkušený válečník,“ namítla. „Sám jsi řekl, že nemůžeme popřít, jak jsi pro nás důležitý. Tvá smrt by Pavoučí královnu uchlácholila, ale zanechal bys po sobě v rodě Do’Urden velkou prázdnotu.“

„Kterou zaplní Drizzt,“ odvětil Zak. Tajně doufal, že se Drizztovi, na rozdíl od něj, podaří uniknout a zákeřné plány Matrony Zlovůle obejít.

„Jsi si tím jist?“

„V boji je mi roven,“ ujistil ji Zak. „A bude mnohem silnější, než kdy byl Zaknafein.“

„Jsi ochoten to pro něj udělat?“ ušklíbla se Zlovůle a v koutcích úst se jí nashromáždily dychtivé sliny.

„Víte, že jsem,“ odpověděl Zak.

„Pořád stejný blázen,“ odsekla Zlovůle.

„Jistě vás dráždí, že víte, že Drizzt by udělal totéž pro mě,“ pokračoval Zak nebojácně.

„Je mladý,“ předla Zlovůle. „Můžeme ho to odnaučit.“

„Jako jste to odnaučila mě?“ vyštěkl Zak.

Zlovůlin vítězoslavný úsměv se proměnil v grimasu. „Varuji tě, Zaknafeine,“ zavrčela vztekle. „Pokud uděláš cokoli, co by obřad, kterým se pokusíme Pavoučí královnu potěšit, narušilo, pokud mě na konci svého promarněného života ještě jednou rozzlobíš, dám Drizzta Brize. Ona a její mučící nástroje ho pošlou k Lloth!“

Zak stál nebojácně a se vzpřímenou hlavou. „Nabídl jsem se, Zlovůle,“ vyštěkl. „Pobav se, dokud můžeš. Zaknafein nakonec dosáhne míru. Matrona Zlovůle Do’Urden bude bojovat věčně!“

Zlovůle se třásla vzteky, protože ji několika prostými slovy okradl o vítězství. „Odveďte ho!“ zašeptala.

Zak se nevzpíral, když ho Vierna s Mayou přivazovaly v kapli k oltáři ve tvaru pavouka. Díval se hlavně na Viernu, v jejíchž tichých očích zahlédl soucit. Také mohla být jako on, ale všechnu naději už dávno pohřbilo neodbytné kázání o Pavoučí královně.

„Jsi smutná,“ poznamenal Zak.

Vierna se napřímila a zatahala za jedno ze Zakových pout, až se zašklebil bolestí. „Škoda,“ odvětila, jak nejchladněji dokázala. „Rod Do’Urden draze zaplatí, aby Drizztův pošetilý čin napravil. Ráda bych se podívala, jak bojujete bok po boku.“

„Rodu Hun’ett by se takový pohled nelíbil,“ odvětil Zak a mrkl. „Neplač… má dcero.“

Vierna ho udeřila do tváře. „Vezmi si své lži s sebou do hrobu!“

„Popírej to, jak chceš, Vierno,“ řekl Zak.

Vierna s Mayou ustoupily od oltáře. Vierna se ze všech sil snažila mračit a Maya potlačila pobavený smích. Pak do komnaty vstoupila Matrona Zlovůle s Brizou. Matrona matka si oblékla nejhonosnější obřadní roucho, černé a tenké jako pavučina, které jí obemykalo tělo, a zároveň se kolem ní vznášelo, a Briza nesla posvátnou truhličku.

Když začaly s obřadem, zpívaly Pavoučí královně a doufaly v odpuštění, nevěnoval jim Zak pozornost. Soustředil se jen na vlastní naděje.

„Všechny je musíš porazit,“ zašeptal si pro sebe. „Nesnaž se jen přežít jako já. Žij! Zůstaň věrný svému srdci.“

Plameny v koších vyšlehly do výše a celá komnata se rozzářila. Zak cítil horkost a věděl, že se ženy spojily s temnou sférou.

„Vezměte si…“ zpívala Matrona Zlovůle, ale Zak její slova vytěsnil z mysli a soustředil se na poslední modlitbu svého života.

Dýka ve tvaru pavouka mu mířila na hruď. Zlovůle sevřela nástroj kostnatýma rukama a její zpocená kůže se v oranžové záři plamenů nadpřirozeně leskla.

A stejně nadpřirozený byl i přechod mezi životem a smrtí.

28

PRÁVOPLATNÝ MAJITEL

Kolik času uběhlo? Hodina? Dvě? Masoj pochodoval sem a tam mezi dvěma stalagmity jen několik stop od vchodu do tunelu, ve kterém zmizeli Drizzt a Guenhwyvar. „Kočka už by měla být zpátky," bručel kouzelník, kterému docházela trpělivost.

Po tváři se mu rozlil výraz úlevy, když o chvíli později vykoukla zpoza jedné z nestvůrných soch, které střežily ústí tunelu, Guenhwyvařina velká černá hlava. Srst kolem tlamy se jí podezřele leskla čerstvou krví.

„Je po všem?" zeptal se Masoj, který sotva dokázal potlačit nadšený výkřik. „Je Drizzt Do'Urden mrtvý?"

„To sotva," zazněla odpověď. Ačkoli byl Drizzt idealista, musel přiznat, že ho trochu potěšilo, když nadšený žár v kouzelníkových tvářích zchladila hrůza.

„Co to má znamenat, Guenhwyvar?" obořil se na ni Masoj. „Udělej, co jsem rozkázal! Zabij ho!"

Guenhwyvar věnovala Masojovi prázdný pohled, pak ulehla Drizztovi k nohám.

„Přiznáváš, že jsi se mě pokusil zabít?" zeptal se Drizzt.

Masoj odhadl vzdálenost, která ho od nepřítele dělila – deset stop. Možná se mu podaří pronést zaklínadlo. Možná. Masoj viděl, jak se Drizzt pohybuje, rychle a sebejistě, a nijak netoužil riskovat útok, pokud existoval způsob, jak se mu vyhnout. Drizzt ještě netasil zbraň, i když ruce mladého válečníka spočívaly lehce na jílcích smrtících čepelí.

„Rozumím,“ pokračoval Drizzt klidně. „Rod Hun’ett a rod Do’Urden jsou ve válce.“

„Odkud to víš?“ vyhrkl Masoj bez přemýšlení, odhalení ho tak šokovalo, že ho ani nenapadlo, že by se z něj Drizzt mohl jen snažit vymámit jednoznačné přiznání.

„Vím toho hodně, ale zajímá mě jen málo,“ odvětil Drizzt. „Rod Hun’ett chce bojovat s mojí rodinou. Netuším však z jakého důvodu.“

„Aby pomstili rod DeVir!“ ozvala se z jiného směru odpověď.

Alton stál na svahu stalagmitové hroudy a shlížel dolů na Drizzta.

Masojova tvář se roztáhla do úsměvu. Jeho vyhlídky se najednou naprosto změnily.

„Rod DeVir Hun’etty vůbec nezajímá,“ odvětil Drizzt stále klidně i tváří v tvář takovému zvratu. „O způsobech našeho lidu toho vím dost, abych pochopil, že se jeden rod o osud druhého nezajímá.“

„Ale já se zajímám!“ vykřikl Alton, strhl si z hlavy kápi a odhalil odpornou tvář, kterou si znetvořil kyselinou, aby utajil svoji totožnost. „Jsem Alton DeVir, jediný, kdo přežil pád rodu DeVir! Rod Do’Urden zemře za zločin, který spáchal na mé rodině. A ty budeš první.“

„Ještě jsem ani nebyl na světě, když k bitvě došlo,“ zaprotestoval Drizzt.

„To je jedno!“ zavrčel Alton. „Jsi Do’Urden, odporný Do’Urden. Na ničem jiném nezáleží.“ Masoj hodil onyxovou sošku na zem. „Guenhwyvar!“ rozkázal. „Zmiz!“

Kočka pohlédla na Drizzta, který kývl na znamení souhlasu.

„Zmiz!“ vykřikl Masoj znovu. „Jsem tvůj pán! Nesmíš mi odporovat!“

„Nejsi její pán,“ řekl Drizzt klidně.

„Tak kdo jím je?“ obořil se na něj Masoj. „Ty?“

„Guenhwyvar,“ odvětil Drizzt. „Jen Guenhwyvar. Myslel bych si, že kouzelník bude magii okolo sebe lépe chápat.“

Guenhwyvar tiše zavrčela, jako by se posměšně zasmála, skočila k sošce a zmizela v obláčku kouře.

Kočka kráčela sférickým tunelem k domovu v Astrální sféře. Kdykoli předtím se nemohla dočkat, až se vydá na cestu a unikne odporným rozkazům drowího pána. Ale tentokrát se při každém kroku ohlížela po černé tečce, která představovala Menzoberranzan.

„Uzavřeme dohodu?“ nabídl Drizzt.

„Nejsi v postavení, abys mohl vyjednávat,“ zasmál se Alton a vytáhl tenkou hůlku, kterou mu dala Matrona SiNafay.

Masoj ho přerušil. „Počkej,“ řekl. „Možná bychom mohli Drizzta využít v boji proti rodu Do’Urden.“ Zadíval se zpříma na mladého válečníka. „Zradíš svůj rod?“

„To sotva,“ zachechtal se Drizzt. „Jak už jsem říkal, válka mě nezajímá. Rod Hun’ett i rod Do’Urden můžou jít do pekel, kde určitě skončí! Můj zájem je osobní.“

„Musíš nám něco nabídnout, abys něco získal,“ vysvětlil Masoj. „Jak bys mohl chtít jinak uzavřít dohodu?“

„Mám něco, co vám můžu nabídnout,“ odvětil Drizzt klidným hlasem. „Vaše životy.“

Masoj s Altonem jeden na druhého pohlédli a rozesmáli se, i když to znělo poněkud nervózně.

„Dej mi sošku, Masoji,“ pokračoval Drizzt nebojácně. „Guenhwyvar ti nikdy nepatřila a už nikdy ti nebude sloužit.“

Masoj se přestal smát.

„Na oplátku,“ pokračoval Drizzt, než mohl kouzelník odpovědět, „odejdu z rodu Do’Urden a bitvy se nezúčastním.“

„Mrtví nebojují,“ ušklíbl se Alton.

„A vezmu s sebou ještě jiného Do’Urdena,“ vyštěkl Drizzt. „Bojového mistra. Rod Hun’ett na tom určitě získá, když Drizzt i Zaknafein…“

„Ticho!“ zavřískl Masoj. „Kočka je moje! Nepotřebuju uzavírat dohody s ubohým Do’Urdenem! Jsi mrtvý, hlupáku, a bojový mistr rodu Do’Urden tě bude do hrobu následovat!“

„Guenhwyvar je svobodná!“ zavrčel Drizzt.

Drizzt tasil scimitary. Ještě nikdy doopravdy nebojoval s kouzelníkem, natož se dvěma, ale moc dobře si vzpomínal, jakou bolest dokáží zaklínadla způsobit. Masoj už začal jedno pronášet, ale

Drizztovi dělal starost spíše Alton, který držel v ruce hůlku a byl mimo jeho dosah.

Než se Drizzt stačil rozhodnout, co udělat, bylo rozhodnuto za něj. Masoje zahalil oblak kouře. Kouzelník ustoupil a šokované přerušil zaříkání.

Guenhwyvar se vrátila.

Alton stál příliš daleko. Drizzt se k němu nemohl dostat dřív, než použije hůlku, ale pro Guenhwyvařiny kočičí svaly nebyla vzdálenost tak velká. Zapřela se zadníma nohama, odrazila se a prolétla vzduchem.

Alton však obrátil hůlku proti novému nepříteli včas a mocným výbojem zasáhl Guenhwyvar do hrudi. Ale jeden výboj nemohl rozzuřeného pantera zastavit. Guenhwyvar byla omámená, ale bojovala dál. Přistála na beztvářném kouzelníkovi a srazila ho ze stalagmitové hroudy.

Záblesk Drizzta oslnil, ale přesto se vrhl za Masojem a mohl jen doufat, že Guenhwyvar přežila. Oběhl patu druhého stalagmitu a stanul Masojovi, který začal připravovat další zaklínadlo, tváří v tvář. Drizzt nezpomalil, sklonil hlavu a s napřaženými scimitary vrazil do protivníka.

A prolétl přímo skrz něj – byl to jen obraz!

Drizzt narazil tvrdě na kámen, ale odkulil se rychle stranou, aby unikl magickému útoku, který, jak věděl, bude následovat.

Masoj stál dobrých třicet stop za svým obrazem a tentokrát se rozhodl nic neriskovat. Zasypal Drizzta deštěm magických výbojů, které uskakujícího bojovníka úspěšně vyhledávaly. Zasahovaly Drizzta, škubaly jím a zraňovaly ho.

Ale Drizzt dokázal ochromující bolest potlačit a znovu nabýt rovnováhu. Teď už věděl, kde skutečný Masoj stojí, a neměl v plánu pustit ho znovu z očí.

Masoj popadl dýku a sledoval, jak se Drizzt blíží.

Drizzt nechápal. Proč kouzelník nepřipravuje další kouzlo? Náraz znovu otevřel ránu v Drizztově rameni a magické výboje mu roztrhly bok a nohu. Ale rány nebyly vážné a Masoj neměl v přímém souboji šanci.

Kouzelník stál s dýkou v ruce bezstarostně před ním a na rtech mu pohrával lstivý úsměv.

Alton ležel tváří na tvrdém kameni a cítil, jak mu mezi roztavenými dírami, které bývaly jeho očima, volně stéká krev. Kočka dřepěla na skále nad ním a ještě se zcela nevzpamatovala z magického zásahu.

Alton se vyškrábal na kolena a zvedl hůlku k druhému útoku… ale hůlka byla zlomená.

Alton zběsile popadl druhý kus a nevěřícně se na něj zadíval. Guenhwyvar se znovu blížila, ale čaroděj si toho nevšímal.

Uchvátily ho žhnoucí konce hůlky, moc, která se uvnitř magického předmětu sbírala. „To se nesmí," zašeptal Alton na protest.

Guenhwyvar skočila zrovna ve chvíli, kdy zlomená hůlka vybuchla.

Menzoberranzanskou noc rozzářila ohnivá koule. Z východní stěny obrovské jeskyně a ze stropu se zřítila suť a Drizzt s Masojem spadli na zem.

„Teď už Guenhwyvar nepatří nikomu," ušklíbl se Masoj a odhodil sošku na zem.

„Nezůstal žádný DeVir, který by se mohl dožadovat pomsty na rodu Do'Urden," zavrčel Drizzt a jen vztek potlačoval jeho zoufalství. Soustředil veškerou zlost na Masoje a kouzelníkův posměšný smích Drizzta přiměl, aby se na něj rozzuřeně vrhl. Sotva se Drizzt dostal na dosah, Masoj luskl prsty a zmizel.

„Neviditelný," zařval Drizzt a marně sekal do prázdného prostoru před sebou. Námaha ulevila jeho slepému vzteku a Drizzt si uvědomil, že Masoj už před ním nestojí. Musel kouzelníkovi připadat tak pošetilý. Tak zranitelný!

Drizzt se přikrčil a poslouchal. Seshora, od stěny jeskyně, slyšel tiché mumlání.

Instinkty Drizztovi napovídaly, aby uskočil stranou, ale on už mágy natolik prohlédl, aby pochopil, že Masoj bude podobný krok očekávat. Drizzt předstíral pohyb doleva. Uslyšel konečná slova zaklínadla, ale oslnivý blesk neškodně zaduněl do skály vedle něj.

Drizzt se rozběhl přímo vpřed a doufal, že se mu zrak vrátí dřív, než se dostane ke kouzelníkovi.

„Zatraceně!“ vykřikl Masoj, který prohlédl Drizztovu léčku, hned když chybně vypálil. Ale zuřivost se okamžitě proměnila v hrůzu, když Masoj uviděl, jak Drizzt běží po skále a přeskakuje hromady suti a náspy s ladností lovecké kočky.

Masoj se snažil najít v kapsách vše potřebné pro další zaklínadlo. Musel si pospíšit. Stál na úzké římse plných dvacet stop nad podlahou jeskyně, ale Drizzt se pohyboval rychle. Neuvěřitelně rychle!

Drizzt zem pod nohama nevnímal. Kdyby uvažoval jasněji, připadalo by mu nemožné stěnu jeskyně zlézt, ale teď ho to nezajímalo. Guenhwyvar byla pryč. Ztratil ji.

A za všechno mohl kouzelník na římse, ztělesnění démonského zla. Drizzt přiskočil ke stěně a volnou rukou – musel asi odhodit jeden scimitar – se zachytil výstupku. Pro normálně uvažujícího drowa by to bylo málo, ale Drizztova mysl ignorovala protesty svalů v napjatých prstech. Už mu zbývalo jen deset stop.

Drizzta zasypal další déšť magických výbojů, které mu v rychlém sledu dopadly na hlavu.

„Kolik kouzel ti ještě zbývá, kouzelníku?“ vykřikl vzdorovitě a ignoroval bolest.

Masoj ucukl, když se na něj Drizzt zadíval a upřel na něj žhnoucí levandulové oči, které věštily jeho zkázu. Mnohokrát viděl Drizzta bojovat a vzpomínka na mladého bojovníka v bitvě ho pronásledovala po celou dobu, kdy vraždu plánoval.

Ale Masoj ještě nikdy neviděl Drizzta rozzuřeného. Kdyby tomu tak bylo, nikdy by nesouhlasil s tím, že se pokusí Drizzta zabít. Kdyby tomu tak bylo, řekl by Matroně SiNafay, ať jde a sedne si na stalagmit.

Jaké kouzlo má použít teď? Jaké zaklínadlo by dokázalo zastavit netvora, jako je Drizzt Do’Urden?

Okraje římsy se zachytila ruka, která žhnula vztekem. Masoj na ni dupnul podpatkem boty. Zlomil mu prsty – kouzelník věděl, že mu prsty zlomil – ale Drizzt stejně vyskočil nahoru, postavil se hned vedle kouzelníka a zabodl mu scimitar do hrudi.

„Zlomil jsem ti prsty!“ vydechl umírající mág na protest.

Drizzt se podíval dolů na ruku a poprvé ucítil bolest. „Možná,“ řekl nepřítomně, „ale to se zahojí.“

# # #

Kulhající Drizzt našel druhý scimitar a opatrně kráčel sutí, ve kterou se proměnila stalagmitová hrouda. Ve zlomeném srdci bojoval se strachem, ale přesto nahlédl do nitra zkázy. Zadní strana kopce strašidelně zářila zbytkovým žárem jako maják v budícím se městě.

A to se chtěl vyhnout odhalení.

Na dně kráteru ležely rozházené ostatky Altona DeVira spolu s ohořelým kouzelníkovým hávem. „Našel jsi mír, Beztvářný?“ zašeptal Drizzt a zbavil se posledních zbytků vzteku. Vzpomněl si, jak na něj Alton před lety zaútočil v Akademii. Mistr bez tváře a Masoj tehdy vše vysvětlili jako zkoušku pro začínajícího válečníka.

Ale Alton DeVir ho teď nezajímal. Prohlédl zbytek trosek a snažil se najít nějakou stopu po Guenhwyvar, protože netušil, co se při takovém neštěstí s magickým stvořením stane. Ale po kočce nezůstalo nic, co by třeba jen naznačilo, že tady Guenhwyvar vůbec kdy byla.

Drizzt si opakoval, že neexistuje žádná šance, ale spěch ho usvědčoval z toho, že propadl sebeklamu. Proběhl kolem dalšího stalagmitu k místu, kde s Masojem stáli, když hůlka vybuchla. Onyxovou sošku spatřil téměř ihned.

Něžněji zvedl. Byla teplá, jako by ji výbuch také zasáhl, a Drizzt cítil, že její magie zeslábla. Drizzt toužil kočku zavolat, ale neodvážil se, protože věděl, jak je cesta mezi sférami pro Guenhwyvar namáhavá. Drizzta napadlo, že pokud je kočka zraněná, bude lepší, když si nějaký čas odpočine.

„Ach, Guenhwyvar,“ zasténal. „Má přítelkyně. Má odvážná přítelkyně.“ Schoval sošku do kapsy.

Mohl jen doufat, že Guenhwyvar přežila.

29

SÁM

Drizzt obešel stalagmit a vrátil se zpět k tělu Masoje Hun'etta. Neměl na vybranou a musel protivníka zabít. Masoj zaútočil jako první. Ale tato skutečnost nijak nerozptýlila pocit viny, který Drizzta přepadl, když se na mrtvolu zadíval. Zabil drowa, připravil o život jednoho ze svého lidu. Chytil se, stejně jako Zak před dávnými lety, do koloběhu násilí, který nikdy neskončí?

„Už nikdy," přísahal Drizzt mrtvole. „Už nikdy nezabiju drowího elfa."

Znechuceně se odvrátil. Ale když se zahleděl na tiché, hrozivé stalagmity obrovského drowího města, pochopil, že pokud se bude řídit svým slibem, v Menzoberranzanu dlouho nepřežije.

Drizzt vyrazil křivolakými uličkami Menzoberranzanu a myslí mu vířily tisíce možností. Všechny je však potlačil, aby neotupily jeho ostražitost. Světlo Narbondelu stoupalo. Začínal drowí den a město ožilo. Pro obyvatele povrchu byl den bezpečnější než noc, protože světlo odhalovalo zabijáky ukryté ve stínech. Ale ve věčné temnotě Menzoberranzanu to bylo přesně naopak.

Drizzt si dával při chůzi dobrý pozor a držel se dál od houbových plotů, za kterými se ukrývaly domy předních rodů, a to včetně rodu Hun'ett. Ale cestou nenarazil na žádného dalšího protivníka a během krátké chvíle se ocitl v bezpečí sídla Do'Urden. Proběhl branou, beze slova si pospíšil kolem překvapených vojáků a odstrčil stranou stráže pod balkónem.

Dům byl podivně tichý. Drizzt předpokládal, že všichni už budou vzhůru a budou se připravovat na nadcházející bitvu. Ale víc už strašidelnému tichu nevěnoval pozornost a rychle zamířil k výcvikové síni a k Zaknafeinovým soukromým komnatám.

Drizzt se zastavil přede dveřmi do síně a rukou pevně sevřel kliku. Co otci navrhne? Aby odešli? Vydají se se Zaknafeinem nebezpečnými stezkami Temných říší, budou bojovat jen tehdy, když budou muset, a uniknou tak těžké vině bytí pod drowí nadvládou? Drizztovi se taková myšlenka líbila, ale když teď stál před dveřmi, nebyl si jistý, jestli se mu podaří Zaka přesvědčit, aby ho následoval. Zak mohl během staletí života kdykoli odejít, ale když se ho Drizzt zeptal, proč to neudělal, vyprchala bojovému mistrovi barva z tváří. Opravdu byli uvěznění v životě, který jim Matrona Zlovůle se svými poskoky nabízela?

Drizzt se svým starostem ušklíbl. Nemělo cenu hádat se sám se sebou, když Zak byl jen několik stop od něj.

Výcviková síň byla stejně tichá jako zbytek domu. Příliš tichá. Drizzt neočekával, že zde Zaka najde, ale zdálo se mu, jako by tu nechyběl jen otec, nýbrž něco víc. Jako by zmizela celá otcova přítomnost.

Drizzt pochopil, že něco není v pořádku, a tak kráčel k Zakovým soukromým komnatám stále rychleji a rychleji, až nakonec běžel. Vrazil dovnitř bez zaklepání a nijak ho nepřekvapilo, když našel postel prázdnou.

„Zlovůle ho musela poslat, aby mě našel,“ hádal Drizzt. „Zatraceně! Způsobil jsem mu potíže.“ Obrátil se k odchodu, ale něco upoutalo jeho pozornost a nedovolilo mu odejít – Zakův opasek s mečem.

Bojový mistr by nikdy neodešel z ložnice beze zbraně, ani kdyby nehodlal opustit dům. „Zbraň je tvůj nejdůvěryhodnější společník,“ řekl Zak Drizztovi aspoň tisíckrát. „Vždy ji měj u sebe!“

„Rod Hun’ett?“ zašeptal Drizzt a přemýšlel, jestli nepřítel v noci magicky nezaútočil, zrovna když on bojoval s Altonem a Masojem. Ale v sídle panoval klid. Vojáci by určitě věděli, kdyby se něco stalo.

Drizzt meč zvedl a prohlédl si ho. Nenašel krev a spona byla rozepnutá. Žádný nepřítel Zakovi opasek nestrhl. Váček bojového mistra ležel hned vedle a také byl netknutý.

„Tak co?“ zeptal se Drizzt nahlas. Vrátil meč zpátky na místo vedle postele, ale váček si pověsil na krk, pak se obrátil, protože věděl, kam má jít.

Musím se setkat se zbytkem rodiny, uvědomil si, ještě než vyšel ze dveří. Možná mu dokáží vysvětlit, co se stalo Zakovi.

Drizzt zamířil dlouhou, vyzdobenou chodbou k předsíni kaple a celou cestu v něm sílil pocit hrůzy. Ublížila snad Zakovi Zlovůle nebo někdo jiný z rodiny? Ale proč? To Drizztovi nepřipadalo logické, ale myšlenka nešla zaplašit, jako by ho varoval šestý smysl.

Pořád nikoho nezahlédl.

Drizzt zvedl ruku, aby zaklepal, ale ozdobné dveře předsíně se před ním samy magicky a tiše otevřely. Jako první spatřil Matronu matku, která seděla samolibě na trůně v zadní části komnaty a úsměvem ho vítala.

Drizzt vešel dovnitř, ale jeho neklid nezmizel. Byla tady celá rodina: Briza, Vierna a Maya stály po boku Matrony, Rizzen s Dininem pak nenápadně u levé stěny. Byli tu všichni. Až na Zaka.

Matrona Zlovůle si syna bedlivě prohlédla, protože si všimla jeho četných zranění. „Přikázala jsem ti, abys neopouštěl dům,“ řekla Drizztovi, ale nekárala ho. „Kam jsi šel?“

„Kde je Zaknafein?“ zeptal se Drizzt místo odpovědi.

„Odpověz Matroně matce!“ zaječela Briza. U opasku se jí významně houpal hadí bič.

Drizzt se na ni zamračil a ona ucukla, protože ji zamrazilo stejně, jako když ji tu noc zpražil pohledem Zaknafein.

„Rozkázala jsem, že nemáš opouštět dům,“ zopakovala Zlovůle stále klidně. „Proč jsi neposlechl?“

„Musel jsem vyřídit nějaké záležitosti,“ odvětil Drizzt. „Naléhavé záležitosti. Nechtěl jsem vás jimi zatěžovat.“

„Čeká nás válka, synu,“ vysvětlila Matrona Zlovůle. „Sám jsi ve městě zranitelný. Rod Do’Urden si nemůže dovolit tě teď ztratit.“

„O své záležitosti jsem se musel postarat sám,“ odpověděl Drizzt.

„A vyřídil jsi je?“

„Ano.“

„Takže věřím, že už se to víckrát nestane.“ Pronesla ta slova klidně a vyrovnaně, ale Drizzt pochopil, jak vážná hrozba se za nimi ukrývá.

„Přejděme k jiným věcem,“ pokračovala Zlovůle.

„Kde je Zaknafein?“ odvážil se Drizzt znovu zeptat.

Briza tiše zaklela a sejmula bič z opasku. Matrona Zlovůle ji zastavila nataženou paží. Bylo potřeba taktu, ne krutosti, aby Drizzta v tento kritický okamžik ovládly. Až porazí rod Hun’ett, bude na trest dost času.

„O osud bojového mistra si nedělej starosti,“ odvětila Zlovůle. „Pracuje ve prospěch rodu Do’Urden – dostal zvláštní úkol.“

Drizzt jí nevěřil ani slovo. Zak by nikdy neodešel beze zbraní. Pravda proplouvala Drizztovými myšlenkami, ale on si ji odmítal připustit.

„Naší hlavní starostí teď je rod Hun’ett,“ pokračovala Zlovůle a oslovila tak všechny v místnosti. „První boje se mohou rozpoutat už dnes.“

„Už se stalo,“ přerušil ji Drizzt. Všichni se k němu otočili a zadívali se na jeho zranění. Chtěl se znovu zeptat na Zaka, ale věděl, že by tím jen dostal sebe i otce, pokud ještě žil, do potíží. Možná mu rozhovor napoví, co se stalo.

„Došlo k nějaké bitvě?“ zeptala se Zlovůle.

„Znáte Beztvářného?“ zeptal se Drizzt.

„Je mistr v Akademii,“ odpověděl Dinin. „V Čarodějci. Často jsme s ním jednali.“

„V minulosti nám byl užitečný,“ řekla Zlovůle, „ale myslím, že už není. Je to Hun’ett. Gelroos Hun’ett.“

„Ne,“ odpověděl Drizzt. „Možná to kdysi byl on, ale jeho jméno teď je… bylo Alton DeVir.“

„To je ten důvod!“ zavrčel Dinin, když konečně pochopil. „Gelroos měl zabít Altona tu noc, kdy rod DeVir padl!“

„Zdá se, že Alton DeVir byl silnější,“ přemýšlela Zlovůle, které začalo všechno docházet. „Matrona SiNafay Hun’ett ho přijala do

rodu a využila,“ vysvětlila rodině. Podívala se na Drizzta. „Bojoval jsi s ním?“

„Je mrtvý,“ odpověděl Drizzt.

Matrona Zlovůle se spokojeně zachechtala.

„Takže mají o jednoho kouzelníka méně,“ poznamenala Briza a vrátila bič k opasku.

„O dva,“ opravil ji Drizz, ale nijak se nevychloubal. Nebyl na svůj čin hrdý. „Masoj Hun’ett už taky nežije.“

„Synu!“ vykřikla Matrona Zlovůle. „Získal jsi pro nás ve válce velkou výhodu!“ Rozhlédla se po shromážděné rodině a až na Drizzta je všechny nakazila nadšením. „Rod Hun’ett už možná ani nezaútočí, když se dostal do takové nevýhody. Ale my je nenecháme uniknout! Ještě dnes je zničíme a staneme se Osmým rodem Menzoberranzanu! Smrt nepřátelům Daermon N’a’shezbaernon!

Musíme ihned zakročit,“ prohlásila Zlovůle a vzrušeně si mnula ruce. „Nesmíme čekat. Musíme přejít do útoku! Alton DeVir je mrtvý. Spojení, které ospravedlňuje válku, zmizelo. Vládnoucí rada musela plány rodu Hun’ett znát, ale když teď Matrona SiNafay přišla o oba kouzelníky, bude chtít bitvu rychle zastavit.“

Zatímco ostatní osnovali plány, Drizzt se nevědomky dotkl Zakova váčku.

„Kde je Zak?“ zeptal se hlasitě, aby přehlušil rámus v místnosti.

Okamžitě se rozhostilo ticho.

„Nemusí tě to zajímat, synu,“ řekla Zlovůle a i přes Drizztovu drzost se stále tvářila klidně. „Bojovým mistrem rodu Do’Urden jsi teď ty. Lloth ti prominula tvoji neposlušnost. Už tě nezatěžuje žádný zločin. Opět můžeš vystoupat do úžasných výšin!“

Její slova se do Drizzta zařízla jako ostří scimiatru. „Vy jste ho zabili,“ zašeptal, protože pravda byla příliš strašlivá, než aby si ji nechal pro sebe.

Tvář Matrony zažhnula vzteky. „To ty jsi ho zabil!“ odsekla. „Pavoučí královna rozkázala, abychom potrestali tvoji neposlušnost!“

Drizztovi se zadrhla slova v hrdle.

„Ale žiješ,“ pokračovala Zlovůle a uvolnila se, „tak jako žije elfské dítě.“

Dinin nebyl jediný, kdo v místnosti zalapal po dechu.

„Ano, víme o tvém klamu,“ ušklíbla se Zlovůle. „Pavoučí královna ví všechno. Dožadovala se nápravy.“

„Obětovali jste Zaknafeina?“ vydechl Drizzt a sotva dokázal slova pronést. „Dali jste ho té vaší zatracené Pavoučí královně?“

„Dávej si pozor, jak o královně Lloth mluvíš,“ varovala ho Zlovůle. „Zapomeň na Zaknafeina. Už tě nemusí zajímat. Starej se sám o sebe, synu. Nabízí se ti sláva a vysoké postavení.“

Drizzt se v tu chvíli opravdu staral sám o sebe. Nečekalo ho nic než boj a vraždění drowů.

„Nemáš na vybranou,“ řekla Zlovůle, když si všimla jeho vnitřního boje. „Nabízím ti život. Výměnou budeš plnit mé rozkazy, tak jako je plnil Zaknafein.“

„A dohodu se mnou dodržíte stejně, jako jste dodržela tu s ním,“ vyštěkl Drizzt uštěpačně.

„Dodržela jsem ji!“ zaprotestovala Matrona Zlovůle. „Zaknafein si lehl na oltář dobrovolně, kvůli tobě!“

Její slova Drizzta zabolela jen na okamžik. Nedovolí, aby svalila vinu za Zaknafeinovu smrt na něj! Nemohl jednat jinak ani při bitvě s elfy na povrchu, ani v tomto zvrhlém městě.

„Moje nabídka je dobrá,“ řekla Zlovůle. „Slyšela ji celá rodina. Oba tím získáme. Co ty na to, bojový mistře?“

Drizzt se zahleděl do Zlovůliných ledových očí a jeho tvář se roztáhla do úsměvu, který Matrona Zlovůle považovala za souhlas.

„Bojový mistr?“ zopakoval Drizzt. „To sotva.“

Zlovůle opět špatně pochopila. „Viděla jsem, jak bojuješ,“ namítla. „Zabil jsi dva kouzelníky! Podceňuješ se.“

Drizzt se ironii jejích slov skoro rozesmál. Myslela si, že zklame tam, kde zklamal Zaknafein, a nechá se chytit do pasti, z níž nebylo úniku. „To ty podceňuješ mě, Zlovůle!“ prohlásil Drizzt s ledovým klidem.

„Matrono!“ vykřikla zlostně Briza, ale držela se zpátky, protože si uvědomila, že ji Drizzt i všichni ostatní naprosto ignorují a soustředí se na drama, které se před nimi odehrávalo.

„Chceš po mně, abych sloužil tvým zvráceným plánům,“ pokračoval Drizzt. Věděl, že se ostatní nervózně dotýkají zbraní a

připravují si zaříkadla, že čekají na správný okamžik, kdy budou moct zaútočit a kacířského hlupáka zabít, ale nezajímalo ho to. Vzpomínky na bolestivé práskání biče, které provázelo jeho dětství, mu připomněly, jak byl za své činy potrestán. Drizzt sevřel v prstech kuličky, které mu dodaly odvahu pokračovat.

„Jsou to všechno lži stejně jako náš – tvůj – lid!“

„Tvoje kůže je stejně tmavá jako moje,“ připomněla Zlovůle. „Jsi drow, i když jsi nikdy nepochopil, co to znamená!“

„Ale já vím, co to znamená.“

„Tak se chovej podle pravidel!“ vyštěkla Matrona Zlovůle.

„Tvých pravidel?“ zavrčel Drizzt. „Ale tvoje pravidla jsou stejně velká lež jako odporný pavouk, kterého prohlašujete za boha!“

„Drzý spratku,“ vykřikla Briza a rozmáchla se bičem.

Drizzt zareagoval jako první. Vytáhl ze Zaknafeinova váčku drobnou keramickou kuličku.

„Ať vás zatratí skutečný bůh!“ vykřikl, rozbil kuličku o kamennou podlahu a zavřel pevně oči. V komnatě vybuchlo zrnko uvnitř kuličky, které bylo opředené mocným světelným kouzlem, a zasáhlo citlivé oči drowů. „A vaši Pavoučí královnu taky!“

Zlovůle se zprudka zaklonila, až se velký trůn se zaduněním převrhl na podlahu. Ze všech koutů místnosti se rozléhaly výkřiky bolesti a vzteku, protože náhlý záblesk světla všechny oslepil. Vierně se nakonec podařilo pronést protikouzlo a ponořit komnatu do obvyklého šera.

„Chyťte ho!“ zavrčela Zlovůle, která se ještě stále snažila vzpamatovat z těžkého pádu. „Chci, aby zemřel!“

Ale ostatní se ještě nevzpamatovali natolik, aby rozkaz uposlechli, a Drizzt už byl dávno pryč.

# # #

Volání se neslo na křídlech tichého větru Astrální sféry. Duch pantera se postavil a nevšímal si bolesti, jen známého hlasu, který přinášel útěchu.

Kočka vyrazila, aby odpověděla na volání nového pána, a vpřed ji hnala veškerá síla i srdce.

# # #

Krátce poté se Drizzt s Guenhwyvar vyplížili z malého tunelu a přeběhli nádvoří Akademie, aby si naposledy prohlédli Menzoberranzan.

„Co je to za místo, které nazývám domovem?“ zeptal se tiše kočky. „Podle původu i barvy kůže je to můj lid, ale já se s ním necítím spřízněný. Jsou všichni ztracení a vždycky takoví zůstanou.

Kolik se mi jich podobá?“ zašeptal Drizzt a věnoval městu poslední pohled. „Ztracené duše, jako byl Zaknafein, ubohý Zak. Dělám to pro něj, Guenhwyvar. Odejdu, protože on nemohl. Poučil jsem se z jeho života. Byl temným svitkem, do něhož se nejvýrazněji zapsaly odporné sliby Matrony Zlovůle.

Sbohem, Zaku!“ zakřičel a v hlase mu zaznívalo konečný vzdor. „Můj otče. Vzmuž se, tak jako to udělám já, protože až se v příštím životě znovu setkáme, nebude to v plamenech pekelných, k nimž je odsouzen náš lid!“

Drizzt pokynul kočce, aby ho následovala zpět do tunelu, který vedl do nezkrotných Temných říší. Drizzt sledoval její ladné pohyby a znovu si uvědomil, jaké měl štěstí, že našel společnici, která vyznává stejné hodnoty, že našel opravdovou přítelkyni. Život za střeženými hranicemi Menzoberranzanu pro ně nebude nijak snadný. Zůstanou bez ochrany a tak sami, jak by mezi zlověstnými drowy nikdy nebyli. Ale Drizzt byl přesvědčen o tom, že jejich život bude stejně lepší.

Drizzt vstoupil s Guenhwyvar do tunelu a bez jediného ohlédnutí Menzoberranzan opustil.

R. A. Salvatore
Domovina

1. vydání
Anglický originál Homeland
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Todd Lockwood
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 97. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč
www.fantomprint.cz